

Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης

Το Λίκνο της Ζωής

Μυθιστόρημα



Ο Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1994. Είναι φοιτητής του τμήματος Δημοσιογραφίας και ΜΜΕ του ΑΠΘ. Έχει πάρει μέρος σε πολλούς λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Μεγαλύτερη διάκριση αποτελεί το πρώτο βραβείο στον πέμπτο πανελλήνιο διαγωνισμό παραμυθιού που είχε διοργανωθεί από το περιοδικό Kid's Fan. Το «Λίκνο της Ζωής» είναι το δεύτερο μυθιστόρημα που γράφει. Το «Μια σειρά από τρομαχτικά γεγονότα» είναι η πρώτη του μεγάλοπνη συγγραφική προσπάθεια και μπορείτε να το κατεβάσετε δωρεάν από τον ιστοχώρο των Εκδόσεων Σαΐτα. Παράλληλα, διαθέτει και το ιστολόγιο: «Χίλιες και μία ιστορίες» (<http://minosathkar.blogspot.gr/>). Τέλος, έχει συμμετάσχει και στα συλλογικά ebooks: «Tweet_Stories - Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες» (openbook.gr), «Το ταξίδι ενός χαρτονομίσματος», «Ένα ταξίδι... αλλιώς» (Εκδόσεις Σαΐτα).

ΜΙΝΩΣ-ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ

Το Λίκνο της Ζωής

Μυθιστόρημα



Μίνως-Αθανάσιος Καρυωτάκης, Το Λίκνο της Ζωής
ISBN: 978-618-5040-48-2
Δεκέμβριος 2013

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Νικήτας Διαμαντόπουλος
folkiesadd@gmail.com
Επιμέλεια-Διορθώσεις: Χριστίνα Αναστάση
xanastasi@yahoo.gr
Σελιδοποίηση: Ηρακλής Λαμπαδαρίου
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε στο εξώφυλλο είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).



Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Στην οικογένειά μου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	10
Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΕΠΟΥΣ	12
ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ	31
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΙΣΟΥΤΑΙ ΜΕ ΧΙΛΙΕΣ.....	57
ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ.....	81
ΤΟ ΛΙΚΝΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.....	106

Πρόλογος

Πριν από χιλιάδες χρόνια, όταν ο πόλεμος κατείχε κυρίαρχη θέση στη ζωή των ανθρώπων, τότε που καθημερινά μυριάδες πέρναγαν την πόρτα του παράδεισου ή της κόλασης, ζούσε ο Μοχάμεντ, ένας ισχυρός πολέμαρχος. Είχε αλώσει πάμπολλα βασίλεια, είχε ασελγήσει πάνω σε γυναίκες, είχε στείλει στον Κάτω Κόσμο τόσους που ούτε ο ίδιος θυμόταν πια. Κι αν είχε κατακτήσει δεκατρία βασίλεια, ποθούσε να εξουσιάσει κι άλλα, να γίνει ο άρχοντας ολόκληρης της γης.

Μπορεί αυτό το σχέδιο να έμοιαζε ουτοπία, φίλοι όμως και εχθροί ήταν σίγουροι ότι ο διαβολεμένος αυτός άνδρας θα τα κατάφερνε. Ήταν σκληρός, βάνανσος, δαιμόνιος.

Θρύλοι και λόγια προφητικά χαίδευαν τα αυτιά των ανθρώπων. Να τι έλεγε μια προφητεία που φυλάσσεται μέχρι σήμερα στο κρύο βασίλειο του Βορρά, κοντά στην Εσχάτη Θούλη: «Όταν ο ματωμένος ήλιος υψωθεί στον ουρανό, τότε ο άνδρας με το πυρακτωμένο σπαθί θα βρεθεί στο θρόνο του, τότε ο ισχυρός από την Περσία στρατηγός, θα γίνει ο βασιλιάς του κόσμου».

Το δέος που προκαλούσε ο προικισμένος πολέμαρχος είχε συγκλονίσει όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Αν θέλουμε βέβαια να μιλήσουμε με ιστορικά γεγονότα, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι εκείνη την περίοδο πέρα από τον Μοχάμεντ δεν υπήρχε κανένας ικανός να του αντιπαρατεθεί. Αυτοί οι θρύλοι μπορεί να είχαν δημιουργηθεί εξαιτίας της ανικανότητας των άλλων, αλλά ίσως και εξαιτίας της ανησυχίας που υπήρχε πάντα στους ανθρώπους σχετικά με την αιώνια ζωή.

Η συγκεκριμένη αφήγηση παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, καθώς μέσα από αυτή θα αναδειχθεί ο διακαής πόθος ενός άνδρα που ενώ είχε σχεδόν τα πάντα, επιθυμούσε όμως ακόμη περισσότερα.

Η Αρχή του Έπους

Ο ισχυρός πολέμαρχος και ο στρατός του διέσχιζαν μία αφιλόξενη έρημο κάτω από τον καυτό ήλιο. Ο Μοχάμεντ όμως και οι πολύπειροι στρατιώτες του είχαν ανταπεξέλθει σε δυσκολότερες συνθήκες στο παρελθόν. Όποιος από αυτούς δεν είχε σωματικές αντοχές για να ακολουθήσει τον αρχηγό στα φιλόδοξα και δύσκολα σχέδιά του, εκείνος τον εγκατέλειπε, αφού προηγουμένως τον τραυμάτιζε μέχρι θανάτου.

Μέχρι στιγμής τα πράγματα έβαιναν καλώς. Πριν από περίπου δύο μήνες είχαν κατακτήσει την προτελευταία πόλη του συγκεκριμένου βασιλείου και τώρα πια κατευθύνονταν προς την πρωτεύουσα. Η μυθική αυτή πόλη είχε πολιορκηθεί αρκετές φορές, αλλά ποτέ κανείς δεν την είχε κατακτήσει. Τα αλαβάστρινα τείχη της ήταν τόσο ανθεκτικά που κανένας ποτέ δεν είχε επιφέρει ούτε ένα ρήγμα. Οι λαϊκές ρίμες ισχυρίζονταν ότι οι ισχυρότεροι μάγοι του τότε γνωστού κόσμου τα είχαν περιλούσει μ' ένα συνονθύλευμα προστατευτικών ξορκιών που μονάχα οι θεοί θα μπορούσαν αν ήθελαν να τα γκρεμίσουν.

Στο άκουσμα αυτής της φήμης γύρω από την πόλη Μπάλαντ, ο γενναίος άνδρας απάντησε: «Αυτές είναι ιστορίες ηλιθίων». Όταν αντίκρισε τρόμο στο βλέμμα των συντρόφων του, προσπάθησε να τους καθησυχάσει προσθέτοντας πως η συγκεκριμένη πόλη διοικείται για πολύ καιρό από ωραίες γυναίκες και πως ο οποιοσδήποτε ανώριμος εισβολέας θαμπωνόταν από τα κόλπα τους.

Στο άκουσμα της επικείμενης επίθεσης εναντίον της Μπάλαντ, οι περισσότεροι στρατιώτες αντέδρασαν έντονα. Ξέχασαν όμως αμέσως το φόβο και απέβαλλαν τη δειλία τους όταν πληροφορήθηκαν πως ο Μοχάμεντ δε δίστασε να σκοτώσει έναν αρχιερέα επειδή εναντιώθηκε στο έργο του. Πιθανή άρνησή τους να τον ακολουθήσουν θα αποβούσε μοιραία γι' αυτούς, καθώς ο αρχηγός τους δε λογάριαζε κανέναν μπροστά στη δίψα του για κατάκτηση.

Πριν από πέντε χρόνια, όταν είχαν κατακτήσει την πόλη με τους θαυμαστούς κήπους, κάποιος σοφός είχε αναφέρει πως ο μοναδικός άνδρας ο οποίος θα μπορούσε να συγκριθεί μαζί του στην αγριότητα και τις μαχητικές ικανότητες ήταν ο Τζένγκις Χαν. Επειδή όμως προέβλεψε ότι ο ισχυρός πολέμαρχος θα έβρισκε τραγικό τέλος, σκοτώθηκε από τον ίδιο βάνανυσα.

«Θα ξεκινήσουμε ακριβώς σε μια εβδομάδα για την υποτιθέμενη απόρθητη πόλη», ανακοίνωσε ενώ κατευθυνόταν προς τον προσωπικό του χώρο. Ήταν απολύτως σίγουρος για την αίσια έκβαση της κατάληψης ακόμα

ενός βασιλείου. Στο πίσω μέρος του μυαλού του ωστόσο υπήρχε ο φόβος μήπως αποτύχει λόγω της ομορφιάς των γυναικών του παλατιού και της βασίλισσας. Βέβαια, γνώριζε ότι αυτή η εκδοχή ήταν αρκετά απίθανη εφόσον η γυναικεία ομορφιά είχε πάψει να τον ενδιαφέρει πολύ καιρό πριν. Πώς άλλωστε να έδειχνε στοργή και θαυμασμό για μια γυναίκα, όταν δεν έδειχνε αγάπη και συμπόνια για τους ανθρώπους που τον υπηρετούσαν τόσο καιρό;

Παρότι θα μπορούσε να γευτεί αρκετές ανέσεις με τόσα βασίλεια που είχε κατακτήσει, ήταν σκληρός ακόμη και απέναντι στον εαυτό του καθώς πίστευε πως η χαρά και η πολυτέλεια θα τον απομάκρυναν από την πραγματοποίηση του στόχου του. Με την κατάκτηση μερικών ακόμη βασιλείων το όνομά του θα παρέμενε ανεξίτηλο στην ιστορία και έτσι όλοι θα τον θαύμαζαν για τα κατορθώματά του.

Καθώς ξεντυνόταν, πρόσεξε στον καθρέφτη το είδωλό του και διαπίστωσε πως είχε περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα από τότε που είχε πρωτοξεκινήσει την εκστρατεία του. Παρόλο που ήταν σαράντα χρόνων, ήταν ακόμη μάχιμος και πιστός στον αρχικό του στόχο. Ευχόταν να έβρισκε το μυστικό της αθανασίας και έτσι να γινόταν ο μεγαλύτερος κατακτητής όλων των εποχών. Μ' αυτές τις σκέψεις να τον συνοδεύουν, ξάπλωσε. Η επόμενη μέρα θα ήταν δύσκολη, καθώς γνώριζε πως ένα μεγάλο μέρος του στρατεύματος θα λιποταχτούσε. Παρόλο που τον είχαν δει να σκοτώνει το γέρο σοφό μπροστά τους, αρκετοί θα προσπαθούσαν να δραπετεύσουν. Δε μπορούσε να αντιληφθεί γιατί δε συμμερίζονταν τον ίδιο στόχο με εκείνον.

Αφέθηκε στην γαλήνη και τη σιωπή της ερήμου. Τα βλέφαρά του έκλεισαν σταδιακά. Ο πολέμαρχος μεταφέρθηκε στο βασίλειο των ονείρων. Εκεί έβλεπε σχεδόν κάθε βράδυ το όνομά του τυπωμένο με χρυσά γράμματα στα βιβλία της ιστορίας.

Ξαφνικοί ήχοι από συμπλοκή όπλων που ακούστηκαν έξω στο στρατόπεδο τον ξύπνησαν αμέσως. Τριγύρω του υπήρχε έντονο φως και άκουγε σπαραχτικές κραυγές που ανήκαν σε παιδιά.

Αφού πήρε τα άρματά του, βγήκε τρέχοντας από τη σκηνή. Ο στρατός του δεχόταν επίθεση από άνδρες αλλά και γυναίκες που φορούσαν κόκκινες ρόμπες με διάφορα μυσταγωγικά σύμβολα. Όρμιζε σαν αγριεμένο λιοντάρι κατά των εχθρών και μη βρίσκοντας σθεναρή αντίσταση από τις αδύναμες μεραρχίες τους, σκότωνε αλύπητα ακόμη και παιδιά.

Ενώ μαινόταν η μάχη, στο κέντρο του στρατοπέδου έγινε μία έκρηξη. Μέσα από τις στάχτες και τις πύρινες φλόγες εμφανίστηκε ένας ηλικιωμένος ασθενικός άνδρας με μεγάλη άσπρη γενειάδα που ακουμπούσε την καυτή

άμμο της ερήμου. Δυσκολευόταν να σταθεί όρθιος. Ήταν τόσο λεπτός που ξεχώριζαν τα κόκαλά του κάτω από το δέρμα, ενώ τα μάτια του είχαν πεταχτεί προς τα έξω.

«Γέροντα σταμάτα αυτή την τρέλα, αλλιώς θα πεθάνετε όλοι», φώναξε ο Μοχάμεντ θέλοντας να δώσει τουλάχιστον μια ευκαιρία στον αντίπαλο.

Εκείνος όμως δεν έκανε καμία κίνηση συμβιβασμού. Αντιθέτως, άρχισε να ψιθυρίζει διάφορα ξόρκια. Παρά το ασθενικό κορμί του, η φωνή του ήταν σταθερή και απόπνεε κυριαρχία. Οι εναπομείναντες μυσταγωγοί σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω του. Ο καυτός ήλιος έγινε μονομιάς δυνατότερος και εκτυφλωτικές ακτίνες χτύπησαν τον κρατερό πολέμαρχο στα μάτια. Παραπάτησε, έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο χώμα.

«Αυτή είναι μονάχα η αρχή του τέλους διαολεμένε άνθρωπε!», φώναξε ο γέροντας, ενώ ψιθύριζε τα τελευταία λόγια για το ξόρκι.

Ο Μοχάμεντ όμως έβγαλε το στιλέτο της ζώνης του και το πέταξε προς την κατεύθυνση που ακούγονταν οι ψίθυροι. Εκείνο έσκισε τον αέρα στα δυο σαν ένα θανατηφόρο βέλος από τη φαρέτρα ενός έμπειρου τοξότη και πέτυχε κατάστηθα τον εχθρό.

Το κορμί του τινάχτηκε πίσω. Οι σύντροφοί του κοίταζαν με δέος το Μοχάμεντ. Γνώριζαν ότι εφόσον είχε πεθάνει ο αρχηγός τους, δεν είχαν πια καμία ελπίδα επιστροφής στα σπίτια τους εκείνο το βράδυ. Δε φαντάζονταν ότι αυτός ο άνδρας, ο οποίος ήταν τόσο ξακουστός για τις πολεμικές του ικανότητες, θα μπορούσε να επιφέρει ένα τέτοιο χτύπημα. Ο Μέγας Μάγιστρος, όπως αποκαλούσαν τον ασθενικό γέρο, είχε ακόμα τα μάτια του ανοιχτά. Ούτε κι ο ίδιος περίμενε αυτό το χτύπημα και στο πρόσωπό ήταν ζωγραφισμένος ο τρόμος.

Ένας σύντροφός του έσκυψε ευλαβικά πάνω του και με το δεξί του χέρι του έκλεισε τα βλέφαρα, ενώ με το άλλο τοποθέτησε τα χέρια στο στήθος σχηματίζοντας ένα Χ. Στη συνέχεια στράφηκε προς τους συνοδοιπόρους του. Στα πρόσωπά τους διαφαινόταν ο πανικός του θανάτου. Ωστόσο, κανείς δε λιγοψυχούσε. Θα πολεμούσαν το δαίμονα μέχρι το τέλος της ζωής τους. Ήθελαν να ικανοποιήσουν τη δίψα τους για αίμα. Ο γέρος έβγαλε μια ιαχή και η μικρή ομάδα ξεκίνησε να μάχεται ξανά.

Το άλογο του στρατηγού είχε κουραστεί από το μακρύ δρόμο που είχαν διανύσει, αλλά έπρεπε να συνεχίσουν την πορεία τους μέχρι να κατασκοηνώσουν έξω από την πόλη σε σημείο ώστε να μην ήταν ορατοί από τα τείχη. Η ενθύμηση των γεγονότων που είχαν συμβεί πριν ξεκινήσουν την πορεία προς την Μπάλαντ του είχε προκαλέσει μία πρωτόγνωρη κούραση.

Θυμόταν το στιλέτο που είχε σκοτώσει το γέρο και το σιγανό βογγητό που είχε ακουστεί τον είχε τρομάξει. Ήταν τόσο αλλόκοτο να βγαίνει από άνθρωπο. Έπειτα, θυμήθηκε τα λόγια του τελευταίου άνδρα πριν τον σκοτώσει. Του είχε πει με βλέμμα γεμάτο έπαρση ότι ο παντοδύναμος Αλλάχ κάποια μέρα θα τον τιμωρούσε και θα τον οδηγούσε στον θάνατο μαρτυρικά. Παρόλο που τα «αποφθέγματα» αυτά για τη ζωή δεν τα άκουγε για πρώτη φορά, τώρα τον επηρέασαν.

«Σταματάμε γιατί το άλογό μου θέλει ξεκούραση», ανακοίνωσε δυνατά.

Κανένας δεν έφερε αντίρρηση στα λόγια του. Κατέβηκαν και εκείνοι από τα άλογά τους και άρχισαν να τα δροσίζουν. Εκείνη την ημέρα στην έρημο η ζέστη δεν ήταν ανυπόφορη. Αντιθέτως είχε δροσιά και κάποιοι άνδρες είχαν ήδη βγάλει τα τουρμπάνια τους.

Ο γενναίος στρατηγός ατένιζε τον ορίζοντα και έψαχνε την πόλη. Καθώς ανυπομονούσε να δει αν θα γινόταν τελικά ο πρώτος στρατηγός που θα την κυρίευε, ένιωθε έξαρση. Η καθυστέρηση που είχε προκληθεί τον μάγευε ακόμα περισσότερο. Στη σκέψη του είχε επίσης και την πανέμορφη βασίλισσα, για την οποία είχαν γραφτεί πολλοί θρύλοι και μύθοι.

Το κατάμαυρο άλογό του τον πλησίασε αργά και τον άγγιξε με αγάπη στο πρόσωπο. Το τουρμπάνι του έφυγε από τα χέρια και έπεσε στην άμμο. Τα μαλλιά του ανέμιζαν από τον αέρα. Η μαγευτική αυτή εικόνα ήταν σαν ν' ανήκε σ' έναν αλλότριο κόσμο. Με τα χέρια του αγκάλιασε τον πολύτιμο σύντροφό του. Ίσως εκείνο ήταν και το μοναδικό ψήγμα αγάπης που είχε στην πετρωμένη καρδιά του.

«Φύγαμε», φώναξε μονομιάς αδιαφορώντας για το ποιος θα τον ακολουθούσε. Νοιώθοντας αυτοπεποίθηση και ευφορία στην ψυχή του, άρχιζε να καλπάζει...

«Βασίλισσα Λάιλα», είπε βιαστικά ο σύμβουλος στη βασίλισσα. «Ακούγεται ότι ο πολέμαρχος Μοχάμεντ κατευθύνεται με το στρατό του προς την πόλη. Τα πράγματα είναι τρομαχτικά, διότι αν αυτό αληθεύει, τότε είμαστε όλοι καταδικασμένοι!».

Η γυναίκα με το θείο κορμί βγήκε από την μπανιέρα με το καυτό νερό και τα αιθέρια έλαια. Στάθηκε πίσω από το παραβάν ώστε να μην μπορεί ο σύμβουλος-ακόλουθος να ταραχτεί από το καλλίγραμμο σώμα της. Μολαταύτα, ακόμα και η σκιά της μπορούσε να αποπλανεί και να οδηγήσει σε φανταστικά παιχνίδια οποιαδήποτε αρσενική καρδιά.

«Μην ανησυχείς Σαλάμ, δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση ο στρατός αυτού του βάρβαρου να λεηλατήσει την πόλη μας. Τα αλαβάστρινα τείχη μας είναι απόρθητα. Κανένας ποτέ δεν επέφερε ούτε μια ρωγμή. Γιατί τώρα να αλλάξει αυτή η παράδοση;»

«Δεν αντιλέγω αφέντρα μου, αλλά τώρα δεν αντιμετωπίζουμε έναν οποιοδήποτε εχθρό. Ο πορθητής είναι ο πανίσχυρος Μοχαμέντ, ο μεγαλύτερος κατακτητής όλων των εποχών».

«Μην προτρέχεις Σαλάμ. Αυτός ο άνδρας που του προσδίδεις αυτόν τον βαρυσήμαντο τίτλο δεν είναι τίποτα παραπάνω από ένας κοινός θνητός. Απλώς, με το πέρασμα του χρόνου, οι νίκες του δημιούργησαν έναν θρύλο, που φοβίζει όποιον τολμά να τον αντιμετωπίσει. Αυτή τη φορά δεν έχει καμία ελπίδα», απάντησε η Λάιλα στον ακόλουθο που τολμούσε ακόμα να φέρνει αντιρρήσεις σχετικά με τον φαινομενικό κίνδυνο».

«Ό, τι πείτε εσείς μεγαλειοτάτη. Άλλωστε η σοφία και η ομορφιά σας είναι ανυπέρβλητη. Σας αφήνω να απολαύσετε το λουτρό σας», είπε εκείνος καθώς έκλεινε πίσω του τη μεγάλη δρύινη πόρτα με τους πολύτιμους λίθους και τα διαμαντένια πόμολα.

Η Λάιλα, ατάραχη από τις ειδήσεις που είχε φέρει εκείνος, μπήκε κομψά στο καυτό νερό. Άρχισε να ρίχνει νερό στα μακριά κατάμαυρα μαλλιά της ενώ οι ευνούχοι που στέκονταν έξω από το λουτρό σε περίπτωση που χρειαστεί κάτι, κοίταζαν μαγεμένοι την πανέμορφη γυναίκα με το αξιολήλυτο σώμα. Ευτυχώς, αυτοί δεν επηρεάζονταν από την μαγεία που εξέπεμπε...

Στο βάθος κάτω από το ολόγιομο φεγγάρι, επιτέλους έβλεπε την πόλη που αύριο θα γινόταν δικιά του. Δεν την είχε αντικρίσει ποτέ. Έδειχνε μαγευτική για κάποιο ανεξήγητο λόγο. Τα τείχη φάνταζαν τόσο απόρθητα όσο έλεγαν οι θρύλοι. Ωστόσο, ο έμπειρος αρχηγός μπόρεσε κάτω από το λιγοστό φως να διακρίνει κάποια τρωτά σημεία όπως το ότι η φρουρά δεν αποτελούνταν από πολλά άτομα και ορισμένες πόρτες δεν ήταν καλοδιατηρημένες. Ίσως αποφάσιζε να επιτεθούν το βράδυ, γιατί κάτω από το φως του φεγγαριού οι κινήσεις τους θα εντοπίζονταν δυσκολότερα από τους αντιπάλους.

Αυτό που τον εντυπωσίασε ήταν το μεγάλο κτίσμα στο λόφο· το παλάτι. Παρότι βρισκόντουσαν τόσο μακριά, εκείνο στεκόταν στην ακρόπολη επιβλητικό, πολυτελές, αγέρωχο και ξεχωριστό. Τα μάτια του ηγεμόνα υγράνθηκαν λόγω της συγκίνησης. Μετά από είκοσι χρόνια βρισκόταν επιτέλους τόσο κοντά στην πραγμάτωση του ονείρου του. Αυτό ήταν το

προτελευταίο βασίλειο και το ισχυρότερο από όλα. Αν έπεφτε αυτό, όλα είχαν τελειώσει. Έπειτα, το επόμενο βασίλειο θα συνθηκολογούσε. Τότε, θα καλούσε τον χρονογράφο του και η ιστορία του θα καταγραφόταν για να μείνει για πάντα χαραγμένη στο μυαλό όλων εκείνων που τον περιγελούσαν και τον περιφρονούσαν αυτά τα δύσκολα, αλλά επιτυχημένα χρόνια.

«Κατασκηνώνουμε εδώ και αύριο ετοιμαζόμαστε για τη μάχη», είπε στους συνοδοιπόρους του. «Αύριο θα γραφτούμε στην ιστορία. Ελπίζω ο Αλλάχ να μας βοηθήσει ώστε να επιτευχθεί ο ιερός σκοπός μας».

Οι στρατιώτες δεν συμμερίζονταν τη χαρά του αρχηγού τους, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν αντίρρηση. Άλλωστε, αυτή ουσιαστικά θα ήταν η τελευταία κατάκτηση. Έστερα, θα είχαν επιτέλους το δικαίωμα να εγκαταλείψουν το στράτευμα και να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Επιπρόσθετα, ο Μοχάμεντ όφειλε να τους ανταμείψει για τις πολύτιμες υπηρεσίες τους.

Όταν ένας ρωμαλέος άνδρας τον ρώτησε πού να έστηναν τη σκηνή του, του απάντησε πως εκείνο το βράδυ θα καθόταν στο παράθυρο και θα κατάστρωνε τα πλάνα του για την αυριανή τους επίθεση.

«Αγαπητέ μου φίλε. Σήμερα δεν πρόκειται να κοιμηθώ, γι' αυτό δεν χρειάζεται να στήσετε καμία σκηνή. Θα κάτσω εδώ στο ύπαιθρο και θα καταστρώσω τα πλάνα μου για την αυριανή μας επίθεση»

Ο στρατιώτης τον συμβούλεψε να λάβει υπόψη του και τις θέσεις των άστρων καθώς φανερώνουν τα μυστικά που κρύβει το μέλλον και η μοίρα. Ο στρατηγός όμως θεώρησε την υπόδειξη του κατωτέρου του παιδική και ανόητη. Έπειτα από ένα λιτοδίαιτο γεύμα άρχισε να καταστρώνει τα σχέδιά του πάνω στους χάρτες που είχε καταφέρει να συλλέξει ορισμένους από την απαρχή της πόλης, ενώ άλλους από τη φετινή χρονιά. Είχε πληρώσει αδρά για να τους αποκτήσει, έναν τελεστή ενός σκοτεινού θεού, ο οποίος ζούσε σε μια σπηλιά σ' ένα άγονο βουνό. Βαθειά μέσα του πίστευε βέβαια ότι αυτή η σπατάλη άξιζε τα λεφτά της. Διαφορετικά, θα ήταν αδύνατον να επιχειρήσουν να προσελκύσουν τα τείχη. Η συγκεκριμένη πόλη πέρα από τους θρύλους, είχε αντιμετωπίσει και πάμπολλες πολιορκίες. Οπότε, θα υπήρχαν ακόμα ορισμένοι στρατιώτες που θα γνώριζαν ποικίλα στρατιωτικά τεχνάσματα. Το σχέδιο που θα χάραζε εκείνο το βράδυ θα έπρεπε να ήταν αψεγάδιαστο.

Μετά από περίπου δύο ώρες, ο πολέμαρχος ατένισε για λίγο τα άστρα. Εκείνη τη νύχτα ο ουρανός ήταν μαγεμένος. Του ήρθαν στο νου μνήμες από τα χρόνια εκείνα που ήταν ένα απονήρευτο παιδί με μεγαλεπήβολα σχέδια, τότε που είχε δοκιμάσει τη γεύση των χειλιών μιας πανέμορφης κοπελιάς το

όνομα της οποίας αδυνατούσε να θυμηθεί αλλά που είχε στοιχειώσει για αρκετά χρόνια τα όνειρά του. Την είχε ερωτευτεί μάλλον, μα αυτή ήταν η πρώτη και η τελευταία φορά που είχε αφήσει τον εαυτό του να νιώσει αυτό το συναίσθημα. Ο έρωτας μπορούσε να σου προκαλέσει αφόρητο πόνο και να σε οδηγήσει στην τρέλα. Έκτοτε, ποτέ του δεν αντίκρισε καλά εκείνο το καλλίγραμμο σώμα, εκείνα τα πανέμορφα μάτια. Ίσως μάλιστα να ήταν και τα ωραιότερα που είχε συναντήσει ποτέ.

Στο βάθος, όπου οι δικές του κόρες δεν μπορούσαν πια να βλέπουν στεκόταν η Μεγάλη Άρκτος. Κοίταξε για λίγο ακόμα τα άστρα αναζητώντας το αγαπημένο του, τον Ορίωνα. Του άρεσε το όνομα χωρίς να ξέρει το λόγο. Υποσυνείδητα του άρεσαν πολλά πράγματα, αλλά δεν είχε αφήσει κανέναν ποτέ να εισχωρήσει ενδότερα στο είναι του. Είχε σχηματίσει ένα ισχυρό οχυρό γύρω του που κανένας δεν θα το περνούσε ποτέ. Είχε πληγωθεί μια φορά στη ζωή του από τον Έρωτα, από την Αγάπη, από τη Φιλία και πια δεν επέτρεπε στον εαυτό του να νιώσει αυτά τα συναισθήματα. Γι' αυτό το λόγο η καρδιά του είχε πετρώσει. Ήθελε να δει τι θα ένιωθε αν πέθαινε και το πιστό του άτι. Τότε δε θα υπήρχε κανένα ζωντανό ον για το οποίο θα έτρεφε οποιοδήποτε από τα παραπάνω συναισθήματα.

Πολλές φορές ένιωθε μοναξιά να ριζώνει μέσα του. Ξεπερνούσε όμως την πρόσκαιρη αυτή μελαγχολία σκεπτόμενος το όνειρο του. Το να ζεις για έναν μονάχα σκοπό είναι τραγικό. Ο καθένας στη ζωή του κάνει τις επιλογές του. Όταν λοιπόν φτάσει στο τέλος του μονοπατιού, τότε είναι σε θέση να σκεφτεί με νηφαλιότητα όλα όσα είχαν συμβεί στο δικό του προσωπικό κόσμο. Ο συγκεκριμένος άνθρωπος, δεν θα μετάνιωνε ποτέ για όσα είχε πράξει. Δεν είχε σημασία αν ήταν λάθος ή όχι. Σημασία, τουλάχιστον για εκείνον είχε, ότι δεν πρέπει να μετανιώνει κανείς για όσα πράξει, γιατί μετά αναλογιζόμενος τα λάθη του θλίβεται.

Ενώ ξάπλωνε πάνω στην παγωμένη άμμο της ερήμου, προσευχήθηκε στον Αλλάχ να πάνε όλα καλά την επόμενη μέρα,. Κάτω από το φως των πυρσών εμφανίστηκαν κάποιες ρυτίδες που φανέρωναν την προχωρημένη του ηλικία. Είχε άραγε ακόμα αρκετό χρόνο για να υλοποιήσει τον σκοπό του; Μονάχα ο κρατερός αφέντης του βασιλείου των Ουρανών γνώριζε την απάντηση...

Η βασίλισσα Λάιλα βγήκε από το προσωπικό της λουτρό αναζωογονημένη. Το σώμα της είχε καθαρίσει από τη βρωμιά. Τώρα, καθόταν στο ολόχρυσο σκαμνί του δωματίου της και φρόντιζε με τη βοήθεια πάντα

των ευνούχων της τα μακριά μαλλιά της. Από το μπαλκόνι ατένιζε κι εκείνη τα άστρα. Η βραδιά ήταν μαγευτική από κάθε άποψη. Το πανέμορφο φεγγάρι και τα παιδιά του λαμπύριζαν, εκπέμποντας ένα απαλό κιτρινωπό φως.

Είχε χρόνια να αισθανθεί μια ανάλογη χαλάρωση στο κορμί της. Ένιωθε με τη βοήθεια του υποσυνείδητου ότι η αυριανή μέρα θα ήταν σπουδαία. Όταν οι υπηρέτες άφηναν τη βασίλισσα να ξαπλώσει, εκείνη έβαλε τη μεταξωτή της ρόμπα και με τα εβένινα μαλλιά της να ανεμίζουν από το αεράκι, βγήκε στο μπαλκόνι.

«Πού να' ναι εκείνος απόψε;», ψιθύρισε, καθώς θυμήθηκε εκείνο το αγόρι με τα μεγαλεπήβολα σχέδια, τότε που είχαν αφεθεί στα μονοπάτια του έρωτα, τότε που είχαν φιληθεί παράνομα με πάθος κάτω από το σεληνόφως. Τον είχε ερωτευτεί παράφορα. «Το πρώτο φιλί είναι αξέχαστο», λένε, και στην προκειμένη περίπτωση ίσχυε, γιατί ποτέ της δεν το ξέχασε. Θυμόταν με ζέση τα στιβαρά χέρια εκείνου να την αγκαλιάζουν. Στα μάτια του μπορούσες να δεις τη μελαγχολία που τον στοίχειωνε για χρόνια. Μολαταύτα, πίσω από τη μελαγχολία έβλεπες να νιώθει ασίγαστη αγάπη.

«Πού είσαι αγαπημένε;», ρώτησε το σύμπαν μπας και την λυπηθεί δίνοντάς της μια απάντηση. Αν ήταν θετική, θα εγκατέλειπε το θρόνο της Μπάλαντ για να ριχτεί για μια τελευταία φορά στην αγκαλιά του. Οι σημαίες της πόλης, ο λαός της, οι ακόλουθοι, οι υπήκοοι της, δεν την ένοιαζαν. Είχε υπηρετήσει το «κοινό καλό», για περίπου είκοσι χρόνια. Τώρα στα γεράματα ήθελε να βρει επιτέλους την ευτυχία. Ποθούσε να διώξει τη φριχτή μοναξιά. Είχε πλαγιάσει με κάποιους άνδρες, μα ποτέ δεν ένιωσε το απερίγραπτο εκείνο συναίσθημα που είχε συνταράξει όλο της το είναι. Να εγκατέλειπε το βασίλειο για να τον αναζητούσε; Αυτές ήταν σκέψεις ενός παιδιού και σε καμιά περίπτωση δε θα το έπραττε. Η ιστορία, η μοίρα, το πεπρωμένο είχε ήδη γραφτεί. Μακάρι να είχε τη δύναμη να τα αλλάξει.

Άρχισε να τουρτουρίζει. Είχε κρύο εκείνη τη νύχτα. «Παράξενο» σκέφτηκε. Έστριψε με χάρη το σώμα της. Έκλεισε την μπαλκονόπορτα, τράβηξε τις κουρτίνες, πλάγιασε στο κρεβάτι της μονάχη για πολλοστή φορά μη μπορώντας να ξεχάσει εκείνον. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της καθώς αναρωτήθηκε με δυνατή φωνή για ποιο λόγο τον ερωτεύτηκε παράφορα. Ήθελε όσο τίποτε να τον δει για μια τελευταία φορά. Τα βλέφαρά της έκλεισαν. Εκείνη τη νύχτα ήλπιζε να συναντήσει τον αγαπημένο της έστω κι αν θα ήταν μια φαντασίωση...

Ένωσε την γλώσσα του πιστού του φίλου να του γλείφει το πρόσωπο. Τα σάλια και η απότομη παγωμάρα από τα υγρά τον ξύπνησαν μονομιάς. Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμα. Αυτό ήταν καλό σημάδι γιατί είχε σηκωθεί εγκαίρως. Έπρεπε όλα να είναι έτοιμα πριν την τελευταία πράξη του έργου.

Με βήματα βαριά στράφηκε προς τον κοντινότερο στρατιώτη. Κοιτώντας την κατασκήνωσή τους συνειδητοποίησε ότι όλοι οι σκοποί είχαν κοιμηθεί. Όφειλε κανονικά να βάλει τις φωνές, μα ευτυχώς δεν είχε συμβεί τίποτα συνταρακτικό. Ήταν και η επερχόμενη μάχη, οπότε οι στρατιώτες έπρεπε να έχουν τη καλύτερη δυνατή ψυχολογία. Δεν θα τους φώναζε αυτή τη φορά. Ήδη ο ίδιος ένιωθε άσχημα. Έχοντας φτάσει τόσο κοντά στον πολυπόθητο στόχο, όλα όσα είχε ζήσει πέρασαν μπροστά του με ταχύτατους ρυθμούς. Είχε πατήσει τα σαράντα και εξακολουθούσε να προσπαθεί να γίνει ο μεγαλύτερος κατακτητής όλων των εποχών. Είχε, τελικά, καταστρέψει τη ζωή του; Ούτε ο ίδιος μπορούσε να δώσει απάντηση.

Κοίταξε στον καθρέφτη το γέρικο πια είδωλό του. Είχε ρυτίδες, τα μαλλιά του είχαν ασπρίσει αρκετά, ενώ κάποιες ουλές από προηγούμενες μάχες δεν είχαν εξαφανιστεί ακόμα. Ίσως, τελικά η σημερινή μέρα να ήταν το κύκνειο άσμα του.

«Αλί, έλα εδώ να σου δώσω οδηγίες», φώναξε ο πολέμαρχος επιτακτικά.

Ένας νεαρός άνδρας, περίπου είκοσι χρόνων, ξεπετάχτηκε μέσα από τις μεραρχίες. Με ορθή κορμοστασιά, με σιγουριά και σχετικά γρήγορα βήματα στράφηκε προς τον Μοχάμεντ. Ο πανίσχυρος στρατηγός είχε ιδιαίτερη εκτίμηση στις ικανότητες του. Ίσως μάλιστα ήταν προικισμένος με περισσότερες ικανότητες από τον ίδιο. Ωστόσο, είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: δεν είχε φιλοδοξίες. Ήθελε σε μικρή ηλικία να επιστρέψει στο χωριό για να παντρευτεί την αγαπημένη του, η οποία δεν ήταν ιδιαιτέρως όμορφη. Ο Μοχάμεντ του είχε μιλήσει για το μεγαλείο του να θέτεις τεράστιες φιλοδοξίες και να τις πραγματοποιείς, αλλά εκείνος έδειχνε να μην θέλει να καταλάβει. Τον καημένο, σκέφτηκε, θα παρέμενε για όλη του τη ζωή παντρεμένος με μια κοινή θνητή, θα δούλευε σαν αγρότης, θα αποκτούσε παιδιά κι ύστερα από χρόνια θα πέθαινε σαν ένας συνηθισμένος άνθρωπος. «Ανόητος ο άνθρωπος που δεν έχει μάθει να έχει τρομερές φιλοδοξίες», συνήθιζε να λέει ο κρατερός πολέμαρχος.

Τελικά, ο Αλί έφτασε δίπλα του.

«Θέλω να συγκεντρώσεις τους καλύτερους άνδρες. Αφού τους μαζέψεις έλα να με βρεις στη σκηνή μου.»

Ξεπέζεψε από το άλογό του και πήγε στη σκηνή του που είχαν στήσει τελικά οι κατώτεροί του. Κάθισε σε μια αναπαυτική καρέκλα. Ξεκίνησε να μελετά με μανία τους χάρτες. Ήθελε το σχέδιο που είχε καταστρώσει να στεφτεί από απόλυτη επιτυχία. Όχι μόνο θα κατακτούσαν γρήγορα την πόλη, αλλά και θα έχαναν ελάχιστους άνδρες αν όλα πήγαιναν κατ' ευχήν. Βασικά όλο το σχέδιο στηριζόταν στην επιτυχία της ομάδας που θα διοικούσε ο Αλί. Εκείνοι θα πλησίαζαν ένα συγκεκριμένο τμήμα των τειχών και θα τοποθετούσαν την εκρηκτική ύλη ανάβοντας παράλληλα τα φτιτίλια. Η έκρηξη θα κατακερμάτιζε την πέτρα. Μετά, όλος ο στρατός θα έμπαινε από το συγκεκριμένο σημείο μέσα στην Μπάλαντ. Πάραυτα υπήρχαν πολλές αμφιβολίες σχετικά με το συγκεκριμένο σχέδιο. Πώς ήταν δυνατόν να μην είχαν αντιληφθεί και άλλοι πορθητές την αδυναμία σε εκείνο το σημείο του τείχους; Επίσης, ήταν δυνατόν με μια τόσο απλοϊκή στρατηγική να καταλάβεις μια θρυλική πόλη; «Αφού δεν υπάρχουν φρουροί στα τείχη», ψιθύρισε.

Το υποσυνείδητο έλεγε ότι το σχέδιο ήταν καταστροφικό. Η πόλη έκρυβε μυστικά. Κατά πάσα πιθανότητα θα έπρεπε να αναβάλλει την επίθεση. Οι χάρτες έδειχναν να είναι αυθεντικοί, αλλά δεν ήταν όσο λεπτομερείς περίμενε. Όφειλε να καταστρώσει ένα νέο σχέδιο ώστε να καταφέρει να μπει αρχικά στην πόλη για να μάθει τα μυστικά που έκρυβε.

Οι λογισμοί αυτοί τον τρέλαναν. Πύρωσε. Με το δεξί του χέρι έπιασε ένα γυάλινο ποτήρι, το πέταξε στο ξύλινο τραπεζάκι που βρισκόταν μπροστά από το κρεβάτι κι εκείνο έσπασε μονομιάς. Ένα κομμάτι εκσφενδονίστηκε και τον πέτυχε στο πέλμα του αριστερού ποδιού.

«Διάολε», φώναξε βαρώντας το ξύλινο τραπέζι. Φρέσκο αίμα έτρεξε από την τραυματισμένη πληγή. Είχε γεράσει πια. Ο χρόνος ήταν εναντίον του. Αδυνατούσε να κατανοήσει γιατί το πεπρωμένο του είχε γυρίσει έτσι απότομα την πλάτη. Αν έμπαινε στην πόλη για να αναζητήσει τα μυστικά της, τότε η κατάληψή της θα διαρκούσε μήνες. Εκτός αυτού θα χρειαζόταν να επιστρέψει όλο το στράτευμα πίσω, καθώς θα γινόταν αργά ή γρήγορα αντιληπτό.

«Τους μάζεψα. Τι να κάνω τώρα;», ρώτησε ο Αλί αμήχανα.

Ο Μοχάμεντ προσπάθησε να μιλήσει, μα τα χείλη του δεν έβγαλαν ήχο. Τα βλέφαρα έκλεισαν ερμητικά. Έχασε την αυτοκυριαρχία του και κατέρρευσε σαν πύργος από τραπουλόχαρτα. Μονάχα τις τρομαγμένες ιαχές του Αλί κατάφερε να ακούσει. Ύστερα, όλα σκοτείνιασαν...

«Γιατί δεν μας έχουν επιτεθεί ακόμα;», ρώτησε η Λάιλα τον ακόλουθό της.

Εκείνος έδειχνε να σκέφτεται τι απάντηση θα έδινε. Έπειτα από λίγο είπε: «Ο Μοχάμεντ είναι πανέξυπνος. Ίσως θέλει να καταστρώσει κάποιο καλύτερο σχέδιο ή απλά θέλει να μας κάνει να νομίζουμε ότι τα στρατεύματά του έχουν αποσυρθεί», είπε εκείνος σκεφτικά.

«Δεν νομίζω. Έχω την αίσθηση ότι κάτι συμβαίνει. Θέλω να επικοινωνήσεις με το γειτονικό βασίλειο που δεν έχει καταληφθεί ακόμα. Πες τους ότι θέλω να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να επιτεθούμε στον πολέμαρχο σαν μια γροθιά»

«Βασίλισσά μου, γιατί να θέλετε να συνεργαστείτε με τους αδύναμους; Αυτοί ουσιαστικά δεν είναι σε θέση να προσφέρουν μεγάλη βοήθεια καθώς το βασίλειό τους αποτελείται από μόλις τρεις πόλεις και έχει μηδαμινό πληθυσμό», είπε ο σύμβουλος με κομπσό και έντεχνο τρόπο ώστε να μην την προσβάλλει.

Εκείνη τον κοίταξε απειλητικά. Εκνευρίστηκε και τον σφαλιάρισε με δύναμη. Δεν την ένοιαζε αν η αντίδρασή της ήταν υπερβολική. Ήθελε να εκτονώσει κάπου τα νεύρα της. Άλλωστε, ο σύμβουλός της δεν είχε δικαίωμα να φέρνει συνεχώς αντιρρήσεις σε ό,τι σχεδόν έλεγε. Αυτή ήταν η βασίλισσα της ευρύτερης περιοχής και όλοι έπρεπε να τη σέβονται. Θα γινόταν αυτό που είχε εκστομίσει προ ολίγου. Έπρεπε να δημιουργήσει μια συμμαχία ώστε να έχει περισσότερες πιθανότητες για να αποκρούσει τον Μοχάμεντ. Βαθειά μέσα της πίστευε ότι η συγκεκριμένη απόφαση θα ήταν καθοριστική.

«Κάνε αυτό που σου είπα, διαφορετικά δεν θα δεις ξανά το φως της ημέρας», πρόσταξε η γυναίκα.

Ο Σαλάμ, με το κοκκινισμένο μάγουλο, χωρίς να συμφωνεί ούτε στο ελάχιστο με την απόφαση, μάζεψε κάποιους πάπυρους που είχαν πέσει στο πάτωμα. Χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει ξανά άνοιξε την πόρτα και χάθηκε από τα μάτια της πανέμορφης γυναίκας.

Έμεινε για λίγο να αγναντεύει από το παράθυρο το αχανές τοπίο. Την μάγευε πάντοτε η έρημος. Μπορεί η πληθώρα των ανθρώπων να πίστευε ότι είναι μια καταραμένη γη, αλλά η ίδια γνώριζε άριστα ότι ήταν ένας ευλογημένος τόπος. Μπορεί να μην προσέφερε πολλές ανέσεις. Μπορεί να είχε τα πρωινά εξωφρενική ζέστη και το βράδυ φοβερό κρύο, μα την αγαπούσε. Η έρημος ήταν ευλογημένος τόπος επειδή έδινε στον άνθρωπο όσα χρειαζόταν. Στην πορεία βέβαια κάποια πράγματα έπαψαν να είναι όπως τα χρόνια της ξεγνοιασιάς. Οι νομαδικοί λαοί αποφάσισαν να οργανωθούν σε ξεχωριστές πολιτείες, να δημιουργήσουν βασίλεια, να αποξενωθούν, να

αυξήσουν τις κοινωνικές ανισότητες προσπαθώντας να ακολουθήσουν τα αλλότρια δυτικά πρότυπα.

Όφειλε να καλέσει το συμβούλιο. Εκείνη είχε πάρει την κρίσιμη απόφαση, αλλά έπρεπε να ενημερώσει όλη την αυλή για τις προθέσεις της. Αν δεν εξασφάλιζε την εύνοιά τους, υπήρχε κίνδυνος ακόμα και να εκθρονιστεί. Κοντολογίς, η εντολή που είχε δώσει πριν από λίγο ίσως να ήταν και η κρισιμότερη που είχε πάρει ποτέ ηγεμόνας.

«Όλα θα πάνε καλά», ψιθύρισε στον εαυτό της για να πάρει κουράγιο. Στράφηκε προς την πόρτα που βρισκόταν στα δεξιά της. Με κεφαλαία γράμματα έγραφε: «ΑΙΘΟΥΣΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ». Τα χέρια της, παρά το τρέμουλο, κατάφεραν να στρίψουν το πόμολο. Διάβηκε την είσοδο, ελπίζοντας να έβρισκε την απάντηση που τόσο ποθούσε η ψυχή της.

Το δωμάτιο παρέμενε το ίδιο. Οι αράχνες είχαν δημιουργήσει παροικίες στις σκοτεινές γωνίες, εκεί όπου το αμυδρό φως των πυρσών δεν έφτανε. Μερικές φορές έβλεπες να περνάν από δίπλα τους τρωκτικά. Κοίταζαν τη βασίλισσα μ' ένα βλέμμα γεμάτο λύπη. Τα μακρόστενα και κοφτερά δόντια τους συνήθως ήταν βρώμικα, ενώ και το τρίχωμα τους απέπνεε δυσοσμία. Δεν τα φοβόταν όμως τα τρωκτικά καθώς είχε βρεθεί αμέτρητες φορές στο συγκεκριμένο χώρο. Ειδικότερα, τον τελευταίο καιρό είχε αιχμαλωτιστεί ένας Ινδός γυρολόγος που πέρα από τηνπραμάτειά που πούλαγε, είχε την ικανότητα να προβλέπει και το μέλλον. Έτσι, τον κρατούσαν στην αίθουσα των βασανιστηρίων για να εκμεταλλεύονται τη θαυμαστή αυτή ικανότητα.

Συνέχισε να κατεβαίνει τα μουχλιασμένα σκαλιά. Ο αέρας μύριζε έντονα υγρασία. Ποτέ της δεν είχε διατάξει να καθαρίσουν τον χώρο αυτό επειδή δεν ήταν αυτή υπεύθυνη και ήταν σίγουρο ότι οι υπηρέτες δεν θα έκαναν απολύτως τίποτα. Εξάλλου η μούχλα, τα τρωκτικά, μερικοί σκαραβαίοι και οι παροικίες των αραχνών ταίριαζαν απόλυτα με τη ψυχρότητα των ατόμων που οδηγούνταν εδώ.

Αυτό που της άρεσε περισσότερο εδώ ήταν η έλλειψη φωτός. Η αδυναμία της πλειοψηφίας των αιχμαλώτων να αντικρίσουν τις ακτίνες του παντοδύναμου ηλίου, αλλά και το μηδαμινό φως που εκπέμπονταν από τους πυρσούς δεν επέτρεπαν στους φυλακισμένους να σκεφτούν λογικά. Δεν μπορούσαν ούτε να ελπίζουν και έτσι χωρίς ελπίδα ήταν άβουλα όντα χωρίς καμία φιλοδοξία σωτηρίας από τη δυσμένεια στην οποία είχαν περιέλθει. Λειτουργούσαν ουσιαστικά σαν νεκροί ενώ ήταν ζωντανοί. Αυτή η ψυχολογική κατάρρευση είχε μεταμορφώσει και το γυρολόγο σε μια σκιά του παλιού του εαυτού. Κανείς δεν θα τον λυπόταν, γιατί σε εκείνο το βασίλειο

όλοι είχαν ζήσει πολύ έντονα τις κακοτοπιές των πολέμων. Μπορεί να μην είχαν μαρμαρωμένη καρδιά, όπως ο κρατερός πολέμαρχος, αλλά είχαν μάθει να εκμεταλλεύονται θαυμαστές ικανότητες με απώτερο στόχο το καλό της Μπάλαντ.

Με τα ακροδάχτυλά της τράβηξε τη σιδερένια πόρτα και οι μεντεσέδες τσίριξαν σαν μωρά παιδιά. «Κάποια στιγμή έπρεπε να λαδωθούν», σκεφτόταν κάθε φορά που έφτανε στο παρατηρητήριο που καθόταν ο ρωμαλέος Χασάν με το ηλιοκαμένο κορμί. Αγαπημένο του βασανιστικό εργαλείο δεν ήταν άλλο από τον σατανικό προκρούστη. Λάτρευε να βλέπει τα κορμιά να τραβιούνται πάνω στις ξύλινες σανίδες και να ζητάνε έλεος. Στα μάτια τους σχηματιζόταν πάντα μία κόλαση. Μέσα από τα κλάματα, τα αναφιλητά και τα παρακάλια μπορούσες να δεις το φόβο και την κατάντια της ανθρώπινης ψυχής. Ο προκρούστης είχε την ικανότητα να καταρρακώνει τους αιχμαλώτους και να τους μετατρέπει σε σκουπίδια.

Ο Χασάν δούλευε σαν βασανιστής και η βαναυσότητα που επεδείκνυε έναντι των βασανισμένων ήταν πρωτοφανής. Λέγεται ότι ο συγκεκριμένος άνθρωπος πριν από χρόνια ήταν ένας απλός μικροπωλητής και κάποια μέρα αποφάσισε να εγκαταλείψει τον πάγκο του και να ψάξει να βρει τους πολέμους, ικανοποιώντας έτσι την εσωτερική του δίψα για πλούτη και δόξα. Στην πορεία ερωτεύτηκε μια μάγισσα, η οποία του έκλεψε την καρδιά και έκτοτε μετατράπηκε σ' έναν άνθρωπο χωρίς συναισθήματα με μοναδικό σκοπό να αντλεί ευχαρίστηση από τον πόνο των άλλων. Ως «επικίνδυνο στοιχείο», τον περιέγραφαν όλοι οι πολίτες της Μπάλαντ.

«Ήρθα για να δω τον Ινδό», είπε η βασίλισσα, προσπαθώντας να δείξει χαρακτήρα και να επιβληθεί στον υπόδουλό της.

Εκείνος δε μίλησε. Κοίταξε για λίγο τα μάτια της κι ύστερα το καλλίγραμμο σώμα της. Έπειτα από λίγο σταμάτησε να την κοιτάει. Για κάποια δεύτερα έδειξε να ζαλίζεται, αλλά κανείς πραγματικά δεν μπορεί να εικάσει τι ακριβώς έλαβε χώρα στο μυαλό αυτού του στοιχειού. Σήκωσε το δεξί του χέρι και είπε δυνατά με την μπάσα φωνή του: «Εκεί είναι».

Πίσω από τη δεξιά καγκελόπορτα βρισκόταν το κουβάρι ενός γυμνού άνδρα. Λιπόσαρκος, χωρίς μαλλιά και με γουρλωμένα μάτια κοίταζε τις αράχνες στην οροφή που θα κατέβαιναν όταν πέθαινε για να γευτούν τη σάρκα του. Εικόνα τραγική, αλλά αληθινή. Πολλές φορές είχε σκεφτεί αν ήταν σωστή η ταλαιπωρία που υφίστανται οι βασανισμένοι, αλλά όποτε προσπαθούσε στο συμβούλιο να περάσει κάποια ελαφρυντικά μέτρα, σχεδόν όλοι έφερναν σφοδρές αντιρρήσεις. Αν δεν υπήρχε πλειοψηφία, η ίδια δεν

μπορούσε να πάρει αποφάσεις. Έτσι, θα απομονωνόταν και χωρίς τους εύπορους και τη χρηματοδότησή τους μπορεί να έχανε ακόμα και τον θρόνο της.

«Ινδέ, ήρθα να σε ρωτήσω για τη μοίρα μου», φώναξε ώστε ο αποτρελαμένος άνθρωπος να αποσπαστεί από το ταβάνι και να την ακούσει.

Εκείνος δεν έδειχνε να αποσπάται. Παρέμεινε να κοιτά με δέος με τα γουρλωμένα μάτια του τις αράχνες. Μερικές μάλιστα είχαν τόσο μεγάλο μέγεθος όσο και τα τρωκτικά. Είχαν κι εκείνα τα κόκκινα μάτια, το τριχωτό κεφάλι μαζί με τα οκτώ άσχημα ποδάρια τους που έδιναν την εντύπωση ότι θα στοιχειώνουν για πάντα τις νύχτες.

Ξάφνου, η μία κατέβηκε από το ταβάνι. Έπλεκε τον ιστό της με ιδιαίτερη χάρη και προσήλωσε μέχρι να ακουμπήσει στην άτριχη κεφαλή του Ινδού. Όταν πάτησε με τα αηδιαστικά της πόδια πάνω του, έγινε αντιληπτό ότι ήταν περίπου σε μέγεθος το μισό του κεφάλι. Το κοίταζε και της έτρεχαν σάλια.

«Ινδέ, διώξε το ζώο από πάνω σου θα σε φάει», φώναξε η Λάιλα καθώς τα μάτια της υγραίνονταν.

Πράγματι, το τριχωτό πλάσμα, βγάζοντας έναν αποκρουστικό ήχο που έκανε τη βασίλισσα να ριγήσει, έμπηξε το στόμα του πάνω στο κρανίο του άνδρα. Κατάφερε να το σπάσει σχετικά εύκολα και βούτηξε μέσα στον εγκέφαλό του. Ο βασανισμένος προτού νιώσει την αράχνη να εισχωρεί στον νου κοίταξε τη Λάιλα με βλέμμα απάθειας και μίσους. Ίσως να επιζητούσε το συγκεκριμένο θάνατο.

Το τέρας αφού καταβρόχθισε τον εγκέφαλο του άτυχου άνδρα ξεκίνησε να βγάζει πρωτόγνωρα ουρλιαχτά. Κάποιες από τις άλλες αράχνες εμφανίστηκαν δίπλα στο πτώμα. Με τα στόματά τους ξεκίνησαν να ξεσκίζουν τη σάρκα. Η γυναίκα δεν μπόρεσε να αντέξει το θέαμα και έβγαλε μια οιμωγή τόσο δυνατή που ακούστηκε σε όλο το παλάτι.

Τα έντομα προς στιγμήν σταμάτησαν το φαγοπότι. Με τα κοκκινωπά τους μάτια επικεντρώθηκαν στη θηλυκή ύπαρξη. Χωρίς να διστάσουν καθόλου, παράτησαν το μισοφαγωμένο πτώμα και ξεκίνησαν να επιτίθενται προς τον φαινομενικό τους εχθρό. Θα την καταβρόχθιζαν κι εκείνη και θα έτρεφαν τα παιδιά τους. Θα δημιουργούσαν μια ισχυρή φυλή που θα εξαπλωνόταν με την πάροδο του χρόνου σε όλη την επικράτεια κυριεύοντας την ανθρώπινη φυλή που τους καταπίεζε τόσα χρόνια αναγκάζοντάς τες να ζουν στην αφάνεια, ανάμεσα στις σκιές. Τώρα, ήταν η σειρά τους να πολεμήσουν μέχρι εσχάτων...

«Ξυπνήστε, νομίζω πως ήρθε η ώρα πια να σηκωθείτε», ακούστηκε μια φωνή σαν να ερχόταν από αλλιώτικο σύμπαν.

Ο ήρώας μας βρισκόταν στο κρεβάτι του εδώ και ώρα αναίσθητος. Τα θραύσματα του γυάλινου ποτηριού και ο τραυματισμός που του προκάλεσαν τον οδήγησαν στη λιποθυμία. Πρώτη φορά έχανε τις αισθήσεις του και ήταν εξαιρετικό κατόρθωμα να βρίσκεται τόσα χρόνια στους πολέμους και να διατηρούσε ακόμα σώας τας φρένας του και τις δυνάμεις του κορμιού του. Ίσως είχε έρθει η ώρα ο Μοχάμεντ να αποσυρθεί από τους πολέμους, να αναζητήσει την γαλήνη και να συζήσει μαζί με μια γυναίκα που θα τον αγαπούσε παντοτινά. Αυτές οι σκέψεις όμως ανήκαν στον Αλί και όχι στον Μοχάμεντ, ο οποίος δεν θα εγκατέλειπε σε καμιά περίπτωση το ιδεατό που φανταζόταν εδώ και χρόνια. Θα κατάφερνε να γίνει ο μεγαλύτερος πολεμιστής στην ανθρώπινη ιστορία ακόμα και αν χρειαζόταν να πουλήσει την ψυχή του στο διάβολο.

«Τι μου συμβαίνει;», ρώτησε καθώς άνοιγε τα μάτια του και αντίκριζε τον γιατρό.

«Είχες λιποθυμήσει. Μοχάμεντ ο οργανισμός σου δεν αντέχει άλλο. Πρέπει να αποσυρθείς και να ξεκουραστείς, αλλιώς πολύ φοβάμαι ότι σου απομένουν το πολύ δύο χρόνια ζωής», είπε αυστηρά ο γιατρός.

Στο άκουσμα αυτών των λόγων ο στρατηγός έμεινε εμβρόντητος. Η ιριδίζουσα σκόνη που υπήρχε στην ατμόσφαιρα ενοχλούσε την όρασή του, αλλά όχι και την ακοή του. Είχε ακούσει ότι του απέμεναν μόλις δύο χρόνια ζωής. Πως ήταν δυνατόν να συμβαίνει κάτι τέτοιο; Τώρα που ήταν τόσο κοντά, όλοι του γύρναγαν σιγά μα σταθερά την πλάτη. Ο χρόνος ήταν ελάχιστος· δεν θα προλάβαινε να υλοποιήσει το στόχο του.

«Διάολε, δεν είναι δυνατόν. Με κοροϊδεύεις ανόητε βοτανολόγε της κακιάς ώρας», είπε απελπισμένος μη μπορώντας να συνειδητοποιήσει ότι η μοίρα είχε πάρει ήδη την απόφασή της και είχε πλέξει περίτεχνα το νήμα της ιστορίας του.

«Με τη ζωή των ανθρώπων δεν παίζουμε Μοχάμεντ. Είναι λογικό να βρίσκεσαι με το ένα πόδι στον τάφο για τον απλούστατο λόγο ότι τόσα χρόνια ζεις μέσα στις καταχρήσεις. Δεν τρως, δεν κοιμάσαι καλά και είσαι διαρκώς μες στο άγχος. Αν κοιτάξεις το είδωλό σου στον καθρέφτη, θα συνειδητοποιήσεις ότι για την ηλικία σου έχεις πάρα πολλές ρυτίδες, ενώ σχεδόν όλα τα μαλλιά σου και τα γένια σου είναι λευκά. Η πληγή που προκλήθηκε παρότι έσκισε λίγη σάρκα προκάλεσε πρωτοφανή αιμορραγία. Το σώμα σου δεν είναι πια όπως ήταν πριν από χρόνια. Αν δεχθείς ένα σοβαρό

χτύπημα, έπειτα δεν θα μπορέσεις ποτέ να συνεχίσεις τις εκστρατείες. Ο ορυμαγδός της μάχης είναι επικίνδυνος. Φαντάζεσαι τώρα σ' αυτή την κατάσταση τους κινδύνους που ελλοχεύουν;», είπε ο γιατρός επικριτικά και απότομα.

Ο πρώην ισχυρός άνδρας έβαλε δύναμη στα χέρια του. Κατάφερε με εξαιρετική δυσκολία να σηκωθεί από το κρεβάτι του. Ιδρώτας κατέκλυσε το πρόσωπό του. Έπρεπε να φτάσει στον καθρέφτη, να δει την αντανάκλασή του και να βεβαιωθεί ότι όλα ήταν ένα χαζό ψέμα. Δεν ήταν δυνατόν να έχει αλλάξει τόσο η όψη του μέσα σε μερικές ώρες. Γνώριζε βέβαια ότι κάποιες φορές ο χρόνος κυλούσε τόσο γρήγορα ώστε κανένας δεν μπορούσε να το ακολουθήσει με επιτυχία, αλλά αυτό δεν είχε συμβεί ποτέ μέχρι στιγμής.

Στάθηκε για λίγο μπροστά από το γυαλί με το στόμα ανοιχτό. Ο κομπογιαννίτης γιατρός τελικά είχε δίκιο. Μέσα σ' αυτές τις λίγες ώρες τα μαλλιά του είχαν ασπρίσει δραστικά, ενώ έντονες ρυτίδες είχαν εμφανιστεί. Έδειχνε να είναι άρρωστος και μάλιστα ετοιμοθάνατος. Ο Χάρος έπαιζε μαζί του. Ήθελε να τον πάρει προτού γράψει ιστορία.

Εικόνες παιδικές πέρασαν μονομιás από το νου του. Θυμόταν τα παιχνίδια έξω από το παλάτι κι ύστερα την υιοθέτησή του από εκείνη τη βασιλική οικογένεια. Είχαν εντυπωσιαστεί από τον τρόπο με τον οποίο ουσιαστικά διοικούσε τη μικρή ομάδα παιδιών όταν έπαιζαν, αλλά και από την εξυπνάδα την οποία επεδείκνυε κάθε φορά που ήθελε να αρπάξει κάποιο φαγώσιμο από την υπαίθρια αγορά. Παράλληλα, μπορούσε εύκολα να ξεφύγει από τη χωροφυλακή, ενώ φημιζόταν ακόμα και για τον χαρακτήρα του. «Αυτό το παιδί μπορεί να είναι αλητάκι, αλλά είναι ένας αδαμάντινος χαρακτήρας», έλεγαν όσοι τον ήξεραν.

Αυτά είχαν ακούσει κι εκείνοι οι γαλαζοαίματοι και όταν έκλεψε από το γωνιακό πάγκο του μανάβη ένα ζουμερό καρπούζι τον έπιασαν και τον υιοθέτησαν. Στο πανέμορφο παλάτι όπου έζησε μέχρι την ενηλικίωσή του έμαθε αστρολογία, γεωμετρία, θρησκευτικά, βοτανολογία, να χειρίζεται επιδέξια το σπαθί και κυρίως τα εγχειρίδια που στην πορεία έγιναν οι σημαντικότεροι σύντροφοί του σε κάθε επικίνδυνη μάχη. Δυστυχώς, σταδιακά μέσα στα αλαβάστρινα τείχη έχανε όλο και περισσότερο το χαρακτήρα με τον οποίο τον είχε προικίσει η φύση. Το ποτό και όλες του οι απολαύσεις τον οδήγησαν μακριά από τα πλούτη. Οι θετοί του γονείς δεν μπόρεσαν να αντέξουν τη δυσφήμιση του οίκου τους. Ήταν λυπηρό να βλέπουν το όνομά τους, που είχε χαραχθεί σε τόσα μνημεία της πόλης και στα χρονικά πολλών καταγραφών, να λοιδορίζεται από ένα ανόητο παιδαρέλι.

Ο Μοχάμεντ, αφού τον έδιωξαν από το πατρικό του, ολημερίς στεκότανε σε μια γωνία και περίμενε τους περαστικούς να τον λυπηθούν και να τον βοηθήσουν προκειμένου να αγοράσει το φαγητό του. Διαφορετικά, θα έκλεβε τρόφιμα από οποιοδήποτε πάγκο χωρίς να τον καταλάβει κανείς. Ωστόσο, η κατάντια του είχε και μια θετική επίδραση, αφού ξεκίνησε να αποκτά ξανά τον παλιό του χαρακτήρα. Η φτώχεια τον επανέφερε στον ίδιο δρόμο μέχρι την ημέρα που εμφανίστηκε ο φίλος του από τα παλιά.

Ήταν βράδυ όταν ένας μισθοφόρος μπήκε στην πόλη καβάλα στο άσπρο του άτι. Σταμάτησε απότομα όταν είδε τον Μοχάμεντ ξαπλωμένο στην άκρη του δρόμου, εξαντλημένο και με σκισμένα ρούχα. Ιπποτικά τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου κι ύστερα με κορδωμένο κορμί πάτησε με τα περίτεχνα παπούτσια του στην καυτή άμμο.

Τον ρώτησε για ποιο λόγο ήταν σ' αυτήν την κατάσταση και τον διέταξε να του ανοίξει το δρόμο, αλλιώς θα αναγκαζόταν να χρησιμοποιούσε βία και να τον σκότωνε. Τον ενημέρωσε πως ήταν μισθοφόρος και ένας από τους καλύτερους πολεμιστές της Περσίας και σε καμιά περίπτωση δε θα μπορούσε ο Μοχάμεντ να τον νικήσει. Ο έμμισθος πολεμιστής με την άκρη του ξίφους τρύπησε το τουρμπάνι του ζητιάνου, το σήκωσε ψηλά και άφησε τον άνεμο να το πάρει μακριά. Ο ήρωάς μας δεν αντέδρασε ούτε αυτή τη φορά. Κοιτούσε συνεχώς το χώμα, ενώ μπροστά του υπήρχε ένα ψάθινο καλαθάκι στο οποίο είχαν τοποθετηθεί τα χρήματα που είχε συλλέξει εκείνη τη μέρα. Με την άκρη του σπαθιού του τρύπησε και το καλαθάκι. Το σήκωσε στον ουρανό και με τα κέρματα που εμπεριείχε έβρεξε το χαμίνι. Εκείνος πάλι δεν αντέδρασε. Συνέχιζε να κοιτάει προσηλωμένα τον αφιλόξενο δρόμο. Ο προκλητικός άνδρας έδειχνε να έχει εκνευριστεί με το γεγονός. Ήθελε να πέσει στα τέσσερα και να υποκλιθεί μπροστά στο μεγαλείο του. Προτού σκοτώσει κάποιον, πάντα τον ανάγκαζε να υποκλιθεί μπροστά του, εκτός βέβαια αν η μάχη ήταν εξαιρετικά αμφίρροπη και δεν του δινόταν αυτή η πολυτέλεια.

Ο ανίδεος μισθοφόρος θα τον σκότωνε καθώς οι ζητιάνοι ήταν παράσιτα στην κοινωνία τους. Έπρεπε να καθαρίσει ο τόπος από δαύτους. Η κοφτερή λεπίδα του σπαθιού έπεσε στο κεφάλι του νεαρού ζητιάνου, ωστόσο, δεν βρήκε τη σάρκα του θύματος. Αντίθετα, το άσπρο άλογο του επιτιθέμενου βρέθηκε νεκρό στο έδαφος. Του είχε κοπεί αστραπιαία το λαιμός, ενώ έλειπε και το φονικό όπλο του ξιφομάχου.

Χωρίς να προλάβει να καταλάβει τι είχε γίνει βρέθηκε στο χώμα. Από πάνω του στεκόταν ο ζητιάνος με τα βρώμικα κατάμαυρα μαλλιά που

ανέμιζαν από τον άνεμο που είχε εμφανιστεί. Η όψη του ήταν γνώριμη. Ναι, έπρεπε να ήταν αυτός, αλλά πώς είχε βρεθεί σ' αυτή την αξιολύπητη κατάσταση;

«Μοχάμεντ, εσύ είσαι;», ρώτησε ο άνθρωπος που μέχρι πρότινος χλεύαζε τον ανθρωπάκο που στεκόταν στη γωνία το δρόμου ζητώντας ελεημοσύνη.

«Μωυσή, εσύ είσαι;», ρώτησε έκπληκτος ο μεγάλος πολέμαρχος μην μπορώντας να πιστέψει αυτή την τυχαία συνάντηση. Το αυτοσχέδιο στιλέτο ξέφυγε από τα ακροδάχτυλα του δεξιού του χεριού. Βρέθηκε στο έδαφος δίπλα ακριβώς από τον παλιό του φίλο τον Μωυσή, τότε που ήταν παιδάκια και αλώνιζαν στις φτωχογειτονιές της πόλης ψάχνοντας για τροφή. Ο παιδικός του φίλος δεν είχε παρόμοια τύχη μ' εκείνη του Μοχάμεντ, αλλά είχε υιοθετηθεί κι εκείνος από μια αρκετά εύπορη οικογένεια λίγο νωρίτερα από τον μετέπειτα πανίσχυρο στρατηλάτη.

Μηχανικά του έδωσε το δεξί του χέρι και τον βοήθησε να σηκωθεί. Τώρα που είδαν το χαμό που είχαν προκαλέσει λυπήθηκαν για την απρονοησία και την επιθετικότητα που είχαν φανερώσει κάτω από το πανέμορφο λυκόφως. Το σεληνόφως συνήθως πυροδοτούσε σκέψεις για χαμένες αγάπες και ανεκπλήρωτους έρωτες.

Το πεθαμένο ζώο κυλιόταν μέσα σε μια λίμνη από αίμα, ενώ κάποια ερπετά είχαν εμφανιστεί μέσα από τις σκιές για το δείπνο που τους είχε σερβιριστεί πλουσιοπάροχα. Οι δύο άνδρες μάζεψαν τα πράγματά τους και χάθηκαν στη στροφή. Είχαν να συζητήσουν για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον τους. Εκείνη η συνάντηση μπορεί να φάνταζε τυχαία, αλλά ουσιαστικά ήταν εκείνη που καθόρισε την πορεία του πολέμαρχου...

«Γιατρέ δεν υπάρχει καμία λύση για το πρόβλημά μου; Δεν μπορώ να τα παρατήσω τώρα, πρέπει να τα καταφέρω. Είμαι τόσο κοντά στην πηγή και πρέπει να πιω νερό», είπε ο Μοχάμεντ πιάνοντας τα πόδια του ανθρώπου και ικετεύοντάς τον να τον σώσει. Ο γιατρός όμως δεν μπορούσε να τον σώσει, εκτός αν ο ίδιος είχε το κουράγιο να αναζητήσει την αθανασία, το περίφημο λίκνο της ζωής. Αρχικά δίστασε, αλλά τελικά αποφάσισε να του εξιστορήσει έναν θρύλο. Ο άνθρωπος που στεκόταν στα πόδια του είχε απόλυτη ανάγκη από μια δόση ελπίδας. Είχε χάσει το όραμά του και έπρεπε να πιαστεί ξανά από κάπου.

«Υπάρχει ένας τρόπος, αλλά...»

«Πες γιατρέ τι πρέπει να κάνω;», τον διέκοψε αμέσως ο απελπισμένος άνδρας ελπίζοντας τούτη τη στερνή φορά να υπήρχε η δυνατότητα να πραγματοποιήσει το μεγαλειώδη σκοπό για τον οποίο πάλευε από τα εφηβικά του χρόνια.

«Θα σου πω τον θρύλο, αλλά αυτά τα πράγματα είναι πάρα πολύ επικίνδυνα και σε προειδοποιώ ότι η ευθύνη βαραίνει αποκλειστικά εσένα. Εγώ, δεν ευθύνομαι για τις συνέπειες των πράξεών σου».

Η σιωπή του γονατιστού ανθρώπου ήταν ουσιαστικά η απάντηση που αναζητούσε ο αφηγητής για να ξεκινήσει μια αρχέγονη ιστορία που μετρούσε περίπου χίλια χρόνια ύπαρξης. Έτσι, ο γηραιότερος πήρε μια βαθειά ανάσα και ξεκίνησε να μιλάει με στόμφο για την αναζήτηση της αθανασίας και για το λίκνο της, εκεί όπου τα νερά του είχαν την ικανότητα να σε κάνουν να ζεις αιώνια...

Το πανδοχείο της Αλεπούς

Ο ηλιοκαμένος νέος οδήγησε το φίλο του σ' ένα απόμερο μέρος με αρκετά μεγάλο υψόμετρο. Εκεί συνήθως έμενε όταν έβρεχε. Ήταν ουσιαστικά ένα εγκαταλελειμμένο δωμάτιο. Δεξιά και αριστερά από την είσοδο υπήρχαν κάποιες μαξιλάρες, αλλά και μερικά τσίγκινα ποτήρια. Η κλίνη, πέραν των αρνητικών, είχε ένα τεράστιο πλεονέκτημα· είχε θέα προς το παλάτι. Από εκεί μπορούσε να δει τους πυργίσκους στους οποίους διέμενε πριν τη δυσμένεια. Μπροστά στα μάτια του έμμισθου οπλοφόρου εμφανίστηκε ένα θέαμα που δεν είχε αντικρίσει ξανά. Το αμυδρό φως του φεγγαριού φώτιζε το κεντρικό μπαλκόνι του αριστερού πυργίσκου, εκεί όπου είχε εμφανιστεί μια αιθέρια ύπαρξη. Μαλλιά δεμένα σε κότσο, γαλάζιο μεταξωτό φόρεμα και πράσινα μάτια δημιουργούσαν ένα πλάσμα που μαγνήτισε μονομιάς το βλέμμα του. Είχε δει κόρες, πριγκιποπούλες και βασίλισσες, αλλά η ομορφιά αυτής της γυναίκας ήταν απερίγραπτη.

«Ωραίο δεν είναι το παλάτι;», είπε ο Μοχάμεντ για να σπάσει τη σιωπή και να επαναφέρει το φίλο στα συγκαλά του. Είχε μείνει με ανοιχτό το στόμα, ενώ τα μάτια του γυάλιζαν παιχνιδιάρικα.

«Ναι, αλλά ποια είναι αυτή;», ρώτησε εκστασιασμένος δείχνοντας την κόρη στο μπαλκόνι.

«Εγώ νόμιζα ότι κοίταζες το παλάτι, τα αλαβάστρινα τείχη, τις χρυσές κολόνες, το διαμαντένιο σιντριβάνι, τις οροφές από χαλαζία, αμέθυστο, σμαράγδι και ρουμπίνι. Δεν είναι δυνατόν να απαρνείσαι αυτό το μεγαλείο και να εστιάζεις σε μια συνηθισμένη κοπέλα», είπε θυμωμένα ο άνδρας που ένιωθε έντονα θλίψη για την απώλεια όλων αυτών των προνομίων.

«Παιδικέ μου φίλε, σημασία δεν έχει η δόξα και το χρήμα. Σημασία έχει να βρεις την ευτυχία και είναι σίγουρο ότι αυτά που αναφέρεις δεν είναι σε θέση να σου παρέχουν το συναίσθημα της απόλυτης ευδαιμονίας και της χαράς. Τα πλούτη φθείρουν και κολάζουν τον άνθρωπο. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι θα ήταν ιδανικό να παρέμενα χαμίνι για την υπόλοιπη ζωή μου. Αυτή η αιθέρια ύπαρξη στο μπαλκόνι δύναται να υλοποιήσει με τον καλύτερο τρόπο αυτό που ποθώ διακαώς. Γι' αυτό σε ρωτάω, ποια είναι;»

«Αυτή είναι ουσιαστικά η θετή μου αδερφή. Μεγαλώσαμε μαζί. Ακόμα θυμάμαι τα παιχνίδια μας κάτω από το μεγάλο σιντριβάνι με τους πολύτιμους λίθους. Το γάργαρο νερό έβρεχε τα πρόσωπά μας, ενώ τα πανέμορφα πουλιά ξαπόσταιναν στα περήφανα δέντρα και κελαηδούσαν με τις αγγελικές τους

φωνές. Ξέρεις, αυτές οι εποχές έρχονται και στοιχειώνουν κάθε βράδυ τα όνειρά μου. Ήταν λάθος μου η φυγή από το παλάτι, αλλά δεν άντεξα τη φοβερή καταπίεση των θετών μου γονιών. Όλη μέρα διάβαζα, ποτέ μου δεν έβγαينا από το παλάτι, ενώ το μοναδικό παιδί που υπήρχε να μου κάνει παρέα ήταν η γυναίκα που βλέπεις στο μπαλκόνι. Καλό παιδί ήταν στο παρελθόν. Ωστόσο, νομίζω πως ο χρόνος φθίνει, με αποτέλεσμα να πάψει να είναι πρόσχαρη, ευχάριστη και καλοκάγαθη. Τώρα πια ψάχνει άνδρα να παντρευτεί και να νοικοκυρευτεί».

«Μπορείς να με βάλεις στο παλάτι; Θέλω να τη γνωρίσω, να της εξομολογήσω την αγάπη μου», είπε ο Μωυσής ενώ τα μάτια του εξακολουθούσαν να είναι καρφωμένα στην καλλίγραμμη θηλυκή ύπαρξη.

Θεωρητικά ο Μοχάμεντ θα μπορούσε να υπερπηδήσει τα θεόρατα τείχη, να ακινητοποιήσει τους φρουρούς και εν τέλει να πλησιάσει τη θετή αδελφή του. Το θέμα βέβαια δεν ήταν τι μπορούσε να κάνει ο ίδιος, αλλά ο συνοδοιπόρος του. Ήταν ανόητο να διακινδυνεύσουν τη ζωή τους για τη Μίνα. Το υποσυνείδητο όμως του πρώην αριστοκράτη τον διαβεβαίωνε ότι αυτή η ανόητη βραδινή ενέργεια θα ήταν το εφαλτήριο για μια λαμπρή καριέρα γεμάτη δόξα και πλούτη. Άλλωστε, κάτω από το φως του φεγγαριού, αυτή η ρομαντική τους περιπέτεια έμοιαζε να μην ανήκει στη δική τους εποχή, αλλά σε χώρες που φημίζονταν για το ρομαντισμό των ανδρών. Πάνω από το παράθυρό της η δεσποσύνη, πάντοτε σεμνή, θα προσπαθούσε με τα βλέμματα γεμάτο υποσχέσεις να τους ενθαρρύνει να συνεχίσουν την εκπόρθηση του οχυρού εφόσον διέκριναν χαρακτηριστικά που τους έλκυαν. Διαφορετικά, η αδιαφορία της θα φανέρωνε με ενάργεια την αντιπάθεια για το νεαρό που θα στεκόταν κάτω από την κλίνη της περιμένοντας να ανοιχθεί η πόρτα της καρδιάς.

«Μπορείς να με βοηθήσεις τελικά;», ρώτησε ξανά ο έμμισθος πολεμιστής, καθώς ο φίλος του έδειχνε να ονειροπολεί.

«Εγώ μπορώ να φτάσω εκεί που είναι η γυναίκα με ευκολία. Το θέμα είναι αν μπορείς εσύ να με ακολουθήσεις. Θα πρέπει να σκαρφαλώσουμε πάνω από τα τείχη και να ακινητοποιήσουμε κάποιους φρουρούς. Αν μπορέσεις να με ακολουθήσεις, τότε είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα καταφέρεις να βρεθείς πρόσωπο με πρόσωπο με τη Μίνα. Στο χέρι σου είναι αδερφέ».

«Για τη συγκεκριμένη γυναίκα θα έφτανα μέχρι το θάνατο. Δεν υπάρχει περίπτωση να μην τα καταφέρουμε. Προτού ξεκινήσουμε όμως θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω ότι θα σε αποζημιώσω για ό,τι μου προσφέρεις σήμερα. Να δεις που το σημερινό βράδυ θα είναι πολυσήμαντο και θα χαραχθεί ανεξίτηλα στις

καρδιές μας», είπε ο ερωτευμένος πιάνοντας με ζέση τα χέρια του άνδρα που ήταν πρόθυμος να του ικανοποιήσει την τόσο ανάρμοστη επιθυμία. Σε λίγο θα έβλεπε από κοντά την γυναίκα εκείνη που θύμιζε άγγελο...

Η βασίλισσα της Μπάλαντ έκλεισε με δύναμη τη σιδερένια πόρτα. Οι αράχνες λογικά είχαν τη δύναμη να τη ρίξουν, αλλά θα τις καθυστερούσε για λίγο. Ο φόβος μαζί με τον τρόμο είχαν ριζώσει μέσα της. Το πρόσωπό της είχε ασπρίσει καθώς έβλεπε τα κόκκινα μάτια των τεράτων να την κοιτάνε επιθετικά. Ένα τρέμουλο είχε κυριαρχήσει στο κορμί της. Αδυνατούσε να κινηθεί με σβελτάδα. Όσο έβλεπε τα έντομα να ορμάνε στην πόρτα, τόσο ένιωθε ότι η καρδιά της ταξίδευε προς τα Τάρταρα. Αν της έλεγε κάποιος πριν από λίγα λεπτά ότι θα πεθάνει εδώ μ' αυτό τον τρόπο θα γελούσε φωναχτά και ίσως να τιμωρούσε και τον αδαή που θα την κορόιδευε. Τώρα όμως έπρεπε να πράξει κάτι γρήγορα. Δεν ήταν δυνατόν να πεθάνει εδώ μέσα.

Ζήτησε βοήθεια με τόσο δυνατή φωνή που ο αντίλαλος ακούστηκε μέχρι το εχθρικό στρατόπεδο. Περίμενε λίγο, αλλά κανένας δεν εμφανίστηκε. Εκείνη τη στιγμή, όταν είχαν πάψει πια να υπάρχουν άλλες επιλογές, άρχισε να τρέχει πιο γρήγορα από ποτέ. Το γυμνασμένο της σώμα δεν δυσκολευόταν να υπακούσει στους φρενήρεις ρυθμούς που επέβαλλε η ίδια. Όταν άκουσε να πέφτει η πόρτα και να απελευθερώνονται τα αιμοβόρα πλάσματα, γύρισε να αντικρίσει το θέαμα. Τρόμαξε όταν είδε την ορδή των εχθρών να τρέχει με ορμή κατά πάνω της. Όσο γρήγορα κι αν έτρεχε πια, θα της ήταν αδύνατον να ξεφύγει. Παράλληλα, με αυτές τις διόλου θετικές σκέψεις γλίστρησε απότομα. Το εγχειρίδιο της έφυγε από το χέρι. Πια ήταν και άοπλη.

Η μεγαλύτερη αράχνη χωρίς να διστάσει ούτε δεύτερο άνοιξε μονομιάς το στόμα της και όρμισε προς το πανέμορφο γυναικείο πρόσωπο. Το θύμα έκλεισε ερμητικά τα βλέφαρα μην μπορώντας να αντέξει τη ψυχοφθόρα διαδικασία του θανάτου.

Η πρόβλεψή της ήταν όμως λανθασμένη, γιατί ακριβώς πίσω της εμφανίστηκε ο θηριώδης βασανιστής κρατώντας ένα γιγαντιαίο σφυρί με το οποίο έλιωσε μονομιάς την αρχηγό της αρμάδας. Τα ουρλιαχτά που ακούστηκαν από τους ακολούθους ήταν εκκωφαντικά. Τα σαγόνια των βρομερών πλασμάτων οίμωζαν σαν να είχε πεθάνει ο ίδιος ο θεός. Μάλιστα, μερικές αράχνες εγκατέλειψαν τον πόλεμο και κρύφτηκαν για πολλοστή φορά στις σκιές. Μέσα στα σκοτάδια θα περίμεναν για την ανάδειξη του επόμενου αρχηγού τους που θα ήταν σε θέση να ξεθάψει το τσεκούρι του πολέμου για να κηρύξει τον πόλεμο στην ανθρώπινη φυλή που τους

καταπνέει τόσα χρόνια. Στο μέλλον ήταν σχεδόν βέβαιες ότι θα ισοπέδωναν την πόλη.

Ο Χασάν με το σφυρί συνέχισε να λιώνει τα έντομα. Έδειχνε να έχει πραγματοποιήσει τη συγκεκριμένη διαδικασία αμέτρητες φορές. Στο άχρωμο πρόσωπό του διακρινόταν τούτη τη φορά μια ευχαρίστηση. Όταν η πλειοψηφία των εχθρών είχε πεθάνει και το πρασινωπό τους αίμα είχε ποτίσει το υπέδαφος, τότε ο βασανιστής στράφηκε προς τη βασίλισσα. Άπλωσε το χέρι του βοηθώντας την ιπποτικά να σηκωθεί. Το χέρι του είχε υγρανθεί από την προσπάθεια. Ίσως τελικά ο δήθεν δαίμονας να ήταν άνθρωπος, απλά με το πέρασμα του χρόνου να είχε αποτραβηχτεί από τα κοινωνικά δρώμενα. Έδειχνε να είναι ένα άτομο που έχει βιώσει πάμπολλα άσχημα γεγονότα. Μάλλον είχε επιλέξει συνειδητά τη μοναξιά...

Αφού ακινητοποίησαν το φρουρό της εξωτερικής πύλης, που συνήθιζε να κάνει βόλτα περίπου διακόσια μέτρα αριστερά από την είσοδο στο παλάτι, οι δύο φίλοι ξεκίνησαν με προσεκτικές κινήσεις να τοποθετούν τα πόδια σε συγκεκριμένα βαθουλώματα του τοίχου. Συγχρόνως, τα χέρια τους άρπαξαν κάποιους πολύτιμους λίθους που εξείχαν από τα τείχη, αλλά και μια κόκκινη σημαία από μετάξι. Προπορευόταν πάντα ο πρώην γαλαζοαίματος, ενώ πίσω του σε απόσταση ικανή να βοηθηθεί από τον πρωτοπόρο, σκαρφάλωνε ο ερωτευμένος.

Έπρεπε να αναρριχηθούν σε περίπου τριάντα μέτρα ύψος. Η ανάβαση ήταν δύσκολη, αλλά για ανθρώπους προικισμένους με εξαιρετικά χαρίσματα όλα μπορούσαν να επιτευχθούν, αρκεί να ήταν συγκεντρωμένοι και νηφάλιοι. Μία λάθος επιλογή τοποθέτησης θα μπορούσε να οδηγήσει στην απώλεια της ζωής τους.

Ο ιδρώτας είχε ξεκινήσει να κάνει την εμφάνισή του στο πρόσωπο του δεύτερου αναρριχητή. Δεν είχε συνηθίσει να βρίσκεται σε έντονη σωματική κίνηση, ενώ φορούσε σχεδόν όλη του την ενδυμασία. Η αμφίεσή του τον βάραινε αρκετά. Είχε κουραστεί αρκετά και δεν μπορούσε να συνεχίσει με ευκολία την αναρρίχηση. Βλέποντας όμως το Μοχάμεντ να προηγείται και να συνεχίζει με ευκολία, συνειδητοποίησε ότι ήταν ένας άνθρωπος προικισμένος με φοβερές ικανότητες. Κάποια στιγμή θα γινόταν σίγουρα γνωστός για τα φοβερά του κατορθώματα. Ήταν φύσει αδύνατον να έχουν διανύσει τόσο μεγάλη απόσταση κι εκείνος να μην δείχνει σημάδια κοπώσεως. Η δύναμή του βέβαια είχε φανερωθεί και από την ολιγόλεπτη μάχη που είχαν δώσει, τότε που τον είχε περάσει για ένα κοινό χαμίνι του δρόμου. Μέσα σε κλάσματα είχε

κόψει τον λαιμό του αλόγου του και τον είχε ρίξει δίπλα στον πεθαμένο σύντροφό του.

Τοποθέτησε το δεξί του χέρι στο σωστό βαθούλωμα, αλλά καθώς ήταν ιδρωμένο, γλίστρησε. Ο νεαρός πολεμιστής ένωσε την κάπα του να τον τραβά προς τα κάτω. Προσπάθησε να κρατήσει με το υπόλοιπο σώμα του την ισορροπία, αλλά μάταια. Ξεκίνησε να πέφτει στο κενό. Έκλεισε τα μάτια περιμένοντας να συμβεί το μοιραίο. Ωστόσο, ενώ συνεχιζόταν η πτώση του προς τη γη, ένα χέρι τον γράπωσε σφίγγοντάς τον με δύναμη. Άνοιξε τα βλέφαρα και είδε το ηλιοκαμένο πρόσωπο του φίλου του. Είχε κινηθεί σαν αίλουρος πάνω στο πέτρωμα και είχε καταφέρει να του σώσει τη ζωή!

«Σε ευχαριστώ», είπε τρέμοντας ο ετοιμοθάνατος από συγκίνηση.

«Δε χρειάζεται να με ευχαριστείς, απλά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί σε πληρώνουν. Δεν σε βλέπω πολύ καλό. Τσάμπα χρήματα παίρνεις», είπε γελώντας ο σωτήρας.

«Έλα ας συνεχίσουμε. Πρέπει να προλάβεις να δεις τη Μίνα. Εδώ παραλίγο να πεθάνεις για χάρη της», συνέχισε εκείνος χαμογελώντας.

«Δεν νομίζω πως μπορώ να συνεχίσω. Καλύτερα να τα παρατήσουμε. Είμαι αδύναμος», είπε λυπημένα ο μισθοφόρος.

«Όλα στο μυαλό είναι φίλε μου. Αδύναμος δεν είσαι, απλώς τα παρατάς εύκολα. Να επιμένεις πάντα στο καθετί. Όλα δύναται να συμβούν αρκεί να το πιστεύεις. Τι λες, φύγαμε για τον έρωτα;»

«Ναι», απήντησε φανερώνοντας για πρώτη φορά ύστερα από ώρες την οδοντοστοιχία του. Ο Μωυσής έπλεε σε πελάγη ευτυχίας πια, γιατί ήξερε ότι μπορούσε να φέρει όλους τους άθλους εις πέρας, αρκεί να είχε δίπλα του το φίλο του.

Μετά από λίγα λεπτά σκαρφάλωσαν στο μπαλκόνι της γυναίκας που με τα φοβερά της θέλητρα είχε μαγέψει την καρδιά του ξένου. Η μπαλκονόπορτα ήταν κλειστή, ενώ οι κουρτίνες του δωματίου έφραζαν κάθε πονηρή ματιά που μπορούσε να διεισδύσει στα ιδιαίτερα διαμερίσματα της πριγκίπισσας. Μπορούσαν να παραβιάσουν εύκολα την μπαλκονόπορτα, αλλά δεν ήταν αυτός ο σκοπός. Το θέμα ήταν η Μίνα να βγει η ίδια και να αντικρίσει το γαμπρό, διότι ως γαμπρός ήθελε να παρουσιαστεί ο Μωυσής.

Ο πρώην αδελφός της πριγκίπισσας προχώρησε μπροστά. Χωρίς να κάνει ιδιαίτερη φασαρία χτύπησε το τζάμι. Περίμενε κάποια λεπτά μέχρι να λάβει κάποια απάντηση, αλλά η Μίνα έδειχνε να βρίσκεται σε κάποιον άλλον κόσμο. Χτύπησε ξανά την πόρτα ψιθυρίζοντας με τρόπο το όνομα της γυναίκας. Ξάφνου σταμάτησε, γιατί άκουσε κινήσεις μέσα από το δωμάτιο. Οι

κουρτίνες ποτέ δεν τραβήχτηκαν. Πάραυτα, μια γυναίκα εμφανίστηκε στο μπαλκόνι. Δεν ήταν η Μίνα. Ήταν ψηλή για γυναίκα, είχε μακριά καστανά μαλλιά, μαύρα μάτια και σχετικά λευκό χρώμα δέρματος. Με τα μεγάλα της στρογγυλά μάτια κοίταξε τον Μοχάμεντ. Έδειξε να παραξενεύεται. Ο άνδρας της έκανε νόημα να σωπάσει, ενώ έδειχνε και ο ίδιος να τα έχει χαμένα.

«Σε παρακαλώ φώναξε την πριγκίπισσα. Μας ξέρει εκείνη. Δεν έχουμε έρθει να της κάνουμε κακό. Θέλουμε απλώς να τη δούμε», είπε ο άνδρας καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να πείσει το συνομιλητή του ότι ήταν φίλοι.

Εκείνη δεν απάντησε. Κατέβασε καταφατικά το κεφάλι και χάθηκε ξανά μέσα στην κλίνη. Οι δύο άνδρες περίμεναν με ανυπομονησία.

«Τι θέλεις αδερφέ;», ακούστηκε απόμακρη η φωνή που ανέμεναν.

«Βγες λίγο έξω. Κάποιος θέλει να σε δει».

«Σου έχω πει χιλιάδες φορές ότι δε θέλω να με ενοχλείς. Εμείς οι δύο έχουμε τελειώσει. Ξέρω ότι δεν μπορείς να αντέξεις το γεγονός ότι σε έδιωξαν οι γονείς μας από το παλάτι, αλλά δεν είχες σωστή συμπεριφορά. Στο είχα πει χιλιάδες φορές ότι δεν μπορείς να συμπεριφέρεσαι σαν ένας οποιοδήποτε άντρας. Η ζωή που έκανες ήταν έκφυλη. Σε παρακαλώ φύγε από εδώ προτού έχουμε και οι δύο μπλεξίματα», απάντησε εκείνη με άκρως ειρωνικό τόνο στη φωνή της κι ετοιμάστηκε να κλείσει την μπαλκονόπορτα.

«Ωραία μου δεσποσύνη, θα μπορούσατε να βγείτε λίγο έξω να σας μιλήσω;», ακούστηκε η φωνή του Μωυσή.

Η πριγκίπισσα παρά την αναπάντεχη φωνή που ακούστηκε, έδειχνε να μην ενδιαφέρεται να τον γνωρίσει, αλλά οι καλοί τρόποι της είχαν διδάξει να συστήνεται τουλάχιστον. Μέσα της ήλπιζε κιόλας να συνέβαινε κάτι συνταρακτικό ώστε να μην αναγκαζόταν σε λίγες μέρες να παντρευτεί τον σαραντάχρονο ευγενή που της προξένευαν. Έτσι, τράβηξε τις κουρτίνες και πέρασε στο μπαλκόνι.

Μπροστά της βρέθηκε ο πρώην αδερφός της, ενώ στο βάθος στεκόταν ένας πανέμορφος νεαρός άνδρας με ρωμαλέο σώμα και θελκτικό πρόσωπο. Ποτέ της δεν είχε φανταστεί ότι μια μέρα θα ερχόταν ο έρωτας να την βρει με τόσο αναπάντεχο τρόπο. Τώρα πια βλέποντας το νεαρό παλικάρι απέναντί της ένιωθε άσχημη, γιατί δεν είχε προλάβει να συμμαζέψει κάπως τόσο τα μαλλιά της όσο και το νυχτικό της. Δεν ήταν πρόπον να εμφανίζεται μια πριγκίπισσα φορώντας τόσο προκλητικά ρούχα. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν προς στιγμήν. Ένιωθε ντροπιασμένη.

Είδε την αμηχανία της και ένιωσε έκσταση. Η γυναίκα έδειχνε να νοιάζεται πραγματικά για εκείνον. Είχε δει βέβαια με τι εγωισμό είχε συμπεριφερθεί στο θετό αδερφό της, αλλά δεν τον ένοιαζε. Ο φίλος του ως γνωστόν δεν ήταν άγιος. Κάποτε ίσως να ανήκε στην κατηγορία των αναμάρτητων ανθρώπων, αλλά όχι πια. Του χρώσταγε όμως μια ανταμοιβή ικανή να τον βοηθήσει να ξεκινήσει ξανά με επιτυχία τη ζωή του. Ο δρόμος δεν θα ήταν εύκολος, ούτε στρωμένος με πούπουλα. Ο Μοχάμεντ όμως θα τα κατάφερνε περίφημα. Είχε φτιαχτεί για τον πόλεμο και μονάχα ένας μωρός θα απαρνιόταν την αλήθεια. Το θέμα ήταν ότι αν ο ίδιος έπαυε να είναι μισθοφόρος, πώς θα κατάφερνε να εξασφαλίσει τα προς το ζην; Σκέφτηκε αρκετά μέχρι να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι δε χρειαζόταν τίποτα παραπάνω από τη Μίνα. Για εκείνον μονάχα αυτή είχε σημασία. Χωρίς εκείνη ήταν ένα τίποτα. Όταν μάλιστα την είδε από τόσο κοντά, ένιωσε το χείμαρρο των αισθήσεων να κυριεύει το κορμί του. Ήθελε να της αφιερώσει τραγούδια αγάπης που δεν θα είχαν ειπωθεί από άλλον άνδρα.

Οι δύο νέοι, χαλαρωμένοι πια, πλησίασαν ο ένας τον άλλον. Ενδόμυχα ένιωθαν την πρωτόγνωρη έλξη των ανθρώπων που είναι προορισμένοι ο ένας για τον άλλον. Τα βλέμματα των δύο είχαν καρφωθεί στις κόρες των ματιών που παιχνιδίζουν ελαφρώς γνωρίζοντας ήδη την κατάληξη των βημάτων. Κάτω από το λυκόφως τα χέρια τους ενώθηκαν και τα χείλη άγγιξαν το ένα το άλλο με απίστευτη ζέση. Η ατμόσφαιρα ήταν έντονα φορτισμένη εκείνη τη μαγευτική νύχτα.

Από το γλυκό αεράκι λύθηκαν τα κατάμαυρα μαλλιά της κοπέλας καθώς και η μπέρτα του Μωυσή, η οποία χάθηκε στον ορίζοντα. Η Μίνα ένιωθε αμηχανία για την τρυφερή σκηνή και προσπάθησε να κρυφτεί από αδιάκριτα βλέμματα. Από την άλλη ο Μοχάμεντ έβλεπε το νεαρό ζευγάρι και χαίρονταν. Τότε, είχε ακόμα καρδιά. Έτρεφε αισθήματα ακόμα για το γυναικείο φύλο, για τον έρωτα και τη φιλία. Στην πορεία όμως ξέχασε ποιος ήταν στο παρελθόν. Αυτό είναι το μοιραίο λάθος όλων. Άφησε το παρελθόν να χαθεί στη λήθη επειδή νόμιζε ότι μονάχα το παρόν ή το μέλλον έχει σημασία. Λησμόνησε πως πάνω απ' όλα όφειλε να παραμείνει άνθρωπος.

Ανθρώπινο ήταν και το γέλιο του τότε που έβλεπε το φίλο του και την αδελφή του να πλέουν σε πελάγη ευτυχίας. Την ένιωθε πραγματικά αδερφή του, παρότι δεν το παραδέχτηκε ποτέ κατά τη διάρκεια της ζωής του. Η Μίνα ίσως να ήταν μία από τους ελάχιστους ανθρώπους που κατάφεραν να παραμείνουν μέσα στην καρδιά του μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ανέβηκε στον εξώστη του μπαλκονιού. Ετοιμάστηκε να πηδήξει στην άλλη μεριά. Η δουλειά του εδώ είχε τελειώσει. Αύριο θα μεταφερόταν ξανά στην γωνία του περιμένοντας τον οίκτο των ανθρώπων. Λίγο πριν βρεθεί όμως πάνω στον τοίχο, ακούστηκε η φωνή του Μωυσή: «Πριν φύγεις πρέπει να σε ανταμείψω για το γεγονός ότι δεν με σκότωσες, αλλά και για τη σημερινή συνάντησή», καθώς ένιωθε ότι είχε βρει πια το σκοπό της ζωής του.

Το χαμίνι του δρόμου σταμάτησε απότομα. Δεν ήθελε τίποτα το ιδιαίτερο για τη βοήθεια που είχε προσφέρει, αλλά είχε την περιέργεια να δει ποιο θα ήταν το δώρο του ευτυχισμένου φίλου του.

«Σου προσφέρω τη δουλειά μου. Θα πας στο στρατόπεδο όπου ανήκω και θα πεις ότι σε στέλνω εγώ. Θα σε εμπιστευτούν μονομιάς και θα σου προσφέρουν δουλειά. Αν μάλιστα δείξεις τις πραγματικές σου ικανότητες, σε ελάχιστο χρονικό διάστημα θα αποκτήσεις ηγετικό ρόλο. Είσαι ικανότατος, απλώς δε θα πρέπει να ξεχάσεις ποιος είσαι και κυρίως μη χάσεις τον αδαμάντινο χαρακτήρα σου. Σου αξίζουν τα καλύτερα. Αν δεν παρασυρθείς από τον ορυμαγδό της μάχης, θα βρεις τη γαλήνη της ψυχής και το σκοπό της ζωής σου. Σε ευχαριστώ για όλα φίλε μου», είπε για στερνή φορά ο Μωυσής καθώς αγκάλιαζε τον άνθρωπο εκείνον που έμελλε να γίνει ένας ξακουστός στρατηγός.

Την επόμενη μέρα ο Πέρσης πήρε τη μεγάλη απόφαση να αδράξει την ευκαιρία που του είχε παρουσιαστεί. Κατευθύνθηκε δυτικά προς το στράτευμα και τους πολέμους που του σημάδεψαν τελικά τη ζωή...

Οι ενθυμήσεις του παρελθόντος είχαν διακοπεί βίαια. Τα λόγια του γιατρού περιέγραφαν μια τρομαχτικά αλλόκοτη ιστορία. Μια περιοχή όπου το νερό της είχε την ικανότητα να αναζωογονεί το ανθρώπινο σώμα, χαρίζοντας αθανασία. Ωστόσο, το τραγικό σημείο του μύθου ήταν ότι ποτέ κανείς δεν είχε βρει τη φημισμένη τοποθεσία. Οι φήμες υποδείκνυαν διάφορες περιοχές στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Ο γιατρός πίστευε ότι η ιστορία έπρεπε να είναι αληθινή, αλλά εξέφραζε τις επιφυλάξεις του καθώς όλοι οι μύθοι έχουν συμβολική σημασία. Γι' αυτό είχε διασαφηνίσει εξ αρχής ότι ο πολέμαρχος ήταν μόνος του στο ταξίδι. Συγκεκριμένα, ο αφηγητής υποστήριξε ότι το νερό στην περιοχή του λίκνου πρέπει να ήταν συνηθισμένο, απλώς η εφορεία της περιοχής και τα θαύματα που προσέφερε έθρεφαν με το συναίσθημα της ευδαιμονίας τις ανθρώπινες ψυχές.

Απελπισμένος και εκνευρισμένος εξέφρασε απορία και δυσπιστία προς την ιστορία. «Παιδί μου εγώ σε προειδοποίησα. Εσύ θέλησες να ακούσεις μια

ανόητη ιστορία. Εγώ είμαι άνθρωπος λογικός. Πιστεύω μονάχα σ' αυτά που βλέπουν τα μάτια μου και γι' αυτό λέω ότι δεν υπάρχει. Να ξέρεις όμως ότι πολλοί μέχρι σήμερα πιστεύουν ότι το λίκνο της ζωής υπάρχει κάπου εκεί έξω. Στην κρίση σου είναι αν θα ακολουθήσεις την καρδιά σου και θα παραιτηθείς από την αναζήτησή σου για να σώσεις τη ζωή σου ή αν θα προσπαθήσεις να κυνηγήσεις κάτι ανήκουστο. Εγώ πάντως θα σε συμβούλευα να παραιτηθείς, γιατί τουλάχιστον έτσι θα καταφέρεις να περάσεις δύο ξέγνοιαστα χρόνια της ζωής σου και κατά πάσα πιθανότητα αν ξεκινήσεις σωστή διατροφή και ηρεμήσεις θα ζήσεις πολλά περισσότερα. Η εναλλακτική λύση είναι να κυνηγήσεις τον θρύλο. Δυστυχώς δεν έχω να προσθέσω τίποτα άλλο», είπε ο γηραιότερος καθώς μάζευε τα πράγματά του και αποχωρούσε από τη σκηνή. Ωστόσο, προτού βγει έξω στην καυτή έρημο του είπε: «Σημασία στη ζωή παλικάρι μου έχει η ευτυχία. Προσπάθησε να ζήσεις, γιατί εδώ και χρόνια έχεις πάψει να ζεις. Βρες την ευτυχία και πάψε να ασχολείσαι με την ιστορία. Ήδη όσοι σε γνωρίσαμε σε θαυμάσαμε για όλα όσα κατάφερες. Καλή τύχη παλικάρι μου. Είθε ο παντοδύναμος Αλλάχ να σε βοηθήσει να αποφασίσεις ορθά», και χάθηκε από τα μάτια του Μοχάμεντ.

Αν βρισκόταν σε καλύτερη ψυχολογική κατάσταση, ήταν σχεδόν σίγουρο ότι δεν θα ανεχόταν τις υποδείξεις από εκείνον τον άνθρωπο που είχε την αισχρή ιδέα να παρατήρει τα όνειρά του, τους κόπους μιας ζωής. Είχε δώσει τα πάντα για να γραφτεί στα βιβλία της ιστορίας. Γιατί να τα παρατούσε τώρα; Μπορεί να μην ήταν πια τόσο δυνατός όσο στο παρελθόν. Μπορεί να είχε δύο χρονιά ζωής ακόμα. Όχι, δεν θα τα παρατούσε, μονάχα ένας ανόητος θα έκανε πίσω τώρα που βρισκόταν κάτω από την πηγή. Ήταν αποφασισμένος να γευτεί το γάργαρο νερό έστω κι αν αυτό σήμαινε ότι θα ήταν το τελευταίο πράγμα που θα έκανε. Είχε δύο πολύτιμα χρόνια. Με έξυπνες κινήσεις θα μπορούσε να κυριεύσει τόσο τη Μπάλαντ όσο και το επόμενο βασίλειο. Απλώς, δεν έπρεπε να αργήσει. Θα μασκαρευότανε για να μπει μονάχος του στην πόλη. Από το εσωτερικό θα εξέταζε εξονυχιστικά τα τείχη. Σίγουρα θα έβρισκε το τρωτό τους σημείο. Πέραν τούτου, θα έβλεπε από κοντά το στρατό της πόλης. Αν ήταν ολιγάριθμος και αποτελούμενος από άπειρους πολεμιστές, τότε δεν θα τους έπαιρνε πολύ χρόνο να κυριαρχήσουν σ' αυτή τη γωνιά του κόσμου. Επίσης, ήταν πιθανόν να έβρισκε άτομα ανήθικα που ποθούσαν να σφετεριστούν την εξουσία. Αυτούς με προσεκτικές κινήσεις θα τους έπαιρνε με το μέρος τους. Ήταν εξαιρετικός στις δολοπλοκίες και στις εξαπατήσεις των ανθρώπων.

Προτού προχωρήσει όμως προς το πεπρωμένο, έπρεπε να αφήσει υπεύθυνο στο στρατόπεδο· πιστό μα συνάμα και ικανό να διατηρήσει την ηρεμία σε περίπτωση που δέχονταν επίθεση. Ήταν σχεδόν βέβαιος ότι όλοι αυτοί οι φοβισμένοι, μεμψίμοιροι στρατιώτες συνέχιζαν να πολεμούν πλάι του μόνο επειδή τον φοβόντουσαν. Τα πραγματικά τους αισθήματα κρύβονταν κάτω από μάσκες. Μερικές φορές οι συσπάσεις των μασκών τους πάσχιζαν να αποκρύψουν το δόλο και την απέχθεια προς το πρόσωπό του. Μολαταύτα, δεν έδινε σημασία, γιατί γνώριζε ότι αυτή η έμφυτη κακία ήταν χαρακτηριστικό της ανθρώπινης φυλής. Όποιος ξέφευγε από το κοπάδι, γινόταν αμέσως το μαύρο πρόβατο. Όπως τότε που είχε διωχθεί από το παλάτι. Παρότι είχε βοηθήσει τη Μίνα να βρει το σημαντικότερο αγαθό της ζωής της, εκείνη έδειξε ότι δεν έτρεφε καμία εκτίμηση για το χαμίνι του δρόμου που είχε εισχωρήσει στο παλάτι. Ο Μωυσής είχε ξεμωραθεί από τον έρωτα, τα πλούτη, τις ηδονές που του προσέφερε η αδερφή του Μοχάμεντ. Νόμιζε πως κυβερνούσε ένα βασίλειο που ευημερούσε. Μια φορά αν είχε βγει στην αγορά, θα καταλάβαινε ότι δεν υπήρχε ευημερία εκεί, μονάχα πόνος, φόβος και έχθρα κατά του παλατιού. Όταν ο Μοχάμεντ είχε εμφανιστεί με το στρατό του, ο λαός τον προσκυνούσε σαν να ήταν θεός. Πίστευαν ότι ο Αλλάχ τους είχε λυπηθεί. Τον έβλεπαν σαν λυτρωτή. Τούτο ήταν υπεραρκετό για να αντιληφθεί κανείς την κατάντια του φίλου του. Η Μίνα εξουσίαζε τους πάντες μαζί με εκείνη την πιστή υπηρέτρια που είχε πρωτοσυναντήσει στο μπαλκόνι κάτω από το ημίφως του φεγγαριού. Οι φήμες μάλιστα οργίαζαν καθώς ισχυρίζονταν ότι η βασίλισσα είχε παράλληλα ερωμένους. Δεν έτρεφε πια καμιά εκτίμηση προς τις γυναίκες. Ευτυχώς, που είχε καταφέρει να απέχει από τις σωματικές ηδονές. Ο ασκητισμός, η πνευματική ανάπτυξη, η περιφρόνηση της συνεύρεσης ήταν το συστατικό για την επιτυχία.

«Αλί, θέλω να σου μιλήσω. Έλα λίγο μέσα», φώναξε ο Μοχάμεντ έχοντας καταστρώσει τα σχέδιά του.

Το παλικάρι διάβηκε την είσοδο της σκηνής. Στάθηκε ακίνητος μπροστά στον άνδρα με την ακλόνητη θέληση.

«Θέλω να διατηρήσεις το στράτευμα στο στρατόπεδο για κάποιο εύλογο χρονικό διάστημα, μέχρι να περιπλανηθώ στην πόλη και να μάθω τα μυστικά της. Αν πάρει αρκετό καιρό η αναζήτησή απαντήσεων θα σας ενημερώσω ώστε να αποχωρήσετε εγκαίρως προτού γίνετε αντιληπτοί από τον εχθρό. Για την ακρίβεια, το βράδυ της δεύτερης μέρας θα επικοινωνήσω μαζί μας μέσω επιστολής. Ξέρεις θα βρω κάποιον ή κανένα πουλί να μεταφέρει με επιτυχία το μήνυμα. Εσύ από τη μεριά σου θα πρέπει να μου υποσχεθείς ότι δεν θα

εγκαταλείψεις το στράτευμα για κανέναν λόγο, ούτε θα αφήσεις οποιονδήποτε να λιποταχτήσει. Η εξερεύνηση θα διαρκέσει όσο πρέπει και θα φέρει ανάλογα αποτελέσματα», ολοκλήρωσε το λόγο του περιμένοντας ουσιαστικά να πειστεί ο ίδιος από τα λεγόμενά του.

«Το ξέρεις πολύ καλά ότι αυτό που ζητάς είναι αδύνατο. Χωρίς εσένα δεν πρόκειται να μείνει κανείς στον καταυλισμό. Εγώ δεν έχω ούτε το κύρος, αλλά ούτε και τη δύναμη να τους κρατήσω. Γνωρίζεις πολύ καλά ότι ο μόνος λόγος που συνεχίζουν να σε ακολουθούν είναι γιατί σε φοβούνται. Στο είχα πει αμέτρητες φορές ότι δεν γίνεται να πορευτείς μ' αυτόν τον τρόπο, γιατί κάποια μέρα θα έπρεπε να αφήσεις τους ακολούθους σου. Εσύ όμως ποτέ δε δέχτηκες να δεις την αλήθεια. Πάντοτε εγωιστής, γεμάτος εμμονές, επεδίωκες να γίνεις θρύλος. Επεδίωκες να υλοποιήσεις σχέδια που μονάχα οι θεοί έχουν τη δυνατότητα να τα φέρουν εις πέρας. Εσύ όμως επέμενες να πιστεύεις ότι όλα είναι εύκολα. Πραγματικά, σε δύο χρόνια θα πεθάνεις και σκέφτεσαι ακόμα ότι μπορείς να κυριεύσεις μία πόλη που φαίνεται ότι είναι απόρθητη. Η Μπάλαντ έχει αρχέγονα μυστικά, δεν θα μπορέσεις μέσα σε δύο εικοσιτετράωρα να μάθεις απολύτως τίποτα χρήσιμο. Ίσως να μάθεις κάτι προφανές, ότι έχει διπλά τείχη», είπε ο Αλί εκνευρισμένα καθώς είχε πλέον απηυδήσει με τη παιδική συμπεριφορά του πολέμαρχου.

Οι απόψεις που εξέφρασε ο νεαρός, τα γεμάτα πικρία και μίσος λόγια έγιναν πύρινες γλώσσες που τύλιξαν το είναι του. Στο πρόσωπο που πριν από λίγο έβλεπε έναν φίλο, είχε δημιουργηθεί μια μάσκα δόλου και φθόνου. Ακόμα κι αυτός τον υποτιμούσε κατά βάθος. Δεν ήθελε να βρίσκεται στο στράτευμα, αλλά μαζί με την γυναικούλα του. Αξιολύπητοι όλοι, άνθρωποι χωρίς ιδανικά, χωρίς σκέψη. Ανόητοι όλοι τους, σκέφτηκε.

«Σε διατάζω να κρατήσεις το στράτευμα εδώ για τουλάχιστον δύο μέρες. Αν δεν λάβετε νέα μου, τότε έχετε το δικαίωμα να φύγετε, αλλά όποιος λιποταχτήσει και εξαφανιστεί θα πεθάνει από μένα προσωπικά. Δεν πρόκειται να γλιτώσει από την οργή μου. Εδώ κάνω κουμάντο εγώ και όχι εσείς», φώναξε οργισμένα ο Μοχάμεντ, ενώ τα μάτια του είχαν πυρώσει και πετούσαν φλόγες.

Ο συνομιλητής του προς στιγμήν έδειξε να τα έχει χαμένα. Από το μυαλό του πέρασε μάλιστα ότι τούτα τα λόγια θα ήταν και τα τελευταία της ζωής του. Οι αναμνήσεις πυροδότησαν ενθυμήσεις τότε στο σπίτι του που φιλούσε τη γυναίκα του, το σημαντικότερο αγαθό της ζωής του. Εκείνες οι σκέψεις του έδωσαν δύναμη να αντισταθεί σε ενδεχόμενη επίθεση του φιλόδοξου ανθρώπου. Άλλωστε εκείνος τώρα πια ήταν ένας γέρος. Μπορεί να μην

βρισκόταν σε σχετικά προχωρημένη ηλικία, αλλά η όψη του θύμιζε άνθρωπο που αργά ή γρήγορα θα οδηγούταν στον άλλον κόσμο. Συγκράτησε όμως την οργή του, έσκυψε το κεφάλι κι έγνευσε καταφατικά λέγοντας : «Σύμφωνοι», αλλά στο ύφος του διακρινόταν η απάθεια του Αλί.

Ευχαριστημένος ο μελλοθάνατος από την απάντησή του, ξεκίνησε να ετοιμάζεται για το ταξίδι στην πόλη. Αρχικά, θα πήγαινε στο πανδοχείο να εξασφαλίσει ένα κρεβάτι για το βράδυ. Παράλληλα, εκεί θα μάθαινε πολλές αλλόκοτες ιστορίες για τη μυθική περιοχή. Λογικά, ο πανδοχέας με κάποιο ποσό θα ήταν στη θέση να του υποδείξει και άτομα που σφετερίζονταν τη βασιλεία της Λάιλα.

Έχοντας ξεκάθαρους στόχους πια, φόρεσε το τουρμπάνι του, ανέβηκε στο μαύρο του άλογο και κατευθύνθηκε προς τις πύλες. Με λίγη τύχη και αρκετή δόση ηθοποιίας θα κατάφερνε να εισχωρήσει μέσα στο αρχηγείο των εχθρών χωρίς να τον αντιληφθεί κανένας. Η προσπάθεια να μην τραβήξει τα βλέμματα πάνω του έπρεπε να στεφθεί από απόλυτη επιτυχία, γιατί διαφορετικά δεν είχε καμιά ελπίδα να σωθεί. Ίσως να έβρισκε και κάποια βότανα που θα τον αναζωογονούσαν διώχνοντας αρκετές ρυτίδες από πάνω του, αλλά και να τον βοηθούσαν στην ίαση της πληγής του στη φτέρνα. Όταν περπατούσε, δάγκωνε την γλώσσα του για να μην του ξεφύγει κάποιο επιφώνημα που θα φανέρωνε ότι είχε αρχίσει να υποκύπτει στο χρόνο.

Τα χαλινάρια του πιστού του φίλου τραβήχτηκαν με δύναμη. Σταμάτησε μπροστά στις πύλες. Ο αέρας σήκωνε την καυτή άμμο, η οποία πολλές φορές τον πετύχαινε στο πρόσωπο, μα δεν τον ένοιαζε. Είχε βιώσει πολύ χειρότερες καταστάσεις. Δεν θα υπέκυπτε πουθενά πια. Θα καταγραφόταν στην ιστορία των ανθρώπινων πολιτισμών είτε το ήθελε ο Αλλάχ, είτε όχι.

«Φίλε, ποιος είσαι και που πας;», ρώτησε ο φρουρός κοιτάζοντας με καχυποψία τον ξένο.

«Είμαι ένας άρρωστος που ήλθε στην πόλη σας για να ξεκουραστεί και να αναζητήσει φάρμακα για το άρρωστο πόδι του», είπε ξέπνοα ο άνδρας που όφειλε να δώσει μια μεγαλοπρεπή παράσταση.

Ο φρουρός έδειχνε να μην πείθεται από τον ξένο. Αφού συνομίλησε λίγο με τον σύντροφό του, τον ρώτησε αν ήταν μισθοφόρος.

«Νεαρέ άνδρα, γιατί δεν μπορείς να δείξεις σεβασμό σ' έναν άνθρωπο κατατρεγμένο από τους πολέμους που αναζητεί απλά στέγη, τροφή και ιατρική περίθαλψη. Δεν πρόκειται να δημιουργήσω κανένα πρόβλημα στην πόλη σας και για να δείτε ότι έρχομαι φιλικά, μπορώ να σας παραχωρήσω κάποιο ποσό σαν ένδειξη καλής θελήσεως, για να με αφήσετε να μπω στην

Μπάλαντ», απήντησε ο έξυπνος άνδρας φροντίζοντας να κρύψει το σαρδόνιο χαμόγελο που βγήκε στην επιφάνεια.

«Εσύ φίλε, κόψε τις πονηριές και μην προσπαθείς να μας κοροϊδέψεις. Νομίζω πως μπορούμε να κρίνουμε μόνοι μας αν θα περάσεις ή όχι τον έλεγχο. Ξέρεις κάτι, για άνθρωπο που λες ότι είσαι εξαιρετικά ταλαιπωρημένος, βλέπω ότι σκέφτεσαι πολύ ορθά. Ίσως τελικά να μην έχεις τόσο μεγάλη ανάγκη από ιατρική περίθαλψη φίλτατε, σωστά;», είπε κοιτώντας με τα μάτια του που πέταγαν σπίθες τον άνδρα που έδειχνε να μην έχει την παραμικρή ανάγκη.

Τόσα χρόνια είχε συναναστραφεί με ανθρώπους που για ελάχιστα χρήματα πουλούσαν μέχρι και την οικογένειά τους. Γιατί έπρεπε τώρα αυτοί να διαφέρουν; Θεωρητικά θα μπορούσε να περάσει με αμέτρητους τρόπους, αλλά ο καλύτερος ήταν να σκοτώσει τους φύλακες, αν εν τέλει δεν τον άφηναν να διαβεί την πύλη.

«Σας παρακαλώ, αφήστε με να μπω. Αν παραμείνω κι αυτό το βράδυ στην έρημο, τότε είναι πολύ πιθανόν να πεθάνω. Άλλωστε, δεν καταλαβαίνω, γιατί υπάρχει τόσο μεγάλο πρόβλημα να αφήσετε να περάσει ένας ξένος», είπε ο άνδρας προσπαθώντας να τους υποδείξει τούτη τη φορά ότι η συμπεριφορά τους ήταν παράξενη. Κανονικά όφειλαν να αφήνουν όλους τους ξένους να μπουν στην Μπάλαντ, να βρουν στέγη και να ξαποστάσουν.

Οι φρουροί που στέκονταν στα τείχη έδειχναν να προβληματίζονται από το νέο επιχείρημα που προέβαλε ο ξένος, ο οποίος έδειχνε να θέλει με κάθε τρόπο να μπει. Ο διαολεμένος ίσως τελικά να είχε την ανάγκη από ιατρική περίθαλψη. Η όψη του όμως φανέρωνε κάποια σημάδια, τα οποία προβληματίζαν τουλάχιστον τον έναν φρουρό. Ας τον άφηναν να περάσει επιτέλους. Ένα άτομο ήταν έτσι κι αλλιώς, τι μπορούσε να κάνει; Ένας ίσον κανένας.

«Πέρνα φίλε και πρόσεξε μην κάνεις καμιά λαδιά, γιατί τότε δεν σε βλέπω να βγαίνεις ζωντανός. Ένα λάθος αν κάνεις, τότε εγώ προσωπικά θα σε βρω και θα σε κάνω να εύχεσαι να μην με είχες έρθει ποτέ εδώ», φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε για να είναι βέβαιος ότι ο ξένος θα σκεφτόταν πολλάκις προτού παραβεί κάποιον νόμο.

Ακούγοντας τούτα τα λόγια ο πανίσχυρος Μοχάμεντ ήθελε να βάλει τα γέλια, αλλά συγκρατήθηκε γιατί δεν έπρεπε να γίνει αντιληπτός. Ίσως τελικά να έπρεπε να τους δολοφονήσει για να μάθουν να έχουν καλύτερη συμπεριφορά απέναντι στον μεγαλύτερο κατακτητή του κόσμου. Αν τούτοι

ήταν οι πραγματικοί πολεμιστές της πόλης, τότε ήταν βέβαιος ότι θα έπεφτε μέσα σε λίγες ώρες.

Τα μάνταλα της πύλης τραβήχτηκαν απότομα. Επιτέλους, ο ξένος κάλπασε πάνω στο πιστό του άτι και βρέθηκε μέσα στην περίφημη πόλη. Οι δύο φρουροί κοίταξαν με έκπληξη τον καλπασμό του. Ο ένας επιβεβαιώθηκε ότι ήταν σίγουρα άρρωστος, ενώ ο άλλος ενίσχυσε την ακριβώς αντίθετη άποψη που είχε καταχωνιαστεί σε κάποια σκοτεινιασμένη γωνιά του νου του.

Ενώ κάλπαζε πάνω στο άτι, κοίταζε με γρήγορα αλλά προσεκτικά βλέμματα το μεγαλύτερο όπλο της Μπάλαντ. Τα απόρθητα τείχη είχαν μια ενδιαφέρουσα ιδιαιτερότητα, ήταν τριπλά. Αυτή η διαπίστωση συντάραξε συθέμελα τον κόσμο του Μοχάμεντ. Αν είχαν επιτεθεί, τότε δεν θα είχαν καμία ελπίδα, γιατί θα αναγκάζονταν να διαπεράσουν τρεις πέτρινους τείχους! Εκτός αυτού, κάποιες άλλες πύλες που υπήρχαν λογικά θα ήταν ψεύτικες. Για να έμπαινες στην πρωτεύουσα του βασιλείου όφειλες να ξεχάσεις τις γνωστές τεχνικές που μάθαινες για τον πόλεμο και τις μονομαχίες. Εδώ υπήρχαν αρχέγονα μυστήρια. Ίσως μάλιστα σχεδόν κανένας να μην γνώριζε την αλήθεια. Οι σχεδόν δύο μέρες που είχε στη διάθεσή του ήταν ελάχιστος χρόνος. Ο Αλί είχε απόλυτο δίκιο. Συνεπαρμένος από τις φιλοδοξίες του είχε πάψει πια να σκέφτεται λογικά. Τόσα πολλά λάθη τον τελευταίο καιρό. Είχε αρχίσει όντως να γερνάει. Ο Μωυσής, η Μίνα, ο γιατρός, ο Αλί, πως ήταν δυνατόν να έχουν δίκιο; Τον είχαν οδηγήσει να γίνει αυτό το μόρφωμα που ήταν σήμερα, έτσι δεν ήταν; «Ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος για τις επιλογές του, να το θυμάσαι πάντα γιέ μου», συνήθιζε να λέει κουνώντας το δεξί του χέρι ο θετός του πατέρας. Αυτή η έκφραση τον συνέφερε. Θα πετύχαινε το στόχο του με κάθε κόστος.

Έστριψε το άλογο δυτικά. Σε λίγα λεπτά θα βρισκόταν στο πανδοχείο της Αλεπούς...

Η Λάιλα έκλεισε ερμητικά την πόρτα με την τεράστια πινακίδα και τα κεφαλαία γράμματα. Θα πέρναγε καιρός μέχρι να αφήσει τον εαυτό της να μπει στο υπόγειο των βασανιστηρίων. Η ταραχή, τα τέρατα που παραλίγο να την κατασπαράξουν, μαζί με την αποτυχία να μάθει τα τερτίπια της μοίρας είχαν επιδράσει αρνητικά στην ψυχосύνθεσή της. Όφειλε να καλέσει το συμβούλιο για να τους ανακοινώσει την απόφασή της, μα δεν είχε αυτή τη στιγμή το σθένος να τα βάλει με όλους εκείνους που ποθούσαν να εκδιωχθεί από το θρόνο. Έπρεπε όμως να φανεί γενναία, διότι ήταν η βασίλισσα μιας φημισμένης πόλης. Αν τα παρατούσε τώρα, τότε ο αλητήριος εκείνος άνδρας,

θα κατέσφαζε τα γυναικόπαιδα των υπηκόων της. Ήταν υποχρέωσή της να διασφαλίσει την ορθή λειτουργία του κοινωνικού ιστού. Λίγη βοήθεια ήθελε από τους έμπιστούς της και θα κατάφερνε να περάσει την απόφασή της έστω και δύσκολα. Με την αυτοπεποίθησή της στο ναδίρ, κατευθύνθηκε προς τα ιδιαίτερα διαμερίσματά της. Προτού εμφανιστεί στο συμβούλιο όφειλε να καλλωπιστεί. Η ομορφιά είναι σπουδαίο προσόν, ειδικά αν οι αντίπαλοί σου είναι άνδρες. Πολλές φορές είχε καταφέρει να αλλάξει αποφάσεις πλασάροντας επιδέξια το κορμί της. Μερικοί μάλιστα λόγω της ομορφιάς της είχαν καταστεί υποχείριά της ουκ ολίγες φορές.

Άνοιξε την πόρτα της κλίνης της. Φώναξε τους ευνούχους να φέρουν μια μπανιέρα ώστε να μπορέσει αρχικά να πλυθεί. Το νερό με τα αιθέρια έλαια θα τη βοηθούσε να ηρεμήσει. Συγχρόνως, θα ποτιζόταν τόσο το δέρμα της όσο και τα μαλλιά της με την ελκυστική μυρωδιά των ελαίων. Θα έφευγε από πάνω της η βρώμα από την αίθουσα των βασανιστηρίων και το πρασινωπό αίμα των αραχνών. Μια μικρή ποσότητα είχε πέσει πάνω στις πατούσες της και το παχύρευστο υγρό είχε ξεραθεί πάνω στο δέρμα της.

Καθώς το νερό ζεσταινόταν, αποφάσισε να ανοίξει για λίγο την μπαλκονόπορτα για να χαζέψει την πόλη της. Το εντυπωσιακό από το παλάτι ήταν ότι μπορούσες να δεις σχεδόν όλες τις πολυσύχναστες περιοχές. Τα μάτια της έπεσαν αμέσως σ' έναν άνδρα καβάλα πάνω στο κατάμαυρο άτι του που κατευθυνόταν γοργά προς το πανδοχείο της Αλεπούς. Από τόσο μακριά που βρισκότανε αδυνατούσε να διακρίνει τα βασικά του χαρακτηριστικά. Ένα συναίσθημα όμως που πήγαζε από τα ενδότερα της ψυχής της την προειδοποιούσε ότι ο ξένος αυτός είχε άμεση σχέση μαζί της. Παρέμεινε διερωτώμενη να χαζεύει τη μορφή που σιγά-σιγά εξαφανιζόταν τελείως από το οπτικό της πεδίο. Ηλικιακά τον κατέταξε περίπου συνομήλικο της. Παρά τον όγκο του, η στάση του πάνω στο άλογο φανέρωνε χρόνια πείρας στην ιππασία. Προτού της κοινοποιήσει ο ευνούχος ότι το νερό είχε ζεσταθεί, μία αμυδρή σκέψη πέρασε από το μυαλό της. Ο παράξενος ξένος πρέπει να ήταν το αγόρι που είχαν φιληθεί τότε παράνομα. Μια σκέψη τόσο ανόητη, μα τόσο αληθινή για κάποιον μυστηριακό λόγο που ήξερε μονάχα ο Αλλάχ.

Μπήκε μέσα στην κλίνη της ξανά. Άφησε τα ρούχα της να κυλήσουν στο πάτωμα. Οι σμιλευτοί της γλουτοί είχαν δεχτεί αρκετά χτυπήματα. Πάνω τους είχαν σχηματιστεί κάμποσες γρατζουνιές. Μερικές ήταν ασήμαντες. Άλλες πάλι θα ήθελαν κάποιο χρόνο για να εξαφανιστούν εντελώς. Το σημαντικό ήταν ότι δεν είχε να αντιμετωπίσει κάποιο σημαντικό τραυματισμό. Αργά τοποθέτησε το πρώτο της πόδι μέσα στη μπανιέρα. Ένιωσε το ζεστό νερό να

την καίει. Η αναζωογόνηση που της προσέφερε όμως ήταν απερίγραπτη. Ύστερα, με τη βοήθεια ενός ευνούχου μπήκε μέσα στο ύδωρ ολόκληρη. Μονάχα το πλούσιο μπούστο της μαζί με το κεφάλι προεξείχε από το νερό με τα αιθέρια έλαια.

Το σώμα εξακολουθούσε να παραπονιέται. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο την είχε κατακλύσει φοβερός πόνος προερχόμενος από τις φτέρνες. Ίσως, να έφταιγε το πρασινωπό αίμα των εντόμων. Ζήτησε από τους υπηρέτες της μία βούρτσα.

Όταν την έπιασε στα χέρια της βάλθηκε με μανία να τρίβει το συγκεκριμένο σημείο. Ωστόσο παρά την προσπάθεια που κατέβαλλε, η κολλώδης ουσία δεν εγκατέλειπε το κορμί. Πανικοβλήθηκε. Προσπάθησε να χαλαρώσει. «Το νερό κάποια στιγμή θα το διασπάσει», σκέφτηκε. Διαφορετικά, είχε την αίσθηση ότι θα αντιμετώπιζε προβλήματα. Δεν μπορούσε να εμφανιστεί στο συμβούλιο μ' αυτά τα σημάδια.

Ξαφνικά χτύπησε η πόρτα.

«Βασίλισσα, το συμβούλιο ζητάει επειγόντως να σας δει. Θέλουν να μιλήσετε σχετικά με την απόφασή σας να στείλετε αγγελιαφόρο στο αντίπαλο βασίλειο με απώτερο στόχο τη δημιουργία κοινού μετώπου εναντίον του Μοχάμεντ, ο οποίος όπως όλα δείχνουν δεν πρέπει να βρίσκεται εδώ κοντά. Διαφορετικά θα είχε επιτεθεί ήδη», ακούστηκε με μεγαλοπρέπεια η φωνή του συμβούλου πίσω από τη δρύινη πόρτα.

«Αυτό ήθελες μονάχα να μου πεις;», φώναξε η Λάιλα τόσο δυνατά ώστε ο Σαλάμ να την άκουγε.

Ο σύμβουλος σκέφτηκε καλά προτού εκφράσει τις σκέψεις του. Οι φύλακες είχαν αναφέρει για την είσοδο ενός αλλόκοτου ξένου στην πόλη. Δεν ήξερε κατά πόσο ήταν πρόπον να αναφέρει μια τόσο ασήμαντη πληροφορία. Το θέμα όμως ήταν αν όντως μπορούσε να χαρακτηριστεί ασήμαντη, γιατί μπορεί ο παράξενος εκείνος ξένος να είχε κατά νου του σχέδια που θα διατάρασσαν συθέμελα τον ήσυχο βίο των κατοίκων. Ήταν γνωστό άλλωστε ότι οι πολίτες είχαν πάψει να είναι ηθικοί και να προτάσσουν πάντοτε το κοινό καλό όπως συνέβαινε στο παρελθόν. Η Μπάλαντ είχε γεμίσει με εγκληματίες και γενικότερα ανθρώπους που θα έκαναν τα πάντα για μερικούς οβολούς. Όχι, η βασίλισσα όφειλε να γνωρίζει ό,τι συνέβαινε τουλάχιστον μέσα στα τείχη. Το εγώ του αμφιταλαντεύτηκε αρκετά, μα τελικά πήρε τη σωστή απόφαση. Με δύναμη άνοιξε την πόρτα χωρίς να αναλογιστεί ότι η Λάιλα βρισκόταν ολόγυμνη μέσα στην μπανιέρα της.

Το αποτέλεσμα της αναπάντεχης αυτής ενέργειας οδήγησε τον Σαλάμ να βρεθεί ακριβώς μπροστά στη γυμνή βασίλισσα. Τα μάτια του γούρλωσαν, ενώ ένιωσε ίσως για πρώτη φορά στη ζωή του ύψιστη ντροπή για την απερισκεψία του. Μαρμαρωμένος παρέμενε να κοιτάζει το ευχάριστο θέαμα. Μπορεί μέσα του ένα κομμάτι του εαυτού να γνώριζε το λάθος, αλλά το άλλο του μισό κοίταζε εκστασιασμένο τη γυμνή γυναίκα. Τα μάτια της έλαμπαν κάτω από το φως των κεριών. Το βλέμμα της γεμάτο υποσχέσεις κοιτούσε πονηρά τον άνδρα. Κάθε μέρος του σώματός της ήταν τόσο τέλει που δεν μπορούσε να αφήσει ασυγκίνητο κανέναν άντρα. Το στόμα του άνοιξε για δεύτερα. Θα της έλεγε ότι ήθελε να ενδώσει. Θα εξέφραζε μετά από χρόνια την ασίγαστη επιθυμία του. Δεν ήταν έρωτας αυτό που ένιωθε ο Σαλάμ, μα ζωώδες πάθος.

Η γυναίκα, όταν αντιλήφθηκε την παρουσία του άνδρα στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της, ταραχτηκε. Εξοργίστηκε αφάνταστα. Πάραυτα, έπρεπε να κρύψει τούτο το συναίσθημα, γιατί σε λίγο ήταν η κρίσιμη συνεδρίαση του συμβουλίου. Ο αχόρταγος σύμβουλός της φανέρωνε απροκάλυπτα πια την επιθυμία του για ερωτική συνεύρεση. Αυτή η προκλητική ιδέα δεν θα υλοποιούνταν ποτέ, ούτε καν στον κόσμο των ονείρων. Ήθελε πραγματικά να τον τιμωρήσει για την αναίδειά του. Μία λάθος κίνηση όμως θα μπορούσε τώρα να της στοιχίσει το θρόνο. Όχι, θα τον προκαλούσε λίγο ακόμα, μέχρι να εξασφαλίσει ότι ο μωρός αυτός άνδρας θα παρέμενε πιστός ακόλουθος ακόμα κι αν χρειαζόταν να τους χωρίσει ο θάνατος.

Έκανε νόημα στους ευνούχους να φέρουν τις μεταξωτές πετσέτες για να σκουπίσει το γάργαρο κορμί της. Βγήκε έτσι όπως ήταν γυμνή από τη μπανιέρα. Ο σύμβουλός μπόρεσε να δει πια ολοκάθαρα το σώμα της. Ένωσε να μουδιάζει ολόκληρος. Μονάχα ένα μειδίαμά του φανέρωσε ξανά τις προθέσεις του.

Εφόσον η γυναίκα κάλυψε τα άκρως απαραίτητα σημεία με τις πετσέτες, είπε: «Τι θέλεις και με διακόπτεις έτσι απότομα;»

Η απάντηση ήταν ξεκάθαρη. Την γνώριζαν όλοι όσοι βρίσκονταν στο δωμάτιο. Τα ηλεκτρισμένα βλέμματα των δύο συναντήθηκαν. Η ένταση έφτασε στο ζενίθ της. Προσπάθησε να μην ξεστομίσει την αλήθεια. Θα έχανε το κεφάλι του αν έλεγε κάτι τόσο προσβλητικό. Δεν ήταν αναίσχυντος άνθρωπος. Απλά, η Λάιλα τον είχε μαγέψει με τα τερτίπια της. Τα μάτια της εξακολουθούσαν να είναι λαμπερά. Το κορμί της είχε τη γνωστή θηλυκή προκλητική στάση. Εκείνος όμως σαν βράχος παρέμεινε στη θέση του και αμετακίνητος κατάφερε να διασφαλίσει την τιμή του. Με βροντερή φωνή είπε: «Οι φύλακες της πύλης ανέφεραν ότι ένας ξένος πέρασε την πύλη. Λένε

ότι προέβαλλε το επιχείρημα ότι ήταν τραυματισμένος κι είχε έρθει για να αναζητήσει τα κατάλληλα φάρμακα. Ο ένας εκ των δύο τον πίστεψε. Ο δεύτερος θεώρησε ότι ο ξένος κάτι κρύβει. Απέπνεε μια αλλόκοτη αύρα· αύρα ενός σημαντικού ανθρώπου. Μου είπε συγκεκριμένα ότι παρά τον τραυματισμό του είχε αρκετές δυνάμεις για να δείξει νηφαλιότητα ερχόμενος αντιμέτωπος ευτυχώς μονάχα λεκτικά με τους φρουρούς. Δεν μπορείς να το χαρακτηρίσεις σοβαρό συμβάν, αλλά το υποσυνείδητο με παρακίνησε να σας το πω», δήλωσε ελπίζοντας να είχε εξαλείψει την ταραχή που του είχε προκληθεί.

Η Λάιλα είχε εκνευριστεί με τη γελοία ενημέρωση που δέχτηκε. Ο ξένος ίσως να ήταν όντως επικίνδυνος, μα μονάχος του θα ήταν αδύνατον να προκαλέσει οποιαδήποτε ταραχή. Ακόμα και ο κρατερός Μοχάμεντ να ήταν, θα είχε βρεθεί μάλλον στην πόλη για να συλλέξει πληροφορίες. Αυτή η σκέψη λειτούργησε σαν εφελτήριο για να οδηγηθεί στην άκρη του νήματος του φαινομενικού λαβυρίνθου. Η στρατιά των εχθρών είχε παραμείνει άπραγη. Επομένως, είχαν στείλει κάποιον για να μαζέψει τις απαραίτητες εκείνες πληροφορίες που θα τους καθιστούσαν κοινωνούς των φοβερών πανάρχαιων μυστικών της Μπάλαντ. Αν λοιπόν είχαν στείλει έναν ανιχνευτή, τότε όλα έβαιναν καλώς για εκείνους.

Με αναπτερωμένο το ηθικό της έδιωξε κοσμίως τον Σαλάμ. Ύστερα ντύθηκε και βάδισε τεντώνοντας το βασιλικό της κορμί μέχρι τη μεγαλόπρεπη αίθουσα του παλατιού. Κάθισε στο κέντρο της στρογγυλής τραπέζης ρίχνοντας υπεροπτικά βλέμματα σε όλους εκείνους που είχαν βρεθεί εκείνο το βράδυ στην αίθουσα με απώτερο στόχο την εκθρόνισή της. Δεν είχε έρθει ακόμα η μέρα που θα παρατούσε τον θρόνο της...

Έφτασε στο πανδοχείο της Αλεπούς. Έδεσε το αλόγό του σ' ένα παλούκι που βρισκόταν ακριβώς έξω από την είσοδο προτού περιδιαβεί το κατώφλι για να συνομιλήσει με τον ιδιοκτήτη. Αφού βεβαιώθηκε ότι ο πιστός του σύντροφος βρισκόταν σε άριστη κατάσταση, αποφάσισε να αναζητήσει τις πολυπόθητες πληροφορίες.

Ανοίγοντας την ξεχαρβαλωμένη ξύλινη πόρτα, τα ρουθούνια του ήρθαν αντιμέτωπα με την έντονη τσίκνα από καμένο λίπος και θυμίαμα. Σχεδόν αμέσως έριξε μια γρήγορη ματιά στους «ένοικους» του πανδοχείου. Είδε γυναίκες αράχνες, μάγους να προσπαθούν να κρύψουν την ιδιότητά τους, σπιούνους του παλατιού, γυναίκες πρόθυμες να πουλήσουν το κορμί τους για μηδενικό αντίτιμο, έμμισθους πολεμιστές κι απλούς ανθρώπους που τύχαινε

απλά να βρίσκονται στο συγκεκριμένο καταγώγιο για να δροσιστούν μ' ένα ποτό.

Ο υπεύθυνος για τις παραγγελίες και ιδιοκτήτης του πολυσύχναστου μαγαζιού στεκόταν αγέρωχα πίσω από τον ξύλινο πάγκο του. Από ξύλο κέδρου πρέπει να είχε λαξευτεί. Με τα γερακίσια μάτια του, κραδαίνοντας πάντοτε έναν μπαλτά εξερευνούσε τα πρόσωπα όλων των θαμώνων. Ο τύπος ήξερε από το παρουσιαστικό του καθενός να ανιχνεύει την ιδιότητά του. Μεσήλικας, χωρίς γυναίκα και παιδιά, γι' αυτό είχε άλλωστε παραμελήσει λογικά τόσο τον εαυτό του. Έδειχνε να βρίσκει παρηγοριά κυρίως στο ποτό, εξ' ου και η ολοστρόγγυλη από το αλκοόλ κοιλιά.

Προχώρησε προς τον πάγκο. Αρχικά θα ζήταγε κάποιο δωμάτιο για να ξεκουραστεί κι ύστερα θα κατέβαινε να μιλήσει ιδιαιτέρως με τον ιδιοκτήτη του πανδοχείου. Ενώ βηματίζε, αρκετοί –κυρίως οι σπιούννοι του παλατιού– τον κοίταζαν με περιέργεια. Ήθελαν προφανώς να μάθουν ποιος ήταν κι ύστερα θα τον κατέδιδαν με περισσή ευκολία στη βασίλισσα. Όταν πρωτοέμπαινε στην πόλη δεν είχε φανταστεί ότι οι γαλαζοαίματοι θα είχαν τόσο μεγάλη δύναμη. Ίσως να προσέφεραν καλό μισθό στους εξυπηρετητές των θελημάτων τους. Ίσως πάλι να είχαν δημιουργήσει τόσο στενούς δεσμούς με τους υπηκόους τους που να επικρατούσε αμοιβαίος σεβασμός. «Μπαρούφες», σκέφτηκε ο Μοχάμεντ τόσο έντονα ώστε το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση απέχθειας για το συλλογισμό του.

«Ένα δωμάτιο θα ήθελα για ένα βράδυ», είπε στον τύπο με τον μπαλτά.

«Δεν έχουμε φίλε μου», απήντησε αρκετά προκλητικά εκείνος.

«Δεν μπορείς να μου παραχωρήσεις κάποιο μέρος για να κοιμηθώ και ένα μέρος στον στάβλο για να αφήσω το κουρασμένο μου άλογο;», ρώτησε ο κρατερός άνδρας αρκετά επιθετικά τούτη τη φορά.

«Κοίτα, φιλαράκι δεν μου αρέσει η φάτσα σου και γι' αυτό δεν πρόκειται να σου παραχωρήσω κάποιο μέρος για να ξαποστάσεις, οπότε φύγε προτού εκνευριστώ και σε πετσοκόψω»

«Δεν θέλω να έχω μπλεξίματα. Γνωρίζεις πολύ καλά ότι θα μπορούσα αν ήθελα να σκοτώσω όλο το πανδοχείο μέσα σε δεύτερα. Παρόλ' αυτά κάνω υπομονή γιατί δεν θέλω να σπείρω το θάνατο σε ανθρώπους που νομίζω πως δεν αξίζουν τη συγκεκριμένη τιμή».

«Τι μας λες ρε. Το παίζεις και μάγκας αγόρι μου; Ξέρεις ποιος είμαι εγώ;», ρώτησε ο πανδοχέας χαχανίζοντας σπαστικά σαν ίαινα.

«Νομίζω πως δεν θες να μάθεις ποιος είμαι εγώ φίλε μου», είπε ο Μοχάμεντ χαμογελώντας τόσο κολασμένα ώστε ο συνομιλητής του κατάπιε

μονομιάς όσα φρονούσε ότι θα έλεγε. Ο άνδρας που στεκόταν απέναντί του πρέπει να ήταν κάποιος επικίνδυνος κυνηγός επικηρυγμένων ή τουλάχιστον ήξερε να χειρίζεται τόσο επιδέξια τα φονικά εργαλεία του ώστε μίλαγε με παρρησία. Με τα γερακίσια μάτια του εξερευνούσε κάθε σπιθαμή του κορμιού του. Έβλεπε τους μυς, τις δυνατότητες του κορμιού. Καλύτερα να μην προκαλούσε περαιτέρω προβλήματα. Θα έδινε στον άνδρα ό,τι είχε ζητήσει.

«Πόσο ευρύχωρο θέλεις να είναι το δωμάτιο;», ρώτησε με κατεβασμένο βλέμμα και εμφανή τα σημάδια ήττας ο άνδρας με την ολοστρόγγυλη κοιλιά.

«Θέλω να έχει ένα καλό κρεβάτι και μια κανάτα ή ότι άλλο χρησιμοποιείτε για να πλυθεί κανείς»

«Ωραία, άρα δεν χρειάζεσαι τίποτα το ιδιαίτερο. Μπορείς να τοποθετήσεις το άλογο στο στάβλο μαζί με άλλα που υπάρχουν από κάποιους θαμώνες. Βάλτο όπου θες, δεν υπάρχει πρόβλημα. Επίσης, αν θες συντροφιά τα βράδια μπορείς να με ενημερώσεις και θα φροντίσω να σου φέρω ζουμερές και αχόρταγες γυναίκες για να περάσετε μαζί τη νύχτα», κατέληξε ο γλοιώδης τύπος παραχωρώντας τα κλειδιά του δωματίου στον ήρώά μας.

«Δε χρειάζεται να έρθουν γυναίκες στο δωμάτιο μου», απήντησε λακωνικά ενώ έβγαινε ξανά στο ύπαιθρο για να οδηγήσει το σύντροφό του στο στάβλο.

Το άφησε δίπλα σε μία καστανή φοράδα. Έδειχνε γερή και δυνατή σε αντίθεση με τα υπόλοιπα άλογα του στάβλου. Απ' ότι φαινόταν σπάνιζαν τα δυνατά άλογα που μπορούσαν να διανύσουν μεγάλες αποστάσεις γρήγορα. Έπρεπε να είναι σε επιφυλακή σε περίπτωση που κάποιος επιτήδειος προσπαθούσε να το κλέψει. Ο πανδοχέας τον είχε διαβεβαιώσει ότι δε χρειαζόταν να ανησυχεί, αλλά από μικρός ήταν λάτρης της φράσης «φύλαγε τα ρούχα σου για να έχεις τα μισά». Σε όποια πόλη κι αν είχε πατήσει, πάντοτε λάμβαναν χώρα περιστατικά κλοπής.

Αφού τακτοποίησε το ζωντανό μπήκε ξανά στο πανδοχείο. Έπρεπε να μαζέψει πληροφορίες από ορισμένους αφελείς. Ίσως να προσπαθούσε να παραπλανήσει κάποια γυναίκα αράχνη. Ήταν ικανότατος σε τούτον τον τομέα.

Μπαίνοντας μέσα, ένιωσε πάλι την τσίκνα, μαζί με την έντονη μυρωδιά του καπνού να τον χτυπάνε στο πρόσωπο. Είχε χρόνια να πατήσει σε χαμαιτυπείο που να έσφυζε από ζωή. Συνήθως, έκανε παρέα σε οάσεις με βεδουίνους. Εκεί κάτω από τον ουρανό είχε συναντήσει γυρολόγους, τελεστές, σειράρχες, νομάδες και βεβαίως τους βεδουίνους με τις μακριές κελεμπίες τους και εκείνα τα αλλόκοτα βλέμματα που ένιωθες σαν να βρίσκονταν στη

Γη εδώ και χιλιάδες χρόνια. Πολλοί τη μισούσαν την έρημο. Ο Μοχάμεντ όμως γνώριζε ότι η έρημος ήταν μια υπέροχη περιοχή που προσέφερε σπουδαίες ευκαιρίες σε όποιον ήταν αρκετά γενναίος να τις κυνηγήσει. Είχε συναντήσει μέχρι και γυναίκες απaráμιλλης ομορφιάς, στις οποίες οι τοπικοί άνδρες προσέδιδαν το προσωνύμιο του λουλουδιού της ερήμου.

Τελικά, έκατσε στο γωνιακό τραπέζι αριστερά. Δίπλα ακριβώς βρίσκονταν δύο γυναίκες με προκλητικό ντύσιμο και φέρσιμο. Ίσως αυτές να ανήκαν στο μαγαζί. Θα της ήθελε ο τύπος με τον μπαλτά για να πλαγιάζουν με όποιον είχε σεξουαλικές ορέξεις. Ωραίες γυναίκες και οι δυο τους. Τα μακριά καστανόξανθα μαλλιά τους είχαν βρωμίσει από τη θανατηφόρα ατμόσφαιρα του χώρου. Ωστόσο, τα μάτια τους ήταν μες τη ζωντάνια. Μπα όχι, τα μάτια της μιας ήταν ένα πράσινο ξεθωριασμένο, σαν εκείνη την πρασινωπή πατίνα του χρόνου που βρισκόταν σχεδόν σ' όλες τις γωνίες του μέρους.

Κάθισε στο μπροστινό τραπέζι φροντίζοντας να είναι όσο αδιάφορος άρμοζε. Παρήγγειλε ένα καυτό τσάι και περίμενε με υπομονή να ακούσει τη συζήτηση των γυναικών. Περίμενε και περίμενε, μα δεν μιλούσαν για τίποτα σημαντικό. Όταν έκανε να σηκωθεί, τότε ακούστηκε η πομπώδες φράση: «Το λίκνο της ζωής». Έχασε για λίγο την ψυχραιμία του. Ένα τρεμούλιασμα εμφανίστηκε στα χέρια. Παραλίγο να του πέσει η αδειανή κούπα. Ήταν το τελευταίο πράγμα που ήθελε να ακούσει. Αυτός είχε έρθει για να διεισδύσει στα μυστικά της Μπάλαντ. Τώρα όμως, είχε βρεθεί μπροστά στον θρύλο που είχε ξεστομίσει τότε ο γιατρός του στρατοπέδου. Έπρεπε να ακούσει.

«Για το λίκνο της ζωής ποια είναι η άποψή σου;», ρώτησε εκείνη με τα ξεθωριασμένα πράσινα μάτια.

«Εγώ πριν από τρεις μέρες κοιμήθηκα με κάποιον που πρέπει να το είχε βρει. Πάνω του είχε διάφορα φιαλίδια με μια πολύχρωμη υγρή ουσία. Δεν πίστεψα αρχικά τα λόγια του, μα όταν μου εκμυστηρεύτηκε την ηλικία του, ξεκίνησα να τον πιστεύω. Μάλιστα, επειδή ήμουν εξαιρετική όπως πάντα στη βραδινή «συντροφιά», μου έδωσε σαν δώρο τούτο το μπουκαλάκι με το θαυματουργό υγρό», απήντησε εκείνη κλείνοντας το μάτι στη φίλη της.

Σοκ, δέος, παραζάλη, φόβος, τρόμος, έξαψη, χαρά, λύπη και τόσα άλλα ήταν τα συναισθήματα που κατέκλυσαν σαν ορμητικός χείμαρρος τον άνδρα. Η σκέψη να πεταχτεί και με το εγχειρίδιό του να σκοτώσει αμέσως τη γυναίκα ήταν το πρώτο πράγμα που γέννησε ο νους. Θα τη σκότωνε γρήγορα, αλλά και μετά τι; Θα τον κυνηγούσε όλη η πόλη.

Σκεπτόμενος λίγο καλύτερα τα δεδομένα, αντιλήφθηκε ότι το ιδανικότερο σενάριο θα ήταν να πλάγιαζε μαζί με την πόρνη. Μέσα στη δίνη

των σεξουαλικών περιπτώξεων θα του δινόταν η ευκαιρία να αρπάξει το φιαλίδιο. Αν πάλι εκείνη έφερνε αντίσταση, τότε ήταν σχεδόν βέβαιο ότι θα την οδηγούσε στο βασίλειο του Ερέβους...

«Σας κάλεσα όλους εδώ, γιατί πήρα την απόφαση να συμμαχήσουμε με το γειτονικό βασίλειο, για να αποτρέψουμε την επερχόμενη εισβολή του πολέμαρχου Μοχάμεντ. Το ξέρω ότι όφειλα πρώτα να ενημερώσω το συμβούλιο, αλλά είναι ξεκάθαρο ότι σε τόσο κρίσιμες ώρες, όπου κάθε λεπτό κοστίζει, όφειλα ως ηγέτης του τόπου να πάρω μια άμεση απόφαση και να μην χρονοτριβήσω. Έτσι, επικοινωνήσα με τους γείτονες και περιμένω την απάντησή τους», ανακοίνωσε με μεγαλοπρέπεια η Λάιλα.

Τα μάτια κάποιων ανδρών με το πέρας των λεγομένων της βασίλισσας πέταξαν σπίθες. Είχε μεγάλο θράσος η γυναίκα που έπαιρνε αποφάσεις χωρίς να τους ρωτήσει. Σύμφωνα με τις αρχέγονες παραδόσεις μπορεί πάντοτε οι γυναίκες να ήταν ο ανώτερος άρχοντας του βασιλείου, αλλά όφειλαν πάντα να ενημερώνουν το συμβούλιο. Η κίνηση αυτή ήταν πρωτοφανής και όφειλαν να δείξουν την αντίδρασή τους σε παρόμοιες πρακτικές. Ίσως μάλιστα να πρότειναν και την εκθρόνιση της Λάιλα, μιας και είχε φτάσει πια σε σχετικά μεγάλη ηλικία. Σύμφωνα με τις παραδόσεις, η αρχόντισσα της Μπάλαντ έπρεπε να είναι τόσο όμορφη ώστε να δύναται να μαγέψει οποιονδήποτε άνδρα. Η τωρινή γυναίκα κρατούσε την ομορφιά της, μα αν τοποθετούσαν ένα φρέσκο πρόσωπο στην εξουσία, τότε τα πράγματα θα κυλούσαν εμφανώς ευμενέστερα για όλους.

Ο ευγενής Αλ Σαχρ πήρε μονομιάς το λόγο. Χωρίς να κρατήσει τα προσχήματα ξεκίνησε ένα δριμύ κατηγορώ ενάντια σε όλους όσους ήταν υπέρ της συγκεκριμένης απόφασης. Τα λόγια του δεν άρμοζαν σε πολίτη προερχόμενο από τη δική του κοινωνική τάξη. Είχαν βωμολοχίες, σεξιστικά υπονοούμενα και ένα τρομερό μίσος προς το πρόσωπο της βασίλισσας.

Αυτό το ξέσπασμα θορύβησε το συμβούλιο. Ουσιαστικά κανένας δεν επικρότησε την τοποθέτησή του, αν μπορούμε βέβαια να της προσδώσουμε τούτο το χαρακτηρισμό, αλλά και κανένας δεν υπερασπίσθηκε με σθένος τους θεσμούς. Ήταν άλλωστε γνωστό στην πλειοψηφία ότι χρόνια τώρα υπήρχε η βαθειά πεποίθηση ότι οι θεσμοί και οι νόμοι ήταν αναχρονιστικοί και όφειλαν να αλλάξουν. Όσο βέβαια βρισκόταν η Λάιλα στη θέση της, δεν μπορούσαν να προχωρήσουν στην κατάργηση των παραδόσεων.

«Τι προτείνετε να κάνουμε;», ακούστηκε για δεύτερη φορά στη συνεδρίαση η φωνή της Λάιλα.

Ο όχλος μονομιάς σώπασε. Ο βόμβος χάθηκε από την αίθουσα και τα περισσότερα μέλη του συμβουλίου έριχναν κλεφτές ματιές το ένα στο άλλο. Κανένας όμως δεν είχε το σθένος να προχωρήσει στη παράθεση μιας ολοκληρωμένης πρότασης. Τώρα, που είχαν βρεθεί στη δύσκολη τούτη θέση, έπρεπε να δείξουν χαρακτήρα, αλλά φαίνεται ότι μονάχα στο να ασκούν κριτική ήταν ικανοί.

Ο Αλ Σαχρ σηκώθηκε από τη θέση του, χτύπησε δυνατά το χέρι στο τραπέζι και ξεκίνησε να μιλάει με τρομερή έπαρση. Ήταν αδύνατον ένας γαλαζοαίματος να ενεργεί λες και ήταν βασιλιάς.

«Εδώ και χρόνια ανεχόμαστε αυτή τη στασιμότητα του τόπου μας. Έχουμε γίνει δεσμώτες των παραδόσεων, αλλά και των θεσμών που δεν ανήκουν στη δική μας εποχή. Για να έρθει η ανάπτυξη, η ευημερία στη χώρα, θα πρέπει επιτέλους να προχωρήσουμε σε ριζικές τομές. Είναι αφύσικο να περιμένουμε να εξελιχθούμε μένοντας προσκολλημένοι σε παλαιές εποχές. Όλα μπορούν να αλλάξουν άμεσα αν το θελήσουμε. Για να γίνει αυτό όμως, θα πρέπει πρώτα να παραχωρήσουμε την εξουσία σε άτομα νεαρά, τα οποία θα έχουν το σθένος να υλοποιήσουν τις ρηξικέλευθες ιδέες που θα εκφράζονται καθημερινά σε τούτο το συμβούλιο. Μπορεί να μας επιτεθεί ο κρατερός Μοχάμεντ και νομίζετε ότι τώρα θα πρέπει να παραμείνουμε μονιασμένοι; Αντιθέτως, τώρα είναι η ιδανική στιγμή να οδηγηθούμε στον εκσυγχρονισμό, στην πρόοδο. Επομένως, επιμένω να παραχωρηθεί ο θρόνος στην Άφγια, τη νεαρά αυτή κοπέλα που έχει να επιδείξει φοβερές ηγετικές ικανότητες», ολοκλήρωσε την τοποθέτησή του ο άνδρας κι ύστερα κάθισε δεσποτικά στην καρέκλα του.

Επικράτησε βαβούρα. Οι επευφημίες μαζί με τα γιουχαΐσματα έγιναν ένα. Ακούστηκαν ύβρεις, κολακείες και προκλητικά υπονοούμενα. Ύστερα από τόσα χρόνια, ήταν η πρώτη φορά που επικρατούσε τέτοιος αναβρασμός στο συμβούλιο. Η πλειονότητα ίσως συμφωνούσε εν μέρει με τον Αλ Σαχρ, αλλά τη συγκεκριμένη περίοδο με τον κίνδυνο να ελλοχεύει σε κάθε βήμα, σε κάθε απόφαση, ήταν μάλλον επιπόλαια η τοποθέτηση. Η νεαρή γυναίκα δεν θα είχε τις απαραίτητες ηγετικές ικανότητες για να αντιμετωπίσει τον τρομερό στρατηλάτη. Το άλλο προκλητικό στις δηλώσεις του ευγενή ήταν ότι η βασίλισσα είθισται να προτείνει τη διάδοχο. Η κοπέλα που είχε υποδειχθεί ήταν ένα κορίτσι με ξεχωριστές ικανότητες, μα δεν φημιζόταν για το ήθος του. Επιπρόσθετα, οι κακές γλώσσες υποστήριζαν ότι ήταν η ερωμένη του γαλαζοαίματος με τα φιλόδοξα σχέδια.

Μέσα στο χάος της αγέλης, ένας σεβάσμιος γέροντας με μακριά κατάλευκα σαν το χιόνι γένια ξεκίνησε να μιλά με σύνεση.

«Το θέμα δεν είναι να εκθρονίσουμε τη βασίλισσα, αλλά να βρούμε μία λύση για το φλέγον ζήτημα που δεν είναι άλλο από την ενδεχόμενη επίθεση του γνωστού δαιμονισμένου ανθρώπου. Όποιος πιστεύει ότι ο συγκεκριμένος στρατηλάτης μπορεί να νικηθεί δίχως την ομόνοια και την καλή θέληση ολονών για συνεργασία, τότε νομίζω ότι είμαστε χαμένοι. Ο πολέμαρχος δεν έχει επιτεθεί ακόμα στην πόλη, γιατί προφανώς φαίνεται να μην γνωρίζει τα μυστικά της. Επομένως έχουμε κάποιες μέρες να σκεφτούμε τι πρέπει να πράξουμε. Είναι πραγματικά ανώφελο Αλ Σαχρ να ζητήσουμε την εκθρόνιση της Λάιλα τη στιγμή που βρίσκεται προ των πυλών ένας από τους μεγαλύτερους κινδύνους στην ιστορία της Μπάλαντ. Η βασίλισσα έχει κύρος και τα άλλα βασίλεια δείχνουν προς το πρόσωπό της φοβερό σεβασμό. Αν βρεθούμε σε κατάσταση πολιορκίας και δεν έχουμε τρόφιμα και νερό, είναι βέβαιο ότι με μια άπειρη νεαρή γυναίκα χωρίς τη σοφία του χρόνου και χωρίς την ωριμότητα να χειριστεί τους άνδρες, δεν θα έχουμε καμία ελπίδα. Τέλος, αν δεν δείξουμε εμείς ομόνοια, πώς περιμένουμε από τους απλούς πολίτες να σταθούν ενάντια σ' έναν άνθρωπο που έχει πάψει προ πολλού να φαντάζει ένα μ' εμάς; Κατά την πλειονότητα, θεωρείται δαιμόνιο. Πώς είναι δυνατόν να τα βάλεις μ' ένα τελώνιο;»

Τα σοφά λόγια του άνδρα που είχε φάει τη ζωή με το κουτάλι έδρασαν καταλυτικά σ' όλους τους θερμόαιμους. Άμεσα έπεσε νεκρική σιωπή, ενώ φάνηκε να κατανοούν την κρισιμότητα της κατάστασης. Ο Αλ Σαχρ ανασκουμπώθηκε και κάθισε στην καρέκλα του με εμφανή τα σημάδια της δυσaráσκειας.

«Άρα, όσοι συμφωνούν με την ενέργεια της βασίλισσας να υψώσουν το χέρι τους», φώναξε με μεγαλοπρέπεια ο Σαλάμ.

Σχεδόν όλοι οι παρευρισκόμενοι σήκωσαν το χέρι τους. Μία ακόμα μάχη είχε νικηθεί. Η Λάιλα με την πολύτιμη βοήθεια του γέροντα κατάφερε να κρατήσει το θρόνο της. Για πόσο όμως ακόμα; Κανείς δεν ήξερε.

«Λύεται η συνεδρίαση», φώναξε ο Σαλάμ.

Μονομιάς όλοι σηκώθηκαν από τη θέση τους. Εγκατέλειψαν την αίθουσα συνεδριάσεων χωρίς να είναι απόλυτα ευχαριστημένοι. Ελάχιστοι συμπαθούσαν το διπλανό τους βασίλειο. Ωστόσο μπροστά σε τούτο τον κίνδυνο δεν υπήρχε άλλη επιλογή...

Συγκέντρωσε όση γοητεία είχε μείνει στο κορμί. Αργά σηκώθηκε από το τραπέζι και κατευθύνθηκε προς τις γυναίκες. Έκανε νόημα στη μια να φύγει για να κάτσει εκείνος στη θέση της.

«Σε κοιτάζω εδώ και ώρα. Είσαι όμορφη αρκετά για τα γούστα μου κι έτσι είπα να δω αν ενδιαφέρεσαι», είπε πονηρά ο Μοχάμεντ.

«Ναι, αν έχεις να πληρώσεις, γιατί είμαι ακριβή. Δεν είμαι καμία τυχαία ξένη», απήντησε εκείνη εξίσου περιπαιχτικά.

«Πως λέγεσαι;»

«Φαράχ, εσύ;»

« Νομίζω πως δεν σε ενδιαφέρει. Άλλωστε αυτό που μας ενώνει εμάς τους δυο δεν είναι το όνομά μου, αλλά οι χάρες με τις οποίες σε προίκισε ο θεός», είπε κλείνοντάς της το μάτι.

Η Φαράχ είχε ανάγκη τα χρήματα κι ετούτος έδειχνε να θέλει οπωσδήποτε να πλαγιάσει μαζί της. Έπρεπε να αδράξει την ευκαιρία αποκτώντας όσο το δυνατόν περισσότερα. Θα του ζητούσε ένα ολόκληρο πουγκί με χρυσά φλουριά.

«Θα πλαγιάσω μαζί σου μονάχα αν μου δώσεις ένα ολόκληρο πουγκί με χρυσά φλουριά», είπε η ιερόδουλη λακωνικά.

«Θα σου δώσω τόσα εφόσον μου υποσχεθείς ότι θα έρθεις ακριβώς στην ώρα που θα σου υποδείξω χωρίς χρονοτριβές και θέλω να φοράς στον λαιμό σου αυτό το παράξενο περιδέραιο με τη φιάλη. Για κάποιο λόγο με εξιτάρει».

«Ναι βεβαίως, τι ώρα θέλεις να βρίσκομαι στο πανδοχείο;», ρώτησε εμφανώς ικανοποιημένη από τη συμφωνία.

«Να είσαι εδώ τα μεσάνυχτα», είπε ο Μοχάμεντ και σηκώθηκε από το τραπέζι. Έπρεπε να βγει έξω στο ύπαιθρο και να προσπαθήσει να μάθει τις κινήσεις του παλατιού. Γνώριζαν ότι θα δεχθούν επίθεση ή όχι; Ο αιφνιδιασμός είχε βαρύνουσα σημασία. Εκτός αυτού, ήθελε να δει αν θα μπορούσε να δωροδοκήσει σημαντικά στελέχη των ανακτόρων ώστε να στραφούν εναντίον της βασίλισσας. Αν δημιουργούσε τριγμούς στο υπάρχον καθεστώς, τότε όλα θα έβαιναν καλώς για εκείνους.

Βγήκε στο δρόμο. Ο ήλιος δέσποζε ακόμα στον ουρανό. Ίσως να ήταν προτιμότερο να μην πήγαινε στο παλάτι, γιατί θα γινόταν αντιληπτός με μεγάλη ευκολία. Μολαταύτα δεν είχε χρόνο. Έπρεπε να ενεργήσει ταχύτατα, γιατί μπορεί από την αργοπορία του το στράτευμά του να βρισκόταν αντιμέτωπο με τους πολεμιστές της Μπάλαντ.

«Βιάσου, γιατί ο χρόνος δεν είναι με το μέρος σου», είπε ψιθυριστά ενώ τα πόδια του έπαιρναν φωτιά. Η κελεμπία ανέμιζε, ενώ το βλέμμα του είχε καρφωθεί στο παλάτι...

Μία νύχτα ισούται με χίλιες

Έτρεχε γρηγορότερα και από την ίδια του τη σκιά. Πέρναγε μέσα από σοκάκια έτσι ώστε να μη γίνει αντιληπτή η βιασύνη του. Πολλοί τον κοίταζαν με απορία, αλλά είχαν σημαντικότερες δουλειές. Δεν είχαν την πολυτέλεια να ασχολούνται με όποιον βιαζόταν ή τουλάχιστον εμφάνιζε παράξενη συμπεριφορά.

Όταν βρισκόταν ακόμα σε αρκετή απόσταση από τα ανάκτορα σταμάτησε απότομα. Τώρα όφειλε να περπατά. Μ' αυτό τον τρόπο θα μπορούσε να παρακολουθήσει καλύτερα τόσο το παλάτι όσο και τον περίγυρο. Ο κόσμος είχε αραιώσει, ενώ τα στενά σοκάκια με τις σκιές είχαν σχεδόν εξαφανιστεί. Η προσέγγιση του παλατιού έπρεπε πια να είναι όσο προσεκτικότερη γινόταν. Δύσκολη αποστολή βέβαια για έναν άνθρωπο που είχε τραυματιστεί στη φτέρνα και συνέχιζε να την ταλαιπωρεί. Τώρα πια πονούσε αρκετά. Έριξε μια ματιά στο τραύμα. Είχε πρηστεί. Είχε αφαιρεθεί τόσο που είχε ξεχάσει τον τραυματισμό. Μαζεύτηκε στην άκρη του δρόμου με δυσκολία. Κάθισε κάτω από τον μηδαμινό ίσκιο. Με τα γερακίσια μάτια του αναζήτησε κάποιο κατάστημα με βότανα και μαντζούνια για να μειώσει τον πόνο.

Ευθεία μπροστά του βρισκόταν ένα μαγαζί με μια ξύλινη ταμπέλα που είχε ζωγραφιστεί πάνω της με προχειρότητα ένα γουδί που χτυπούσε κάποιες πολύχρωμες ουσίες. Προσπάθησε να δει την επωνυμία, μα ο χρόνος είχε σβήσει τα γράμματα που υπήρχαν πριν από καιρό. Όφειλε να επισκεφτεί το κατάστημα, διαφορετικά θα κατέρρεε σε κάποια λεπτά μες τη μέση του κεντρικού δρόμου.

Τελικά, έφτασε στην πόρτα. Ετοιμόρροπη ήταν κι αυτή. Ένα ακόμα δείγμα κάκιστης διατήρησης του κτιρίου από τον ιδιοκτήτη. Σίγουρα για να είχε πέσει σε παρόμοια δυσμένεια σήμαινε ότι με το ζόρι πάταγε πελάτης το πόδι του. Ωστόσο, το υποσυνείδητο του Μοχάμεντ του επέβαλε να περιδιαβεί το κατώφλι.

Όταν μπήκε στο σχετικά παρατημένο χώρο ένιωσε κρύο αέρα να χτυπά με δύναμη το πρόσωπό του. Ευεργετική η δροσιά που προσέφερε έστω για κάποια δεύτερα. Όλος ο χώρος είχε ράφια με βιβλία μαγείας, βοτανολογίας, δαιμονολογίας και φυτά, ειδικά φίλτρα και ουσίες. Όλα αυτά αποτελούσαν συστατικά για να δημιουργηθούν φίλτρα αν τα τοποθετούσε κανείς βέβαια με απόλυτη ακρίβεια στο εσωτερικό του μεγάλου τσουκαλιού, που βρισκόταν σε περίοπτη θέση στο κέντρο του δωματίου.

Δίπλα στη γωνιακή βιβλιοθήκη στα δεξιά του Μοχάμεντ στεκόταν ένας νεαρός αλχημιστής. Ελάχιστα μαλλιά είχε στην κεφαλή. Τα μάτια του ήταν πορφυρά, είχε δέρμα ηλιοκαμένο, λευκά μούσια και ήταν τυλιγμένος με μια κελεμπία με αλχημιστικά σύμβολα. Το βλέμμα του ήταν αρκετά επιθετικό, ενώ τα πορφυρά του μάτια ένιωθες ότι με κάθε ματιά που σου έριχναν ξέρναγαν φλόγες.

«Τι θέλεις;», ρώτησε με μια φωνή που θύμιζε έντονα ερπετό.

«Είμαι τραυματισμένος και θέλω κάποια αλοιφή ή γενικότερα κάποιο φάρμακο για να γιάνω την πληγή», απήντησε ο κρατερός πολέμαρχος χωρίς να φανερώσει την απέχθειά του για το πλάσμα μπροστά του.

«Δείξε μου το τραύμα γρήγορα γιατί βιάζομαι».

«Ορίστε», είπε εκείνος προτάσσοντας το πόδι που τον πονούσε αφόρητα.

Ο αλχημιστής παρέμεινε να κοιτά με ζέση το χτυπημένο πόδι. Οι κόρες των ματιών γυάλιζαν. Πρέπει να είχε εντυπωσιαστεί με την πληγή.

«Το ξέρεις ότι σε λίγα χρόνια θα πεθάνεις έτσι;», ρώτησε ρίχνοντας ένα παιχνιδιάρικο, μα συνάμα σοβαρό βλέμμα στον ετοιμοθάνατο.

Η απάντησή του ήταν κόλαφος για το Μοχάμεντ. Ένιωσε ένα ψυχοπλάκωμα στο στήθος. Πώς ήταν δυνατόν αυτός ο αδαής ξένος να γνωρίζει την αλήθεια; Η μοίρα μάλλον είχε βαλθεί να τον αποτρελάνει προτού κατορθώσει να κατακτήσει την τρισκατάρατη πόλη. Η αναταραχή του δυστυχώς είχε επιβεβαιώσει τον μύστη. Προτού αντιδράσει έτσι όφειλε να είχε προνοήσει για τις συνέπειες. Δεν ήταν καθόλου φρόνιμο να γνωρίζουν οι εχθροί του ότι το τέλος του πλησίαζε.

«Δεν πρόκειται να πεθάνω. Έχω ακόμα υποχρεώσεις στον επίγειο κόσμο. Όταν τις ολοκληρώσω, θα μπορέσω να οδηγηθώ στο βασίλειο των Ουρανών», απάντησε τούτη τη φορά ο άνδρας απνευστί.

«Εσύ μπορεί να θέλεις να ζήσεις Μοχάμεντ, αλλά το πεπρωμένο δεν καθορίζεται από τον άνθρωπο, μα από τις θεότητες που κυβερνούν με σύνεση τον κόσμο. Αν θελήσουν να σε πάρουν μαζί τους, τότε πολύ φοβάμαι ότι θα υποταχείς στα προστάγματά τους. Ξέρεις, κανένας δε γλιτώνει από τη μοίρα του. Πέρα από αλχημιστής, είμαι προικισμένος και με τη μαντική ικανότητα. Τα αμέτρητα χρόνια που ξόδεψα στην έρημο με δίδαξαν να βλέπω τα σημάδια. Εσύ θα πεθάνεις Μοχάμεντ, ό,τι και να κάνεις. Είναι γραμμένο στην ψυχή και το πρόσωπό σου», μίλησε τούτη τη φορά ο μύστης με φωνή σιγανή και σκοτεινή.

Στο άκουσμα του ονόματός του, η γη τραντάχθηκε. Ένιωσε να κουνιέται συθέμελα το κορμί, ενώ γνώριζε ότι αργά ή γρήγορα το δάπεδο θα

υποχωρούσε για να οδηγηθεί στο βασίλειο του Ερέβους. Χρόνια πολεμούσε μέσα στην έρημο. Είχε γνωρίσει ανθρώπους, δαιμόνια, τζίνι, τελώνια και βεδουίνους με πανίσχυρες δυνάμεις. Πάραυτα, ένιωσε ότι ο συνομιλητής του έκρυβε απόκοσμες δυνάμεις. Ο κόσμος ήταν όντως περισσότερα αλλόκοτος από τότε που σαν παιδί βολόδερνε μαζί με τους φίλους στην αγορά. Τι δεν θα έδινε για να επιστρέψει το χρόνο πίσω και να παραμείνει ένα απλό χαμίνι του δρόμου με έφεση στο να αρέσκεται στην ακόρεστη κατανάλωση χουρμάδων; «Μπήκες στο χορό, άρα θα χορέψεις· θες δε θες», σκέφτηκε έντονα.

«Συμφωνώ μαζί σου. Εφόσον έφτασες εδώ που έφτασες επιβάλλεται να συνεχίσεις. Επί τη ευκαιρία, ονομάζομαι Γκαμάλ. Αυτό είναι ένα από τα αμέτρητα ονόματά μου», συστήθηκε χαμογελώντας χαιρέκακα.

Ένα ακόμα χτύπημα τον βρήκε στο μέτωπο. Ο Γκαμάλ, ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού, μπορούσε να διαβάσει τις σκέψεις του. Αυτή η ικανότητα κάθε άλλο παρά συνηθισμένη θα μπορούσε να είναι. Το πεπρωμένο είχε επιφυλάξει τη συγκεκριμένη συνάντηση θέλοντας να τον κατευθύνει προς τη σωστή πορεία.

«Βλέπω άρχισες να σκέφτεσαι καθαρά. Επειδή ο χρόνος μου στον επίγειο κόσμο λιγοστεύει, θα πρέπει να σου μιλήσω σύντομα. Φρόντισε να με ακούσεις με προσοχή. Όσα ειπωθούν τώρα δε θα ξανακουστούν μέχρι να διαλυθεί όλη η πλάση.

Αυτό το βότανο θα το τυλίξεις γύρω από το τραύμα στο πέλμα. Σε περίπου τρεις ώρες θα έχει γίνει καλά. Τώρα, θα περάσω στα σημαντικότερα ζητήματα. Για να γραφτείς στα βιβλία της ιστορίας ως ο μεγαλύτερος κατακτητής στην ανθρώπινη φυλή, θα πρέπει να αναζητήσεις το λίκνο της ζωής. Ο χρόνος που έχεις στη διάθεσή σου είναι λιγότερο από δύο χρόνια. Πάρε τούτο τον χάρτη που φανερώνει την πραγματική τοποθεσία του λίκνου. Όταν φτάσεις εκεί θα πρέπει να πιεις νερό μέσα στο φιαλίδιο που θα σου δώσω. Είναι κατασκευασμένο από διαμάντι και είναι το μοναδικό στο είδος του. Έχει λουστεί με μαγικά ξόρκια των θεών. Αν δεν πιεις το ύδωρ από μέσα του, τότε δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση να σου χαρίσει την αιώνια ζωή. Αυτά είχα να σου πω. Μην χρονοτριβείς, διώξε το στράτευμα και ξεκίνα την αναζήτηση», είπε ο αλχημιστής σχεδόν χωρίς να πάρει ανάσα.

«Περίμενε, θέλω να σε ρωτήσω κάτι. Θα τα καταφέρω;», ρώτησε αλαφιασμένα ο τραυματισμένος.

Τον κοίταξε με τα πορφυρά του μάτια. Ο χρόνος σε τούτη την γωνιά του κόσμου τον πρόσταζε να εγκαταλείψει το μαγαζί. Η δουλειά του εδώ είχε τελειώσει. Γνώριζε την απάντηση, καθώς και τι ακριβώς είχε βαλθεί να πράξει. Τα χείλη του συσπάστηκαν ρυθμικά. Τα τελευταία λόγια που

ακούστηκαν από τον Γκαμάλ, το τελώνιο με τα αμέτρητα ονόματα, ήταν τα ακόλουθα: «Όλα έχουν γραφτεί ήδη».

Ο χώρος στροβιλίστηκε. Τα ράφια με τα βάζα διαλύθηκαν μονομιάς. Τα θρύψαλα σκέπασαν σαν χαλί το δάπεδο. Μονάχα το τσουκάλι φάνηκε να αντιστέκεται στον κυκλώνα που ξερίζωνε τώρα τα πατώματα. Ο στρατηλάτης πιάστηκε από τον τοίχο. Υπήρχε μια μικρή τρύπα εκεί. Αν έβαζε όση δύναμη του είχε απομείνει, θα κρατιόταν από τη δίνη του κυκλώνα. Παρά την προσπάθειά του όμως τα χέρια του γλίστρησαν. Ένας τόμος τον βρήκε στο κεφάλι. Έχασε της αισθήσεις του. Η δίνη τον τράβηξε και εν τέλει τον οδήγησε στο εσωτερικό του μαύρου καζανιού.

Ο κρύος άνεμος του μαστίγωσε το πρόσωπο. Τα μηλίγγια του συσπάστηκαν έντονα. Το κρύο της νύχτας εισχώρησε μονομιάς μες το κορμί. Τουρτούρισε ανεπαίσθητα κι ύστερα ξύπνησε. Βρισκόταν εκεί όπου είχε σταματήσει το μεσημεράκι. Κανονικά στην απέναντι μεριά θα έπρεπε να υπάρχει το μαγαζί που είχε συναντήσει τον Γκαμάλ. Αντ' αυτού όμως υπήρχε ένα κανονικό σπίτι. Όσα είχε βιώσει μάλλον άνηκαν στα όνειρα. Μολαταύτα, έψαξε τα ρούχα του και βρήκε όλα όσα του είχε παραχωρήσει ο αλχημιστής. Πάνω του βρισκόταν τόσο η φιάλη από διαμάντι μαζί με το χάρτη από πάπυρο, όσο και τα θαυματουργά βότανα. Επομένως, η συνάντηση με τον άνδρα ήταν πραγματικότητα.

Οι σκέψεις διακόπηκαν απότομα. Το φεγγάρι του ενθύμησε τη συνάντηση στο πανδοχείο της Αλεπούς. Έπρεπε να μάθει την ώρα, να δει αν μπορούσε να προλάβει τη Φαράχ.

Χτύπησε την πόρτα του σπιτιού στα δεξιά του. Μέσα από τη χαραμάδα της πόρτας έβγαине λιγοστό φως, οπότε οι ένοικοι θα ήταν ακόμα ξύπνιοι. Κανένας όμως δεν απάντησε. Εκείνος χτύπησε ξανά με περισσότερη δύναμη. Τούτη τη φορά ακούστηκαν βήματα. Η πόρτα δεν άνοιξε, μα μια χοντρή φωνή από το εσωτερικό ρώτησε τι ήθελε. Εκείνος ρώτησε με ευγένεια την ώρα. Η χοντρή φωνή απήντησε ότι μάλλον ο χρόνος πρέπει να πλησίαζε τα μεσάνυχτα. Ευχαρίστησε άμεσα και ξεκίνησε να τρέχει προς το σημείο συνάντησης. Έπρεπε να προλάβει τη γυναίκα. Ίσως να κατάφερνε από απόψε να έπινε το θαυματουργό υγρό χωρίς να ειδοποιήσει τους άνδρες του να υποχωρήσουν.

Τα τοποθετημένα στις φτέρνες βότανα είχαν μειώσει δραματικά τον πόνο. Τον βοηθούσαν να τρέχει ταχύτατα. Κάτω από το λευκό φως ένιωθε ότι είχε πάρει πίσω κάποια από τα χαμένα χρόνια της νιότης του. Έσχιζε τον άνεμο

σαν σίφουνας χωρίς να νοιάζεται αν κάποια πονηρά μάτια των ακολουθούσαν μες το σκότος. Για εκείνον η συνάντηση με την πόρνη είχε ζωτική σημασία.

Έφτασε στην είσοδο του πανδοχείου. Με τα ακροδάχτυλά του έπιασε το εγχειρίδιο που έκρυβε στο ζωνάρι του. Ήθελε να βεβαιωθεί ότι παρέμενε στη θέση του. Τούτη τη νύχτα θα το χρειαζόταν σίγουρα, γιατί αποκλείεται η γυναίκα να παρατούσε το πολύτιμο απόκτημά της αμαχητί. Άλλωστε μετά τη συνάντηση με τον Γκαμάλ είχε βεβαιωθεί ότι στο ταξίδι του είχαν παρεμβληθεί πια δυνάμεις απόκοσμες. Από εδώ και στο εξής όφειλε να προσέχει, γιατί ένα λάθος μπορεί να του στοίχιζε τη ζωή. Στις σκοτεινές εποχές οι προσεκτικότεροι παρέμεναν ζωντανοί. Τράβηξε την πόρτα. Ο χρόνος ξεκίνησε να κυλά ξανά κανονικά...

Η νύχτα είχε διαδεχτεί τη μέρα ταχύτατα. Το βραδινό φως ήταν ελάχιστο. Το σκοτάδι εισχωρούσε στις ψυχές όλων των πονεμένων από τα χτυπήματα της μοίρας. Ο φόβος μαζί με τον τρόμο κάτω από τέτοιες συνθήκες γίνονταν ένα συμπαγές μείγμα που προσπαθούσε να τρελάνει όποιον έφερνε αντίσταση. Η Λάιλα βρισκόταν ξανά στο δωμάτιό της. Αγνάντευε τον έξω κόσμο. Της απαγορευόταν να βγαίνει έξω από το παλάτι συχνά, γιατί όλοι πίστευαν ότι η βασίλισσα οφείλει να κρατάει μια απόσταση από τους κατώτερους πολίτες. Αν συνομιλούσε μαζί τους ανά τακτά χρονικά διαστήματα, τότε οι πολίτες θα έχαναν τον σεβασμό προς το πρόσωπό της, αλλά θα έπαυαν κιόλας να νιώθουν το φόβο των ανακτόρων.

Ωστόσο, τούτο το βράδυ άνηκε σ' εκείνα που ποθούσε με όλο της το είναι να εγκαταλείψει το παλάτι, να βρεθεί στην πόλη, να συνομιλήσει με ανθρώπους διαφορετικών πεποιθήσεων και να νιώσει εκείνο το συναίσθημα των παιδικών χρόνων, τότε που το έσκαγε και περιφερόταν άσκοπα στους δρόμους. Έπαιζε με τα χαμίνια, έκλεβε φρούτα από την υπαίθρια αγορά και κορόιδευε τους ευγενείς. Εκείνες τις παιδικές στιγμές ένιωθε ξεγνοιασιά, γαλήνη και ευχαρίστηση.

Κοίταξε για πολλοστή φορά την Μπάλαντ. Το βράδυ ομόρφαινε κάθε φορά. Γιατί ήταν ακόμα ένα βράδυ μονάχη μες την κάμαρά της; Ήθελε τόσο πολύ να συμβεί ένα συνταρακτικό γεγονός. Επιθυμούσε να είχε δεχτεί ήδη την επίθεση του Μοχάμεντ. Αυτή η στασιμότητα κουρέλιαζε τα νεύρα της.

Η πόρτα χτύπησε με δύναμη. Από τα χτυπήματα πάνω στο ξύλο ήταν ξεκάθαρο ότι δεν είχε έρθει να την επισκεφτεί ο Σαλάμ. Κάποιος άλλος άνδρας κρυβόταν στο διάδρομο. Ήλπιζε να μην είχε κρυφακούσει τους μονολόγους

της. Χωρίς να χάσει πολύτιμο χρόνο άνοιξε το κομοδίνο κι έβγαλε από μέσα ένα μικρό, αλλά θανατηφόρο στιλέτο. Μπορεί ο ξένος να μην ήταν γνωστός.

«Ποιος είμαι;», ρώτησε με μεγαλοπρέπεια.

«Εγώ είμαι, ο Αλ Σαχρ», ακούστηκε η φωνή πίσω από την περίτεχνα λαξευμένη πόρτα.

Τι ήθελε αυτός ο ενοχλητικός βραδιάτικα; Κάτι της έλεγε ότι η επίσκεψή του δεν ήταν για καλό. Εκείνη όμως δεν είχε παρακαλέσει τον Αλλάχ να συμβεί κάτι συνταρακτικό; «Σκέψου πρώτα τι εύχεσαι», είπε ψιθυριστά ενώ κοίταζε την αντανάκλασή της στον καθρέφτη. Φορούσε τη ρόμπα της. Έπρεπε να αλλάξει πρώτα την ενδυμασία κι ύστερα να δεχτεί τον αντιπαθέστατο άνδρα. Φώναξε βιαστικά να περιμένει και ξεκίνησε να φορά το κατακόκκινο φόρεμά της.

Με το που ντύθηκε το χερούλι της πόρτας κατέβηκε μονομιάς. Η πόρτα άνοιξε και ο Αλ Σαχρ βρισκόταν απέναντι από την πανέμορφη βασίλισσα. Τα μάτια του έδειχναν εντυπωσιασμένα από το θέαμα. Το δέρμα της Λάιλα γυάλιζε αποπνέοντας τουλάχιστον για εκείνον έναν πρωτόγνωρο αισθησιασμό. Η κόκκινη ενδυμασία τόνιζε τις καλλίγραμμες αναλογίες της. «Θεέ μου, θαυμαστά τα έργα σου», μουρμούρισε δίχως να γίνει αντιληπτός από την αντίπαλό της που τον κοίταζε με έντονη απέχθεια. Πώς μπορούσε άλλωστε να είναι χαμογελαστή, αφού ο ίδιος είχε εισηγηθεί την εκθρόνισή της;

«Τι θέλετε;», τον ρώτησε, θέλοντας να κρατήσει απόσταση απέναντί του. Ήθελε να δείχνει απόμακρη. Δεν την ενδιέφερε η άποψη αυτού του χείριστου υποκειμένου.

Περίμενε την ερώτηση, αλλά του ήταν αδύνατον να πει ό,τι ήθελε. Βαθειά μέσα του γνώριζε την αλήθεια. Η Λάιλα δεν θα τη δεχόταν. Αν την απαρνιόταν όμως θα αντιμετώπιζε τα ζώδη του ένστικτα. Δεν θα υποχωρούσε τούτο το βράδυ. Θα έπαιρνε αυτό που ήθελε χωρίς να λογίζει το κόστος. Ο χρόνος έδειχνε να είχε παγώσει. Απόψε ήταν η τέλεια ευκαιρία για να πραγματοποιήσει ένα διακαή πόθο.

Κοιτώντας την επιτιμητικά έγλειψε τα ξηραμένα από το άγχος χείλη του και είπε: «Ήρθα για να κάνουνε μια συμφωνία. Αν είσαι συνετή, νομίζω πως θα βρούμε τη χρυσή τομή και θα ωφεληθούμε αμφότεροι από την πρότασή μου. Αν μάλιστα συμφωνήσουμε, ορκίζομαι ότι δεν πρόκειται να σε ενοχλήσω ξανά μήτε να προσπαθήσω να σε εκθρονίσω».

Τα λόγια του προκάλεσαν βόμβο στο κεφάλι της γυναίκας σαν εκκωφαντικά ποδοβολητά. Ο μέχρι πρότινος άσπονδος εχθρός της ήθελε να

έρθουν σε συμφωνία. Αλλόκοτη ενέργεια απ' ένα άτομο με μοναδικό στόχο ύπαρξης την εξουσία. Η εκχειρία όμως με τον ευγενή ίσως αποδεικνυόταν ένας άσος στο μανίκι της.

Με λάγνο βλέμμα κοίταξε τον Αλ Σαχρ και τον ρώτησε ποια ακριβώς ήταν η συμφωνία. Εκείνος χαμογέλασε σαρδόνια. Είχε φορέσει το σατανικό του προσωπίο και υπολόγιζε πολύ τα λόγια του. Μία λάθος έκφραση μπορούσε να οδηγήσει στον όλεθρο. «Η πρόταση μου είναι να γίνεις ερωμένη μου και εγώ από εδώ και μπρος θα σε αφήσω σε ησυχία. Για την ακρίβεια, θα σε στηρίζω σε όλες σου τις αποφάσεις είτε είναι αυτές ορθές, είτε λανθασμένες. Σε θέλω εδώ και χρόνια, αλλά δεν μπορούσα να στο πω γιατί δεν είχα αποκτήσει το κύρος που έχω τώρα. Αν μου το αρνηθείς, τότε να ξέρεις ότι θα συνεχίσω να σου δημιουργώ προβλήματα μέχρι να εκδιωχθείς από το θρόνο», ολοκλήρωσε τη φράση του σφίγγοντας δυνατά τα δόντια του. Απόψε θα έπαιρνε ότι του ανήκε δικαιοματικά.

Η Λάιλα πύρωσε. Τα λόγια που είχε εκστομίσει ο αδαής είχαν ξεπεράσει κάθε όριο. Είχε έρθει μπροστά στη βασίλισσα της χώρας και της ζητούσε να γίνει ερωμένη του! Η Μπάλαντ και οι άνθρωποι που την απάρτιζαν είχαν βουτηχτεί στον βούρκο της ακολασίας. Ποθούσαν κατά βάθος ολάκαιρος ο κόσμος να εμβαιπτιστεί στο χάος και στην ανηθικότητα. Κατέβαλε τιτάνια προσπάθεια για να διατηρήσει την ψυχραιμία της.

«Βγες έξω αμέσως», είπε αυστηρά χωρίς να αφήσει το συνομιλητή της να φέρει αντίσταση. Μολαταύτα, εκείνος κατευθύνθηκε προς την πόρτα, την κλείδωσε και εναπόθεσε το κλειδί στα ρούχα του. «Και τώρα οι δυο μας ζόρικη κούκλα», είπε εκείνος καθώς ξεντυνόταν και ωσάν λιοντάρι όρμαγε προς το θήραμα.

Τα ζωώδη ένστικτα που είχαν βγει στη φόρα τρόμαξαν τη γυναίκα που παρέμενε μαρμαρωμένη από τον τρόμο. Το μυαλό της αδυνατούσε να συλλάβει τα γεγονότα. Εικόνες αλλότριες μεταξύ τους αναπήδησαν στη μνήμη και έγιναν ένα. Στην ηλικία των είκοσι τριών χρόνων είχε αποπειραθεί ξανά κάποιος να τη βιάσει, αλλά τότε την είχε σώσει ένας φρούραρχος που πέρναγε από εκεί κατά τύχη. Με το γιαταγάνι του είχε κόψει μονομιάς το κεφάλι του βιαστή. Δεν είχε δείξει οίκτο, γιατί έλεγε πως «οι γυναίκες είναι το πολυτιμότερο κόσμημα και είναι χρέος μας να τις προστατεύουμε».

Την άρπαξε με τα άγαρμπα χέρια του και έσκισε το μεταξωτό της φόρεμα. Σταμάτησε για κάποια λεπτά για να θαυμάσει τη γύμνια της. Ένιωσε τη σαρκική ηδονή να του θολώνει το μυαλό. Μπροστά του βρισκόταν η θεά των ονείρων του. Στο πρόσωπό της είχε ζωγραφιστεί η ευχαρίστηση. Σε λίγο θα

την πήγαινε στον έβδομο ουρανό. Τότε θα συνειδητοποιούσε ότι δεν έπρεπε να απαρνηθεί με τόσο άγαρμπο τρόπο το κορμί του. Άλλωστε, στην ερωτική συνεύρεση ήταν ένας από τους καλύτερους στην Μπάλαντ. Αυτό υποστήριζαν πάμπολλες γυναίκες, ακόμα και η Άφγια που είχε πλαγιάσει μαζί της μονάχα πέντε φορές. Πάραυτα και τις πέντε φορές το κορμί της δονούταν από πρωτόγνωρη ευχαρίστηση. Το ίδιο θα απολάμβανε σε μερικά λεπτά η Λάιλα...

Η μπόχα του χώρου είχε γίνει εντονότερη. Παρά την παραμονή του συνήθως σε χειρότερους χώρους, είχε πρόβλημα, γιατί τούτη τη φορά η δυσοσμία των κορμιών είχε ποτίσει όλο το πανδοχείο. Τα ελάχιστα ξύλα που είχαν παραμείνει στο τζάκι συντηρούσαν μια φωτιά, ενώ κανένας δεν ήταν ούτε στα τραπέζια, ούτε και στον πάγκο. Ο άνδρας με τον μπαλτά είχε εγκαταλείψει το πόστο του και είχε αφήσει ορθάνοιχτη την πόρτα. Σίγουρα ήταν απρόβλεπτη εξέλιξη, αλλά δεν τον αφορούσε η ασφάλεια του χαμαιτυπείου. Η διαολεμένη γυναίκα με την οποία είχε δώσει ραντεβού, γιατί δεν βρισκόταν στο πανδοχείο; Κάτι δεν πήγαινε καλά. Ωστόσο, όταν ήταν έτοιμος να βγει ξανά στο ύπαιθρο ένιωσε δύο χέρια να του τρίβουν τρυφερά την πλάτη. Ενστικτωδώς, τα έπιασε σφίγγοντάς τα. Η γυναίκα έβγαλε μια σιγανή κραυγή πόνου. Ο Μοχάμεντ μπόρεσε να διακρίνει με δυσκολία τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Ήταν η Φαράχ.

«Με πονάς», είπε εκείνη διαμαρτυρόμενη παιχνιδιάρικα.

«Μπορώ να γίνω και πιο σκληρός», απήντησε ενώ τη φιλούσε με πάθος στα καυτά της χείλη. Δεν ποθούσε τις ερωτικές συνευρέσεις. Για την ακρίβεια της μισούσε και τις θεωρούσε ηθικό ξέπεσμα, αλλά τώρα ήταν ένας ηθοποιός που έπρεπε με κάθε τρόπο να πείσει το κοινό του για τα πηγαία αισθήματα της καρδιάς. Έβαλε το χέρι στο γοφό της. Είδε στο λαιμό της το φιαλίδιο. Χαμογέλασε πονηρά.

«Δώσε μου πρώτα τα χρήματα γλυκούλη μου κι ύστερα συνεχίζουμε τη διασκέδαση», είπε γλυκά η γυναίκα ενώ του δάγκωνε τη μύτη.

Έβγαλε το πουγκί με τα χρήματα. Το κράτησε για λίγο στα χέρια του κι ύστερα το τοποθέτησε πάνω στο στήθος της γυναίκας φιλώντας το παράλληλα. Εκείνη ψιθύρισε κάτι παλαιικά ερωτόλογα και άφησε το πουγκί δεξιά της. Ένιωθε την καρδιά της να χτυπά σαν ταμπούρλο. Είχε καιρό να νιώσει τούτο το συναίσθημα. Αρεσκόταν στο να πηγαίνει με άνδρες, γι' αυτό είχε γίνει και πόρνη, αλλά με τον συγκεκριμένο ένιωθε πιο ευχάριστα από ποτέ. Το κορμί του ήταν γερό, στιβαρό, γεμάτο μυς. Μπορεί να υπήρχαν πολλά τραύματα, αλλά ήταν πανέμορφο. Το φίλησε με πάθος. Με τη γλώσσα της

έγλειψε τις ρόγες του άνδρα, ενώ εκείνος έπιανε με δύναμη τα οπίσθιά της. Λίγο πριν φτάσει όμως στον καβάλο ένιωσε μια κρύα λεπίδα να ακουμπάει στο λαιμό της.

Κοίταξε γύρω της αλαφιασμένα. Τα πνευμόνια δούλευαν γρήγορα. Το πλούσιο μπούστο της από το άγχος ανεβοκατέβαινε βίαια. Ευτυχώς που είχε καταφέρει να παρασύρει τον Μοχάμεντ στη σαρκική ηδονή μπροστά από την είσοδο, γιατί ίσως να είχε μια ελπίδα να μπει κάποιος και να τους δει. Ή ίσως να κατέβαινε κάποιος ένοικος από τα δωμάτια με απώτερο στόχο να αναζητήσει κάποιο αγαθό από τον ιδιοκτήτη. Δεύτερα που φάνταζαν με λεπτά, λεπτά που φάνταζαν με χρόνια. Είχε μακρύνει η νύχτα επικίνδυνα.

«Δώσε μου το περιδέραϊό σου και δεν θα σε πειράξω», είπε ψυχρά ο στρατηλάτης.

Δεν ήθελε να του δώσει το υγρό που είχε παρθεί από το λίκνο της ζωής. Ήταν δικό της και το είχε κερδίσει με την αξία της, τότε που είχε κοιμηθεί με εκείνον τον άνδρα που δεν είχε στον ήλιο μοίρα. Από την άλλη, αν δεν το παραχωρούσε τώρα, θα πέθαινε. Με βαριά καρδιά έβγαλε το περιδέραϊο.

«Ορίστε, είναι δικό σου», είπε ενώ τα μάτια της προσπαθούσαν να κρατήσουν τα δάκρυα. Ήθελε να κλάψει.

Όταν τα ταλαιπωρημένα του χέρια άγγιξαν το πολύτιμο αγαθό, μια έντονη δόση τρέλας πότισε το κορμί. Παράτησε μονομιάς τη γυναίκα κι ύστερα ξεκίνησε με γουρλωμένα μάτια να επεξεργάζεται το θησαυρό που είχε μπροστά του. Άνοιξε προσεκτικά το πώμα. Το άρωμα του γαργάλισε ευχάριστα τα ρουθούνια. Ετοιμάστηκε να το πιει όταν ένιωσε μια σουβλιά να διαπερνά τον αριστερό του ώμο. Μονομιάς έκλεισε το πώμα. Το υγρό έπρεπε να προστατευτεί πάση θυσία.

Αντίκρισε τη Φαράχ να έχει αρπάξει ένα κουζινομάχαιρο και να προσπαθεί να του επιφέρει θανατηφόρες μαχαιριές. Ακόμα και μέσα στην ένταση, τα χαρακτηριστικά της εξακολουθούσαν να της προσδίδουν μια ιδιαίτερη ομορφιά. Είχε πράξει όμως ένα τεράστιο λάθος. Αν είχε φύγει χωρίς να επιτεθεί στον Μοχάμεντ, τότε θα διατηρούσε τη θέση της στον επίγειο κόσμο. Τώρα όμως που είχε επιφέρει τραύμα στον άνδρα, έπρεπε να πληρώσει με την ίδια της τη ζωή. Όταν βρίσκεσαι σ' όλη σου τη ζωή μες τη δίνη του πολέμου, υιοθετείς ανεπαίσθητα το νόμο της ζούγκλας. Όποιος σε τραυματίζει πρέπει να πληρώσει.

Κατέβασε για δεύτερη φορά με δύναμη το κουζινομάχαιρο. Τούτη τη φορά ο μισός Πέρσης, χωρίς να την κοιτάζει καν, έπιασε τη λεπίδα μ' έναν περίτεχνο τρόπο ώστε δεν τραυματίστηκε. «Τώρα ήρθε η σειρά μου», είπε

χαμογελώντας σαν τρελός. Η ιερόδουλη τρομαγμένη στράφηκε προς τον πάγκο του ιδιοκτήτη. Ο δολοφόνος με αργές κινήσεις ντύθηκε φροντίζοντας παράλληλα όσο μπορούσε την πληγή του. Αφού ετοιμάστηκε να εγκαταλείψει το χώρο στράφηκε προς το θύμα του. Ενώ βάδισε προς την ολόγυμνη γυναίκα, σκεφτόταν με ποιον τρόπο έπρεπε να τη σκοτώσει. Ο αγαπημένος του ήταν να κόβει το λαιμό. Αυτήν όμως θα τη σκότωνε ξεσκίζοντας τους μαστούς της. Από την ακατάσχετη αιμορραγία θα πέθαινε μαρτυρικά. «Ωραία ιδέα», σκέφτηκε μέσα του και γέλασε δυνατά.

Η Φαράχ είχε πετρώσει τόσο από το φόβο της, ώστε δε σκέφτηκε καν να φωνάξει για βοήθεια. Μια φωνή μέσα της άλλωστε την ενημέρωνε ότι το τέλος της θα γραφόταν σε λίγο. Κοίταξε τριγύρω της. Στα δεξιά της υπήρχε ένα μαχαίρι με ξύλινη λαβή. Ήταν εμφανώς σε χειρότερη κατάσταση από το προηγούμενο, αλλά δεν είχε σημασία. Ήταν η απέλπιδα προσπάθειά της να σωθεί. «Ή όλα ή τίποτα», ψιθύριζε ενώ έσφιγγε με όση δύναμη της είχε μείνει το φονικό εργαλείο. Δυστυχώς για εκείνη το χέρι της από το τρεμούλιασμα ταλαντευόταν επικίνδυνα. Θα ήταν δύσκολο να τον πετύχει από απόσταση. Θα περίμενε μέχρι να βρεθεί δίπλα της. Ξάφνου ο φονιάς της σταμάτησε. Έπιασε τη φιάλη, έβγαλε το πώμα πετώντας το προς το μέρος της επιδεικτικά και γεύτηκε το πολύχρωμο υγρό.

Τα χείλη του συσπάστηκαν βίαια. Το κουζινομάχαιρο γλίστρησε από το χέρι του. Έπεσε βίαια στο πάτωμα. Ο ίδιος έπιασε το στομάχι του. Η πόση του υγρού έδειχνε να είχε πυροδοτήσει έναν φοβερό πόνο που συντάραζε το κορμί του Μοχάμεντ. Με δυσκολία κατάφερε να ψελλίσει: «Έβαλες δηλητήριο;». Η γυναίκα τρομαγμένη από τις νέες εξελίξεις έγνεψε αρνητικά. Όχι, δεν είχε τοποθετήσει τίποτα μες το υγρό, αλλά τότε γιατί είχε προκαλέσει τόσο πόνο; Μάλλον ήταν δηλητήριο. Προς στιγμήν ένιωσε οίκτο για το μεσήλικα, αλλά ύστερα θυμήθηκε τη συμπεριφορά του. Λογικά θα την σκότωνε ούτος ή άλλως γιατί ήξερε πολλά. Κρύβοντας πίσω από την πλάτη της το μαχαίρι με τη ξύλινη λαβή, πλησίασε καρτερικά τον άνδρα που σφάδαζε από τον πόνο. Εξακολουθούσε να είναι γυμνή, μα δεν την ένοιαζε. Θα ξεφορτωνόταν πρώτα το διάολο που νόμιζε ότι ήταν σε θέση να τη σκοτώσει, θα τον λήστευε κι ύστερα θα συνέχιζε τη ζωή της.

Πλησίαζε, αλλά εκείνος ένιωθε αδύναμος πια. Με το δεξί του χέρι προσπάθησε να αγγίξει το όπλο του. Το σχέδιο του παρέμενε το ίδιο, εφόσον η ιερόδουλη περπατούσε απειλητικά προς το μέρος του. Αν δεν ήθελε να τον σκοτώσει, τότε θα της χάριζε μάλλον τη ζωή. Μα τι έλεγε όμως ο ανόητος, αφού ο ίδιος δεν ήξερε πια αν θα έβγαινε ζωντανός από τούτη την

αναμέτρηση. Αν πέθαινε από μια γυναίκα, τότε η φήμη του θα πληγωνόταν ανεπανόρθωτα. Εκείνος που είχε ισοπεδώσει βασιλεία, που είχε σφάζει βασιλιάδες και βασίλισσες, θα πέθαινε από τούτη την ξεπεσμένη εταίρα; Οι σκέψεις λειτούργησαν σαν διεγερτικό. Το μυαλό πήρε ταχύτατα στροφές. «Λυπήσου με δεσποσύνη», είπε με λόγια ανθρώπου που είχε σφάλλει. Θέλησε με το φθινό αυτό τέχνασμα να μπερδέψει τη γυναίκα. Πράγματι, τα έμπειρα μάτια του είχαν διεισδύσει με επιτυχία στα μύχια της ψυχής της βλέποντας το καλό που κρυβόταν μέσα της.

Σταμάτησε την πορεία της. Το στήθος της είχε πάψει να ανεβοκατεβαίνει με μανία. Το τρέμουλο στα χέρια είχε χαθεί κι εκείνο. Τα λόγια του άνδρα την άγγιξαν για κάποιον ανεξήγητο λόγο. Δεν θα τον σκότωνε. Θα τον άφηνε να ζήσει. Είχε κάνει άλλωστε αρκετά άσχημα πράγματα στη ζωή της. Ίσως μάλιστα να είχε ωφεληθεί από την παρουσία του, αφού είχε πιει το παράξενο υγρό από το λίκνο της ζωής. Ναι, η συνάντησή τους ήταν μια ευλογία. Ένα σημάδι από τον θεό ότι έπρεπε επιτέλους να αλλάξει συνήθειες. Είχε σωθεί για πολλοστή φορά. Ίσως να έβρισκε έναν καλόν άνδρα να τον παντρευόταν και να συνέχιζε αρμονικά τη ζωή της μακριά από άσκοπες συννευρέσεις με τον κάθε τυχόντα. Πέρασε από μπροστά του κοιτώντας τον με οίκτο. Θα τον άφηνε όπως ήταν. Μονάχα τα χρήματά της ήθελε. Τόσος κόπος δεν έπρεπε να πάει χαμένος.

Όταν όμως πέρασε από δίπλα του, τα χέρια του άρπαξαν τα πόδια της. Την έριξαν με βία στο σκονισμένο πάτωμα. Σπίθες τινάχτηκαν από το τζάκι. Κρατούσε ακόμα το μαχαίρι. Θα τον σκότωνε τούτη τη φορά. Πήρε φόρα κι ετοιμάστηκε να του το μπήξει στο κεφάλι. Οι κινήσεις εκείνου όμως ήταν τόσο γρήγορες ώστε δεν μπόρεσε να δει με τίποτα το επιδέξιο χέρι με το κουζινομάχαιο που χαράκωσε μονομιάς το δεξί της μαστό. Οι οιμωγές της πρέπει να ακούστηκαν σε ολόκληρη την πόλη. Το αίμα έρεε άφθονο. Ο διαολεμένος χαμογελούσε σατανικά. Το μαχαίρι με τη ξύλινη λαβή έπεσε από τα χέρια της. Ο πόνος ήταν τόσο αβάσταχτος ώστε αδυνατούσε να κάνει οτιδήποτε. Μονάχα ούρλιαζε. Ο δολοφόνος έσκυψε και της ψιθύρισε, αφού τη φίλησε για μια τελευταία φορά στο λαιμό, ότι θα πέθαινε σε λίγο. Της έσκισε και το δεύτερο στήθος. Η γυναίκα ξέσπασε πάλι σε ιαχές. Από τα μάτια της κυλούσαν κρυστάλλινα δάκρυα σχηματίζοντας έναν ορμητικό χείμαρρο που δεν έλεγε να σωπάσει. Το βλέμμα της απόγνωσης είχε σχηματιστεί στο θελκτικό της πρόσωπο. Δεν θα πλάγιαζε ποτέ ξανά με άνδρα. Δεν θα συνέχιζε τη ζωή της. Όλα είχαν τελειώσει για εκείνην. Με το στήθος να συνεχίζει να αιμορραγεί ακατάπαυστα μπόρεσε να αρθρώσει τρεις λέξεις τόσο ηχηρές που

μαστίγωσαν μονομιάς το πρόσωπο του δολοφόνου. «Εύχομαι να πεθάνεις», είπε ενώ η ψυχή εγκατέλειψε για πάντα το σώμα.

Οι πόρτες άνοιξαν μονομιάς. Οι κραυγές της Φαράχ είχαν ξυπνήσει όλο το πανδοχείο, αλλά και τη γύρω περιοχή. Ο Μοχάμεντ έπρεπε να συγκεντρωθεί και να ξεφύγει γρήγορα. Ακόμα και τα δεύτερα έπαιζαν πια το δικό τους ξεχωριστό ρόλο. Στράφηκε προς το τζάκι. Θα έκαιγε όλο το μέρος. Τράβηξε μονομιάς κάποιες καρέκλες και τους έβαλε φωτιά. Ύστερα τις πέταξε δεξιά κι αριστερά. Άρχισε να πιάνει φωτιά ακόμα και ο πάγκος του ιδιοκτήτη. Η θερμοκρασία ανέβαινε επικίνδυνα. Άδραξε το πουγκί του. Ένα εγχειρίδιο εκτοξεύτηκε από κάποιον από τους θαμώνες. Σφύριξε στον αέρα και βρήκε την κελεμπία. Μαγκώθηκε στην πόρτα δίχως να εμφανίσει σημάδια φόβου. Άρπαξε το εγχειρίδιο που τον είχε καρφώσει στην πόρτα, σημάδεψε τον μπροστάρη της ομάδας των επιτιθέμενων και τον κάρφωσε ανάμεσα στα μάτια εκσφενδονίζοντας το φονικό εργαλείο.

Η ευστοχία του προκάλεσε το δέος στην πλημμυρίδα των αντιπάλων που βλέποντας την πτώση του αρχηγού μαρμάρωσαν. Αυτή ήταν η ευκαιρία για τη φονική μηχανή να εγκαταλείψει την πόλη. Έκλεισε την πόρτα, την αμπάρωσε με κάποια βαρέλια που βρίσκονταν έξω και έτρεξε στο στάβλο να σώσει το πιστό του άλογο.

Μπαίνοντας στο χώρο φύλαξης των ζωντανών αποφάσισε να τα ελευθερώσει όλα. Τα ζώα δεν έφταιγαν για τίποτα. Όλα κατασκευάσματα των ανθρώπων ήταν. Τους έκοψε τα σχοινιά, ανέβηκε στον πιστό του φίλο και ξεκίνησε να καλπάζει προς την είσοδο της Μπάλαντ. Πίσω του η Αλεπού γινόταν σταδιακά συντρίμια, ενώ αφηνιασμένοι άνδρες βρίσκονταν στο κατόπι του. «Δύσκολα τα πράγματα», είπε ξέπνοα, αλλά θυμόταν ότι είχε γλιτώσει και από χειρότερες καταστάσεις. Βρισκόταν πια στο έλεος της μοίρας...

Ο Αλ Σαχρ έμπηξε με βία τα χέρια του στο στήθος της. Από το στόμα του έτρεχαν σάλια. Έμοιαζε σαν δαιμονισμένος. Αρχικά, η Λάιλα φώναξε για βοήθεια, αλλά κανένας δεν φάνηκε να την ακούει. Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά και ίσως γι' αυτό να μην την άκουγε κανείς. Οι φωνές της αναμειγμένες με τσιρίδες έδειχναν να εξιτάρουν τον ευγενή, ο οποίος κάθε τόσο έλεγε ότι του άρεσε οι γυναίκες να το παίζουν δύσκολες. Το φόρεμά της είχε γίνει κουρέλια. Πάνω της είχαν μείνει σημάδια από τα χέρια του αναίσχυντου ευγενή.

Τώρα στεκόταν πίσω από την καρέκλα της τουαλέτας. Το στιλέτο της είχε περιπέσει κάπου. Ήταν στο έλεος του Αλ Σαχρ. Όρμησε ξανά εκείνος σαν τίγρης, αλλά η ευκίνητη βασίλισσα τον απέφυγε. Χτύπησε το κεφάλι του πάνω στο ξύλο της τουαλέτας. Μερικά βαζάκια με καλλυντικά και αιθέρια έλαια ταρακουνήθηκαν, έπεσαν και έλουσαν το πάτωμα. Ένα βρήκε τον άνδρα στο κεφάλι. Ωστόσο, ήταν τόσο μικροσκοπικό που δεν το αισθάνθηκε. Σηκώθηκε με δυσκολία. Ο ιδρώτας τον είχε λούσει, αλλά στα μάτια του υπήρχε ακόμα εκείνος ο παιδικός ενθουσιασμός. Δεν θα σταματούσε απόψε, μονάχα αν έπεφτε νεκρός.

«Σε παρακαλώ ηρέμησε. Αν ηρεμήσεις και φερθείς πολιτισμένα, τότε θα γίνω δική σου», είπε με τρεμάμενη φωνή η βασίλισσα.

Σκέφτηκε τα λόγια της. Λάτρευε το κυνηγητό, μα δεν θα είχε τη δύναμη να συνεχίσει για πολύ ακόμα. Οπότε, έπρεπε όντως να φερθεί με σύνεση. Η Λάιλα, έτσι γυμνή όπως στεκόταν μπροστά του, ήταν μια οπτασία. Θα παρέδινε ακόμα και την καρδιά του στο Βελζεβούλ φτάνει να την έκανε δικιά του. Ξεφύσησε και της είπε κουνώντας το κεφάλι του προς τα κάτω: «Όπως επιθυμείτε αφέντρα μου».

Ξάπλωσε στο κρεβάτι καταβάλλοντας titάνιες προσπάθειες για να χαλαρώσει. Πώς μπορούσε να χαλαρώσει όμως αν γνώριζε ότι θα βιαζόταν; Ο άλλος ερχόταν προς τα μεταξωτά παπλώματα με το σατανικό του ύφος. «Αλλάχ βοήθησέ με σε παρακαλώ», σκέφτηκε κοιτάζοντας το ταβάνι. Έπρεπε να τη βοηθήσει να γλιτώσει.

Ξάφνου, χτύπησε η πόρτα. Ακούστηκε η φωνή του Σαλάμ:

«Βασίλισσα είστε μέσα; Σας συμβαίνει τίποτα; γιατί οι φρουροί ισχυρίστηκαν ότι σαν άκουσαν να φωνάζετε»

«Πες του να φύγει, γιατί διαφορετικά θα σε σκοτώσω», ψιθύρισε ο μελλοντικός βιαστής της.

Αμφιταλαντεύτηκε. Αν φώναζε για βοήθεια, τότε ο εχθρός της θα προσπαθούσε μάλλον να τη στραγγαλίσει. Αν όμως ο Σαλάμ κατάφερνε να ανοίξει την πόρτα, τότε είχε μεγάλες πιθανότητες να σωθεί. Αναλογιζόμενη τις επιλογές της αηδίασε με τον εαυτό της. Γιατί είχε αφήσει τον εαυτό της να φτάσει στο σημείο να εξαρτάται από την παρέμβαση του φαινομενικά ισχυρού φίλου; Κάποτε μπορούσε να μονομαχεί μ' όλους αυτούς και να τους βάλει στη θέση τους. Κάποτε δε φοβόταν κανέναν και τίποτα. Κάποτε ήταν μια πανίσχυρη γυναίκα με εξαιρετικές ικανότητες στο χειρισμό των στιλέτων. Όλα αυτά σ' ένα αλλιώτικο ποτέ.

«Βοήθεια!», ούρλιαξε με όση δύναμη είχε στα πνευμόνια της ευχόμενη ο Σαλάμ να την έσωζε.

«Τι κάνεις εκεί μωρή», ούρλιαξε ο Αλ Σαχρ καθώς προσπαθούσε με τα χέρια του να την στραγγαλίσει. Προσπαθούσε να φέρει αντίσταση, αλλά η λαβή του άνδρα ήταν υπερβολικά δυνατή. Παρότι ένιωθε τον αέρα να λιγοστεύει, συγκέντρωσε όση δύναμη της είχε απομείνει. Επιχείρησε ένα χτύπημα με το αριστερό της πόδι στον καρβάλο του άνδρα. Τον πέτυχε με τόση δύναμη ώστε εκείνος να χαλαρώσει ικανοποιητικά τη λαβή του. Ασθμαίνοντας έπεσε κάτω από το κρεβάτι. Κυλίστηκε στο πάτωμα κινούμενη προς την μπαλκονόπορτα.

Λίγο πριν φτάσει όμως στο μπαλκόνι ένωσε τα χέρια του να την πιάνουν άγαρμπα από τα γυμνά της πέλματα. Την τραβούσε με μανία, αλλά εκείνη πιάστηκε ενστικτωδώς από την κουρτίνα. Θα την κρατούσε για λίγο λογικά. Γύρισε το κεφάλι της αλαφιασμένα για να κοιτάξει τον διώκτη της. Από το στόμα του έβγαιναν αφροί. Βρισκόταν πια σε πλήρη παραφροσύνη. Τέτοια μανία τον είχε κατακλύσει ώστε δεν μπόρεσε να αντιληφθεί τον Σαλάμ που βρισκόταν πια ακριβώς από πάνω του. Με φόρα κατέβασε ένα πορσελάνινο βάζο στο κεφάλι του. Εκείνος όμως τελευταία στιγμή τινάχτηκε και απέφυγε το αργό χτύπημα.

«Άστην να φύγει», ούρλιαξε ο σύμβουλος της βασίλισσας καθώς όρμαγε προς τον ευγενή.

Οι δύο άνδρες σχημάτισαν ένα κουβάρι. Τα χτυπήματα έδιναν και έπαιρναν. Ο Αλ Σαχρ είχε μάλλον το προβάδισμα γιατί ήταν πιο ευκίνητος. Απέφευγε τις περισσότερες γροθιές. Τώρα, κυλιόντουσαν δίπλα στο κρεβάτι της. Σαν μανιασμένα ζώα πάλευαν για τη σωτηρία εκείνης.

Ξάφνου ο Σαλάμ κλώτσησε δυνατά τον αντίπαλό του στο στομάχι. Εκείνος εκσφενδονίστηκε κι έπεσε πάνω στην τουαλέτα. Τα βλέφαρά του έκλεισαν. Είχε χάσει τις αισθήσεις του. Ο Σαλάμ τρεκλίζοντας σηκώθηκε όρθιος. Ένωσε τα δύο του χέρια και ετοιμάστηκε να τον χτυπήσει στο κεφάλι με όση δύναμη του είχε απομείνει. Θα το έσπαγε σαν να 'ταν καρπούζι. Ο θυμός του όμως του απαγόρευσε να δει ότι ο φαινομενικά λιπόθυμος εχθρός του είχε απλώσει το χέρι του για να αρπάξει το στιλέτο της Λάιλα. Εκείνη το είδε, μα δεν μπόρεσε να προειδοποιήσει τον προστάτη της. Είχε καθυστερήσει δραματικά. Τα ενωμένα χέρια κατέβηκαν προς το κεφάλι. Συγχρόνως, το στιλέτο καρφώθηκε στο δεξί του μπούτι. Μάλιστα το τράβηξε προς τα κάτω ανοίγοντας μια τεράστια πληγή στο κορμί του Σαλάμ.

Ξεκίνησε να οιμώζει σαν βρέφος. Αβάσταχτος πόνος χτύπαγε το κορμί. Έχασε τις αισθήσεις του. Κανείς δεν ήξερε αν λιποθύμησε ή πέθανε. Η ηρωική του πράξη θα καταγραφόταν τουλάχιστον για πάντα στην ψυχή της Λάιλα, η οποία αδυνατούσε να χωνέψει όλα τα γεγονότα που είχαν λάβει χώρα. Ο σύμβουλός της κείτονταν νεκρός στο δάπεδο κι ο άσπονδος εχθρός της, χωρίς να επιφέρει σοβαρά τραύματα, έδειχνε πανέτοιμος να εξαπολύσει ένα δεύτερο κυνηγητό για να βιάσει τη γυναίκα.

Η βασίλισσα της Μπάλαντ μάζεψε όση δύναμη της είχε απομείνει. Έπρεπε να θυμηθεί τον παλιό καλό εαυτό της. Κοίταξε το γυμνό κορμί της. Παρέμενε αρκετά γυμνασμένο παρά την απραξία των τελευταίων δύο ετών. Μπορούσε να τον σκοτώσει. Αυτό θα έκανε σε λίγο. Ίσως να μην είχε ελπίδα, αλλά άξιζε να προσπαθήσει. Ή αυτή ή εκείνος. Προχώρησε με λάγνο βλέμμα προς τον ετοιμοθάνατο.

«Θα γίνω δική σου», είπε εκείνη κλείνοντάς του πονηρά το μάτι. Το βλέμμα του σχημάτισε ένα πρόστυχο χαμόγελο. Επιτέλους θα γινόταν δική του. Χρειάστηκε να σκοτώσει το Σαλάμ, αλλά τουλάχιστον άξιζε τον κόπο.

Έσκυψε και τον φίλησε με πάθος. Ένωσε τα χέρια του βαρβάρου να πιάνουν τα οπίσθιά της. Στα αριστερά της βρισκόταν το στιλέτο. Το έπιασε στα χέρια της και με μια αστραπιαία κίνηση του το έμπηξε στον λαιμό. Τα μάτια του γούρλωσαν, ενώ το σώμα συσπάστηκε για κάποια δευτερόλεπτα. Ήταν νεκρός πια. Το αίμα του είχε λούσει τη Λάιλα, μα η ίδια αδιαφορούσε. Σημασία είχε ότι ο Αλ Σαχρ είχε μεταφερθεί πια στο βασίλειο του Βελζεβούλ.

Με τα αιμάτινα χέρια της πίεσε το πρόσωπο. Παράλληλα, κοιτούσε εξονυχιστικά το χώρο. Επικρατούσε φοβερή ακαταστασία. Δύο νεκροί, λίμνες από πηχτό αίμα, σπασμένα έπιπλα, σκισμένα υφάσματα, θραύσματα από γυαλί και τόσα άλλα που ο νους της δε χωρούσε. Σήμερα είχε θανατώσει έναν άνθρωπο και είχε γίνει μάρτυρας του φόνου του συμβούλου της. «Σκοτεινές εποχές», ψιθύρισε χωρίς να τρέμει πια. Έσκυψε μπροστά από τον ευγενή και τράβηξε βίαια το στιλέτο από το λαιμό. Έπρεπε να εξαφανιστεί προτού μαζευτούν αδιάκριτα βλέμματα στο δωμάτιο.

Άνοιξε την ντουλάπα της κι έβγαλε κάτι ρούχα που τα είχε μονάχα για τις βραδινές της εξορμήσεις. Όλα ήταν μαύρα ώστε να μην μπορεί κανείς να την δει το βράδυ, καθώς θα αναρριχώταν στους αλαβάστρινους τοίχους. Εκτός αυτού, η κουκούλα κάλυπτε ολότελα το κεφάλι. Το μαντίλι μπροστά στο στόμα της άφηνε μονάχα τα μάτια να βλέπουν. Το είχε σκάσει πάμπολλες φορές στο παρελθόν από το παλάτι. Είχαν περάσει δύο χρόνια από την τελευταία της εξόρμηση, μα αδιαφορούσε. Ο σημερινός φόνος αποδείκνυε ότι

κατείχε ακόμα τις φοβερές ικανότητες με της οποίες την είχε προικίσει η φύση. Άνοιξε την μπαλκονόπορτα. Έτρεξε, πάτησε σταθερά στο περβάζι του μπαλκονιού και πήδηξε πάνω στα τείχη. Πίσω στην κλίνη της πρέπει να είχαν αρχίσει να εμφανίζονται οι φρουροί και οι υπηρέτες. Μια φωνή βγήκε από την κρεβατοκάμαρα μάλλον λόγω του αποκρουστικού θεάματος.

Ενώ στεκόταν σαν το γεράκι στο περβάζι ενός γειτονικού μπαλκονιού, άκουσε ξαφνικά μια τρομαχτική κραυγή να έρχεται από το κέντρο της πόλης. Με τα μάτια της προσπάθησε να υπολογίσει το ακριβές σημείο από το οποίο ερχόταν. Οι αισθήσεις της είχαν αναζωογονηθεί. Ένωθε σαν να ήταν νεαρά. Οι ιαχές προέρχονταν από το πανδοχείο της Αλεπούς. Έπρεπε να δει τι συμβαίνει. Έκρυψε το στιλέτο στο καλογυμνασμένο γοφό της και χάθηκε στο σκοτάδι...

Πίσω στην κρεβατοκάμαρα είχε μαζευτεί μια ομήγυρη ατόμων από διάφορες κοινωνικές ομάδες που δούλευαν στο παλάτι. Χαρακτηριστικό είναι ότι ανάμεσα στους ευγενείς και τους φρουρούς υπήρχαν και άτομα όπως οι μαγείρισσες και οι ευνούχοι της βασίλισσας που κοίταζαν τα δύο πτώματα και κατά διαστήματα έβγαζαν τσιρίδες.

Ένας ρωμαλέος φρουρός σπρώχνοντας, κατάφερε να περάσει μπροστά. Με προσοχή έσκυψε πάνω από τον Αλ Σαχρ και τον περιεργάστηκε. Το θανατηφόρο μαχαίρωμα στον λαιμό ήταν εντυπωσιακό και σίγουρα δεν προερχόταν από τον Σαλάμ, αλλά από κάποιον που είχε εργαστεί στο παρελθόν ως έμμισθος φονιάς. Ωστόσο, αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο, τότε γιατί απουσίαζε το πτώμα της Λάιλα; Εκείνη σίγουρα δεν θα μπορούσε να ξεφύγει από τον δολοφόνο. Παρότι είχε ελέγξει το χώρο, δεν έβλεπε σημάδια που να φανερώνουν τι είχε πάθει η γυναίκα. Μονάχα εκείνο το σκισμένο φόρεμα φανέρωνε τη μάχη που είχε προηγηθεί. Έσκυψε πάνω από τον έτερο πεθαμένο. Το τραύμα εκείνου ήταν πρόχειρο και σίγουρα δεν άνηκε στο ίδιο άτομο.

«Πραγματικά δεν ξέρω τι συνέβη εδώ μέσα και πού μπορεί να βρίσκεται η βασίλισσα. Ο χώρος είναι λες και δέχτηκε επίθεση από τυφώνα. Δύο πτώματα και σχεδόν όλο το άλλο δωμάτιο κατεστραμμένο», είπε ο φρουρός ενώ κοίταζε με απόγνωση τους συνομιλητές του.

«Αποκλείεται να είναι ξεκαθάρισμα λογαριασμών;», ρώτησε μία από τις μαγείρισσες τρομοκρατημένη.

Δεν απάντησε στην ερώτηση. Ήταν εντελώς χαζή. Ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στο μοναδικό σύμβουλο της βασίλισσας και σ' έναν

ευγενή με το κύρος του Αλ Σαχρ. Ο δεύτερος είχε τη δύναμη να ρίξει τη Λάιλα από το θρόνο, γιατί να ήθελε να σκοτώσει έναν ανόητο που κρεμόταν από τα φουστάνια μιας γυναίκας; Οι δυσθεώρητες αμφιβολίες τού ταλάνιζαν το μυαλό, μα μια ανώτερη δύναμη τον παρακινούσε να σκεφτεί περισσότερο. Γεγονότα σαν αυτό σπάνια συνέβαιναν. Οι εποχές όμως είχαν αλλάξει και για όλα υπήρχε η πρώτη φορά. Ίσως αυτός ο φόνος να αποτελούσε το εφαλτήριο για να βγουν στην επιφάνεια τα χαμένα στη λήθη αρχέγονα μυστικά της Μπάλαντ. Κανένας τους δεν μπορούσε να γνωρίζει την αλήθεια για την πόλη που κατοικούσαν εδώ και αιώνες. Οι σοφοί μάγοι του παλατιού κρατούσαν τις πληροφορίες για τον εαυτό τους. Οι τελετές δε που λάμβαναν χώρα πριν τη στέψη κάθε βασίλισσας, η εκπαίδευσή τους βασιζόταν σε απεσταλμένους μύστες των θεών. Οι ίδιες δεσμεύονταν με μάγια να μην φανερώσουν ποτέ σε κανέναν ό,τι ήξεραν. Αν γνώριζαν βέβαια κι εκείνες αλήθειες, γιατί η μαγεία είχε τη δύναμη να ξεγελάσει τη μνήμη. Τι ήξερε πραγματικά για το παλάτι;

Ευτυχώς οι σκέψεις του διακόπηκαν βίαια καθώς ένας γέρος άνδρας πέρασε μπροστά του. Οι ρυτίδες είχαν σχηματίσει αυλάκια στο πρόσωπο. Τα μαλλιά είχαν εξαφανιστεί, ενώ τα μάτια του έδειχναν να έχουν στερέψει από συναισθήματα. Τα ρούχα του κουρέλια. Ίσως κάποτε να άνηκαν σε κάποιο μυστικό τάγμα.

«Αδειάστε μου τη γωνιά», είπε σιγανά. Η γέρικη φωνή του απέπνεε φόβο. Όλοι μονομιιάς εγκατέλειψαν το δωμάτιο. Ο φρουρός, όταν διάβηκε την πόρτα της εξόδου, αναρωτήθηκε για ποιον λόγο είχε βρεθεί εκεί. Όλα είχαν σβηστεί από το μυαλό του...

Το πανδοχείο της Αλεπούς πήρε φωτιά. Βρισκόταν μόλις κάποια μέτρα μακριά του. Ένωθε την καυτή φλόγα να καίει το κορμί της. Η κεντρική πόρτα είχε ισοπεδωθεί και έβγαιναν κατά διαστήματα πυρωμένοι άνθρωποι. Άσχημο θέαμα για όποιον δεν είχε συνηθίσει το θάνατο. Οι γονείς είχαν κλειδαμπαρώσει τα παιδιά τους σπίτι για να μη δουν τον όλεθρο που ξετυλιγόταν μπροστά στα μάτια των ενηλίκων. Όλα αυτά είχαν γίνει μέσα σ' ένα βράδυ. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο σε τούτη την γωνιά του κόσμου όλα κυλούσαν πολύ πιο αργά. «Γιατί σταμάτησες χρόνε;», ρώτησε σιωπηλά η Λάιλα συνεχίζοντας να βλέπει το κτίριο να καταστρέφεται ολοκληρωτικά. Δίπλα της περνούσε πλήθος ανθρώπων. Ευτυχώς, όσο ήταν στις σκιές παρέμενε άορατη.

Μια γυναίκα κινήθηκε προς τις φωτιές. Αναζητούσε τον άνδρα της. Οι τσιρίδες της ηχούσαν δυνατά και τρυπούσαν τα τύμπανα όσων ανθρώπων

βρισκόταν εκεί γύρω. Δίστασε λίγο, αλλά ύστερα πήρε φόρα κι ετοιμάστηκε να μπει στην πυρωμένη λαίλαπα. Έπρεπε να τη σώσει. Με ταχύτατες κινήσεις βρέθηκε δίπλα της και την άρπαξε με δύναμη προτού το κορμί της γίνει στάχτη. Κάποιες φωτιές της είχαν κάψει τις πατούσες, αλλά γενικότερα δεν έφερε κάποιο τραύμα.

«Μείνε εδώ», είπε αυστηρά η βασίλισσα και συνέχισε στρεφόμενη προς τον εντυπωσιασμένο από την εμφάνισή της κόσμο. «Ποιος το έκανε αυτό;», ρώτησε.

Ο περίγυρος αλληλοκοιτάχτηκε. Σχεδόν όλοι σήκωσαν τους ώμους δείχνοντας ότι δεν ξέρουν τίποτα για το συμβάν. Μονάχα ένας άνδρας προχώρησε μπροστά. Με λακωνικότητα είπε: «ο ξένος».

«Πού είναι τώρα αυτός;»

«Έφυγε. Πήγε στην πύλη. Είναι δαίμονας, δεν είναι άνθρωπος», είπε σαν υπνωτισμένος ο πολίτης.

Έπρεπε να δει από κοντά τον ξένο. Ένιωθε πως κάπου, κάποτε τον είχε γνωρίσει. Χάθηκε για πολλοστή φορά στις σκιές...

Ο Αλί είδε από μακριά τη φλόγα στην Μπάλαντ. Μέσα στη νύχτα είχε ανάψει αναπάντεχα. Μπας και ήταν κάποιο σημάδι από το Μοχάμεντ; Οι οδηγίες πάντως ήταν ξεκάθαρες, οπότε δεν θα έκανε οποιαδήποτε κίνηση εναντίον των εχθρών. Άλλωστε κατά βάθος ήθελε επιτέλους να ρίξει την αυλαία της αυτή η εκστρατεία που θύμιζε τη σταυροφορία στους Άγιους Τόπους. Κάποια στιγμή ο παντοδύναμος Αλλάχ θα τους τιμωρούσε για τους φόνους. Ο ίδιος είχε αρχή να μην δολοφονεί γυναικόπαιδα. Όταν δεν έβλεπαν οι άλλοι τα άφηνε ελεύθερα, μα και πάλι αυτό δεν ήταν λύση. Είχε σκοτώσει κι εκείνος ουκ ολίγες φορές, οπότε κάποια στιγμή θα πλήρωνε το τίμημα. «Όλα στη ζωή κάποια στιγμή πληρώνονται», συνήθιζε να εκστομίζει η μάνα του που στο παρελθόν είχε αμαρτήσει αμέτρητες φορές. Τα μάτια της αντανakλούσαν την αδυναμία της να ξεφύγει από το παρελθόν. Δεν γνώριζε πολλά για το παρελθόν της μητέρας του, μα είχε κρίνει ότι θα ήταν καλύτερο να παραμείνει άγνωστο. Θα του έλεγε την ιστορία της κάποια στιγμή όταν θα ένιωθε ξελαφρωμένη από τα λάθη του παρελθόντος.

Αρκετά μέλη του στρατεύματος εγκατέλειψαν την κατασκήνωση όταν συνειδητοποίησαν ότι ο κρατερός άνδρας είχε απομακρυνθεί από αυτό. Για να ανακόψει την πορεία των αναχωρήσεων είχε σκοτώσει έναν μισητό άνδρα που μονίμως έσπερνε τη διχόνοια. Και πάλι όμως δεν έπαυε ο φόβος να ήταν

ένα λάθος. Τι να έκανε τούτη τη στιγμή η γυναίκα του στο σπίτι; Θα τον σκεφτόταν; Πότε επιτέλους θα γυρνούσε;

Αυτές οι σκέψεις τον οδήγησαν σε μια σημαντική απόφαση. Είτε έστελνε μήνυμα ο Μοχάμεντ για να εισβάλουν στην πόλη, είτε όχι, θα διέταζε την επιστροφή στα πάτρια εδάφη. Αν βέβαια μπορούσε να δώσει αυτό τον ορισμό, αφού ο στρατός αποτελούνταν από διάφορες περιοχές. Ο ίδιος πολεμούσε για περίπου τέσσερα χρόνια. Ήταν τυχερός από την άποψη ότι είχε καταφέρει να παντρευτεί κατά τη διάρκεια της εκστρατείας. Παρότι ο Μοχάμεντ δεν επέτρεπε τους γάμους, σ' εκείνον είχε δώσει τη συγκατάβασή του με τον όρο να μην εγκαταλείψει την προσπάθεια. Έτρεφε συμπάθεια προς το πρόσωπό του γιατί ίσως να τον θεωρούσε κατά κάποιον τρόπο γιο του. Ο Αλί από τη μεριά του ένιωθε απλώς οίκτο για έναν άνθρωπο που δεν είχε μάθει να ζει και που σκεφτόταν μονάχα τις φιλοδοξίες του.

Ξάφνου άκουσε καλπασμούς. Κάποια άλογα έρχονταν προς το μέρος τους. Ψιθύρισε στους άνδρες να σβήσουν τις φωτιές της κατασκήνωσης και να ανασυνταχτούν γρήγορα, γιατί διαφορετικά οι εχθροί θα τους έπιαναν στον ύπνο. Έπεσε στο έδαφος. Άφησε την άμμο να καλύψει σχεδόν το μισό του σώμα. Πληθώρα πολεμιστών τον μιμήθηκε. Τράβηξε το γιαταγάνι του.

Κάτω από το μηδαμινό φως είδε το πιστό άλογο του Μοχάμεντ κι από πίσω του τέσσερις καβαλάρηδες που προσπαθούσαν να χαλιναγωγήσουν το ζώο. Κοίταξε τους κατωτέρους του. Τα μάτια τους έλαμπαν σαν πύρινες φλόγες. Όταν οι αντίπαλοι αντιλήφθηκαν την ύπαρξη του καταυλισμού, σταμάτησαν. Τότε, πετάχτηκαν οι έμπειροι μαχητές και τους σκότωσαν. Ο Αλί έπιασε από τα χαλινάρια του το κατάμαυρο άλογο. Κοίταξε παραξενεμένος την Μπάλαντ. Πού ήταν ο αρχηγός του; Η διορία ήταν ακόμα ανοιχτή, αλλά η εμφάνιση των εχθρών ήταν ιδιαιτέρως επικίνδυνη. Μπορεί να τους είχαν στείλει για να ανιχνεύσουν την γύρω περιοχή. Πράγμα απίθανο βέβαια, αλλά δεν μπορούσε να ρισκάρει μια ξαφνική έφοδο.

Έπιασε το άλογο από τα γκέμια. Το χάιδεψε. Το τρίχωμά του ήταν λείο, είχε θεσπέσια υφή.

«Φεύγουμε. Μαζέψτε τα, σε λίγες ώρες γυρίζουμε σπίτι», φώναξε ώστε να τον ακούσουν όλοι.

Σε τρεις περίπου ώρες όλα ήταν έτοιμα για την αναχώρηση. Ξεκίνησαν με γρήγορο βήμα να απομακρύνονται από την πόλη.

«Τώρα πια είσαι μόνος σου Μοχάμεντ», ψέλλισε ο Αλί καθώς χάνονταν στο ορίζοντα...

Έφτασε στις δύο πύλες. Μπροστά του έστεκαν περίπου δεκαπέντε φρουροί. Οι πύλες ήταν βεβαίως κλειστές. Είχε παγιδευτεί. Κάλπαζε μανιασμένα και πίσω του τον ακολουθούσαν περίπου πενήντα καβαλάρηδες. Δεν έπρεπε να σταματήσει, αλλά τι μπορούσε να κάνει; Το βλέμμα του κοίταξε εξονυχιστικά το χώρο ελπίζοντας να βρει κάποια διέξοδο. Στα αριστερά των φρουρών μες στις σκιές υπήρχε ένα κρυμμένο σοκάκι. Αν δεν ήταν αδιέξοδο, τότε θα σωνόταν.

Έβγαλε μία πολεμική ιαχή και στράφηκε αριστερά. Η πλειονότητα των ανδρών έμεινε άναυδη από την αντίδρασή του. Ο υπεύθυνος της φρουράς εκστόμισε ύβρεις και φώναξε εκνευρισμένα: «Σταματήστε τον επιτέλους», ενώ έριχνε ένα κοντάρι ελπίζοντας να τον πετύχει κατάστηθα. Το κοντάρι αστόχησε και ο ήρωάς μας βρέθηκε στο στενό δρομάκι που ευτυχώς δεν ήταν αδιέξοδος. «Δόξα τω θεώ», είπε κοιτώντας τον ουρανό. Ο Αλλάχ ήθελε να τον βοηθήσει απόψε.

Τώρα βρισκόταν σε κάποιον παράλληλο δρόμο. Ήταν μικρότερος του κεντρικού, αλλά στο βάθος δεξιά έδειχνε να υπάρχει μία πόρτα! Πώς ήταν δυνατόν αυτό; Είχε ελέγξει αμέτρητες φορές τα τείχη και ποτέ δεν είχε δει κάτι τέτοιο. Άλλο ένα μυστήριο κόλπο των αρχιτεκτόνων της πόλης. Κάποιες στιγμές ένιωθες λες και η πόλη είχε ψυχή. Ίσως εν τέλει να κυβερνούσε αυτή τους πολίτες.

Έφτασε δίπλα στην περίτεχνα δημιουργημένη πόρτα. Τράβηξε το μοχλό κι εκείνη άνοιξε. Δεν ήθελε ακόμα όμως να εγκαταλείψει την Μπάλαντ. Άφησε το άλογο να φύγει μονάχο του. Αργά ή γρήγορα θα έφτανε στο στρατόπεδο. Θα φρόντιζε να μην το ακολουθούσαν πολλοί άνδρες. Αρχικά φίλησε με απέραντη αγάπη το άλογο. Ύστερα, κρύφτηκε τεχνηέντως στις σκιές περιμένοντας καρτερικά να έρθει ο όχλος που τον ακολουθούσε εδώ και ώρα.

Άφησε περίπου τέσσερις άνδρες να ακολουθήσουν το άλογο. Έπειτα, βγήκε από το σκότος κραδαίνοντας δύο εγχειρίδια στα χέρια του. Χτύπησε πισώπλατα δύο καβαλάρηδες κι εκείνοι δεν πρόλαβαν να προκαλέσουν κάποιον θόρυβο. Τράβηξε το μοχλό για να κλείσει την πύλη. Σκότωσε άλλους δύο, πήρε φόρα και χρησιμοποιώντας τα δύο του φονικά εργαλεία ξεκίνησε να αναρριχείται πάνω στον τοίχο του σπιτιού. Κάποιοι φρουροί τον είδαν. Πέταξαν κοντάρια ελπίζοντας να τον τραυματίσουν. Ωστόσο, εκείνος ο δαίμονας με επιδέξιους πάντοτε ελιγμούς ξέφυγε σχεδόν από όλα. Μοναχά ένα του έξυσε το δεξιό μηρό. Πόνο δεν ένιωσε, απλώς μια μικρή ενόχληση.

Ανέβηκε στη στέγη. Γιατί δεν είχε φύγει μαζί με το σύντροφό του; Μια ανώτερη δύναμη του είχε υπαγορεύσει απόψε να παραμείνει στην περιοχή. Ενώ πηδούσε από τη μια σκεπή στην άλλη, το φεγγάρι συνέχιζε να ρίχνει το λευκό του φως. Ήταν ακόμα νύχτα.

«Σταμάτα εκεί που είσαι!», ακούστηκε μια γυναικεία φωνή που του φάνηκε γνώριμη.

Σταμάτησε γιατί γνώριζε ότι η γυναίκα μπορούσε εύκολα να ειδοποιήσει ξανά τους φρουρούς που τον είχαν χάσει μόλις πριν από λίγο. Λογικά, ήθελε να του μιλήσει, αλλά αδιαφορούσε. Μέσα από το μανίκι βγήκε το εγχειρίδιο. Με τα εξασκημένα ακροδάχτυλά του έπιασε τη λαβή. Αμέσως το εκσφενδόνισε προς τη γυναίκα.

Εκείνη αντιλήφθηκε την κίνηση. Κατάφερε να σκύψει προτού το όπλο τη βρει κατάστηθα. Η λεπίδα γυάλισε κι έφυγε μακριά.

«Μπράβο, μπράβο! Πραγματικά δεν περίμενα μια γυναίκα να έχει τέτοιες εντυπωσιακές ικανότητες!», είπε εμφανώς ειρωνικά το πρώην χαμίνι του δρόμου.

«Δεν είμαι μια συνηθισμένη γυναίκα αγαπητέ. Μπορώ να μάθω το όνομά σου και γιατί προκάλεσες τούτη την κτηνωδία στην πόλη μου;», ρώτησε εκείνη κοιτώντας τον ξένο.

«Νομίζω πως καμία γυναίκα δεν έχει τη δύναμη ή έστω το μυαλό να τα βάλει μαζί μου. Αν εσύ δεν είσαι συνηθισμένη, εγώ είμαι ένα κομμάτι της ιστορίας των ανθρώπινων πολιτισμών», γέλασε χαιρέκακα.

«Λόγια ενός ναρκισσιστή, νομίζω, ή θα μπορούσαν άριστα να ταιριάζουν μ' έναν άνθρωπο που έχει χάσει τα λογικά του. Δεν νομίζω πως είσαι κάτι το εξαιρετικό. Αρκετά έξυπνος για να ξεγελάσεις τους φρουρούς εκεί κάτω, ναι, αλλά μέχρι εκεί. Για να ξεφύγεις από εδώ μέσα πρέπει να είσαι κάτι παραπάνω από ένας απλός άνθρωπος», είπε εκείνη με αυστηρή φωνή έχοντας πάντοτε το βλέμμα της πάνω του. Οποιαδήποτε κίνηση κι αν έκανε θα ήταν σε θέση να τη δει.

Η γυναίκα είχε θράσος. Μιλούσε στο μεγάλο πολεμιστή λες κι ήταν κανένας τυχαίος. Θα έπρεπε να υποκλινόταν μπροστά του ζητώντας έλεος κι όχι να του μιλάει σαν να ήταν κάποια δασκάλα. Ήξερε ποιος ήταν. Ήξερε τι είχε πράξει στη ζωή του. Για την πλειονότητα των ανδραγαθημάτων του μίλαγε όλος ο τότε γνωστός κόσμος. Θα μπορούσε με μια απλή κίνηση να τη σκοτώσει, μα είχε σημαντικότερα προβλήματα να λύσει. Ήθελε να βρει ένα μέρος με έντονο φως για να μπορέσει επιτέλους να διαβάσει τον πάπυρο με το χάρτη του λίκνου της ζωής. Μ' όλη αυτή την αναμπουμπούλα είχε

λησμονήσει το χάρτη. Ανεπαίσθητα ήλεγξε αν είχε ακόμα πάνω του τη διαμαντένια φιάλη. Ήταν κι αυτή ένα μείζον κομμάτι του πάζλ.

«Λυπάμαι, αλλά πρέπει να φύγω. Δεν έχω χρόνο για κουβέντες», είπε γυρνώντας μονομιάς το κορμί του.

Την περίμενε τούτη την κίνηση η βασίλισσα. Χωρίς να κοντοσταθεί ούτε στιγμή ακολούθησε κατά πόδας τον ξένο. Ήθελε να σταματήσει το φευγιό του. Να αντικρίσει έστω για μια στερνή φορά το πρόσωπό του.

Είναι παράξενα τα παιχνίδια της μοίρας. Πολλές φορές νομίζουμε ότι κάποια περιστατικά είναι απλές συμπτώσεις, μα μη γελιόμαστε. Δεν υπάρχουν συμπτώσεις στη ζωή. Όλα γίνονται για κάποιον λόγο. Ανόητος είναι εκείνος που δεν μπορεί να αντικρίσει την πραγματικότητα. Η συγκεκριμένη συνάντηση ανάμεσα στον Μοχάμεντ και στη Λάιλα είχε προγραμματιστεί να λάβει χώρα από τότε που ήλθαν οι δυο τους στον κόσμο. Οι ιστοί εξυφάνθηκαν έτσι ώστε να αδυνατεί ο ένας να ξεφύγει από τον άλλον. Δύο ξεχωριστές οντότητες με κοινό πεπρωμένο. Δύο άνθρωποι με μια κοινή επιθυμία. Να συναντηθούν έστω για μια τελευταία φορά.

Ήταν γρήγορη. Έτρεχε σαν αίλουρος πάνω στις στέγες. Ποια ήταν η γυναίκα και τι γύρευε απ' αυτόν; Δεν ήξερε αν ήθελε να μάθει. Ίσως να ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που αμφιταλαντευόταν τόσο για έναν άνθρωπο. Πάσχιζε να ξεφύγει. Πάσχιζε να μην δει το πρόσωπό της, αλλά τα ενδότερα της ψυχής τον προετοιμάζαν χρόνια για τούτο το συναπάντημα. «Ανάθεμα Αλλάχ. Τι ζητάς από το δούλο σου;», μουρμούρισε εκνευρισμένα καθώς ένιωθε την ανάσα εκείνης στον κόρφο του. Προσπάθησε να αποφύγει το πιάσιμό της, μα τελικά εκείνη τα κατάφερε. Του έπιασε τα πόδια και τον έριξε κάτω.

Κυλίστηκαν στη στέγη ενός ψηλού κτιρίου. Τα βλέμματά τους επιτέλους συναντήθηκαν. Ηλέκτρισαν την ατμόσφαιρα κι ύστερα την ηρέμησαν απότομα. Δύο βλέμματα. Δύο διαφορετικοί κόσμοι που είχαν συναντηθεί στο παρελθόν και είχαν ενωθεί με τα δεσμά του έρωτα. Ένας έρωτας, ένα πάθος που είχε διατηρηθεί αναλλοίωτο για είκοσι περίπου χρόνια.

«Δεν είναι δυνατόν», ψέλλισε συγκινημένα η Λάιλα.

«Δεν είναι δυνατόν», ψέλλισε ο άνδρας με την πετρωμένη καρδιά.

«Εσύ είσαι;», ρώτησε η γυναίκα μην μπορώντας να πιστέψει αυτό που έβλεπε μπροστά στα μάτια της.

«Ναι», τραύλισε εκείνος και προσπάθησε απαλά να της αφαιρέσει το μαντήλι που έκρυβε το πρόσωπό της.

Δεν έφερε καμιά αντίσταση. Τον άφησε να αφαιρέσει την καλύπτρα. Εκείνη από τη μεριά της μιμήθηκε την κίνηση. Προσπάθησε να αφαιρέσει την καλύπτρα του προσώπου του, μα έφερε αντίσταση. Δεν ήθελε να δει το πρόσωπό του. Όχι μετά από την πόση του ελιξιρίου της πόρνης. Αν τον έβλεπε σε τούτη την κατάσταση, θα τον σιχαινόταν. Είχε χάσει την ομορφιά του παντοτινά. Ένωσε την καρδιά του να μαλακώνει και οι κόρες των ματιών του βούρκωσαν. Την αγκάλιασε με πάθος. Έκλαψε με αναφιλητά για τα βράδια που είχε μείνει μακριά της. Έκλαψε γιατί είχε χρόνια να νιώσει αληθινά ανθρώπινα συναισθήματα. Είχε την αγαπημένη του επιτέλους στην αγκαλιά του. Δεν τον ένοιαζε πια η κυρίευση των βασιλείων. Μονάχα να κερδίσει πάλι την καρδιά της ήθελε.

Σκέψεις εφηβικές κυρίευσαν τα μυαλά των δύο ερωτευμένων. Μέσα από τα αναφιλητά του Μοχάμεντ αντάλλαξαν ερωτόλογα που στην εποχή μας δεν έχουν καμιά σημασία. Ωστόσο, τότε είχαν απερίγραπτη σημασία για τους ανθρώπους που είχαν μάθει να ερωτεύονται και να ζουν αυτό το πάθος που πήγαζε από την καρδιά σαν ορμητικός χείμαρρος.

«Μην κλαις σε παρακαλώ», είπε η βασίλισσα της Μπάλαντ, ενώ συνέχισε απαλά να προσπαθεί να του αφαιρέσει την καλύπτρα του προσώπου. Κάποια στιγμή έπαψε να προβάλλει αντίσταση. Ήξερε ότι ήταν λάθος, αλλά έπρεπε να την αφήσει να δει το πρόσωπό του. Της το χρωστούσε. Θα έβλεπε βέβαια τις πολλές ρυτίδες και τις κακοφομισμένες πληγές, δημιουργήματα του ελιξιρίου, αλλά δεν μπορούσε να μην της δείξει ποιος ήταν.

Κατέβασε το ύφασμα. Η εικόνα του δεν ήταν η καλύτερη δυνατή, μα δεν την ένοιαζε. Βρισκόταν επιτέλους μαζί με τον αγαπημένο της κάτω από τα άστρα του ουρανού. Το λυκόφως τους τύλιγε και για πρώτη φορά ένιωθε ότι είχε βρει αυτό που αναζητούσε τελικά σ' όλη της τη ζωή. Ακόμα και τώρα διατηρούσε αυτή την γοητευτική αύρα. Είχε την αίσθηση ότι για εκείνην θα μπορούσε να κάνει τα πάντα. Ίσως να μην είχε άδικο αν γνώριζε βέβαια ποιος πραγματικά ήταν ο άνθρωπος που έκλαιγε προ ολίγου για εκείνην. «Οι άνθρωποι αλλάζουν», ισχυρίζονται οι θυμόσοφοι λαοί και σε πολλές περιπτώσεις το ρητό έχει δίκιο, αλλά ήταν δυνατόν να βρει αντίκρισμα στη συγκεκριμένη περίπτωση, σ' έναν πολέμαρχο που είχε σκοτώσει πριν από μερικές ώρες τόσο βάνουσα μια απλή ιερόδουλη;

«Θέλω να περάσουμε το βράδυ και όλη την υπόλοιπη ζωή μας μαζί», είπε απνευστί εκείνη ενώ τον φιλούσε με τα ζουμερά της χείλη. Ένωθε την καρδιά του να πάλλεται πάνω στη δική της και δόξαζε το Δημιουργό για τις

στιγμές που της προσέφερε. Τα χείλη του ξερά, τραχιά, μα τόσο μοναδικά. Ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον.

Άρχισαν να ξεντώνονται εκεί πάνω στη στέγη. Όλη η ανώτερη πλάση τους παρακολουθούσε. Οι άρρενες αστερισμοί κοίταζαν τις αγαπημένες τους κι αντάλλαξαν κι αυτοί εκείνο το βράδυ όρκους αγάπης μέχρι την αιωνιότητα. Μία σαυρούλα που στεκόταν και παρακολουθούσε το θέαμα ντράπηκε. Γύρισε την πλάτη της και έφυγε. Η Λάιλα με τον Μοχάμεντ προσκολλημένοι στις νεανικές τους ενθυμήσεις έγιναν ένα. Τα βογγητά της ηδονής τους φάνταζαν σαν κελάηδημα αηδονιού στα αυτιά τους.

Λίγο πριν το τέλος

Οι αχτίδες του ήλιου τους βρήκαν να ξαπλώνουν ο ένας πάνω στον άλλον ανταλλάσσοντας ιδέες, όνειρα και όρκους αγάπης. Το προηγούμενο βράδυ, παρά τις αναποδιές του, ήταν μαγικό. Θα το θυμούνταν και οι δυο τους μέχρι να εγκατέλειπαν τούτον τον κόσμο.

Η Λάιλα ένιωθε το δέρμα της να καίει από την ασίγαστη επιθυμία να συνευρεθεί ερωτικά για μία ακόμα φορά μαζί του. Ο χρόνος όμως είχε πια περάσει. Τώρα, έπρεπε να επιστρέψει στο παλάτι και να δει τι ακριβώς είχε γίνει με τα πτώματα των δύο ανδρών. Σίγουρα θα ξεκίναγαν οι αδιάκοπες ερωτήσεις. Όφειλε να σκεφτεί με προσοχή τις απαντήσεις που θα έδινε. Δεν έπρεπε να προσβάλλει τη μνήμη του Αλ Σαχρ, γιατί διαφορετικά θα αντιμετώπιζε το μένος πολλών ευγενών. Όσο για τον Σαλάμ, τί μπορούσε να πει; Ο θάνατός του βάραινε ουσιαστικά την ίδια. Εκείνη τον είχε καλέσει να μπει στο δωμάτιο και να τη σώσει, ενώ μπορούσε εξ' αρχής να αντιμετωπίσει μόνη της τον αναίσχυντο εχθρό της. Η έλλειψη αυτοπεποίθησης μαζί με την αδράνεια είχαν δημιουργήσει ένα μείγμα αδυναμίας που την καθιστούσε απλό παρατηρητή. Μονάχα όταν είχε στερέψει από επιλογές αναγκάστηκε να ενεργήσει αποφασιστικά. Ένα άλλο πρόβλημα ήταν ότι μετά την τελευταία θυελλώδη συνδιάσκεψη, θα έβρισκαν πολλοί πάτημα για να την κατηγορήσουν ότι είχε σκοτώσει τον ευγενή καθώς είχε προσπαθήσει να την πετάξει από το θρόνο. Από την άλλη αυτή η κατηγορία ίσως να μην ήταν τόσο τραγική, καθώς θα προκαλούσε τρόμο σ' όποιον εκστόμιζε ξανά ύβρεις εναντίον της.

Ξεκίνησε να ντύνεται κοιτώντας τον αγαπημένο της που είχε ξεχάσει να τον ρωτήσει το όνομά του. Θυμόταν κάθε σπιθαμή το κορμιού του, θυμόταν τα πανέμορφα μάτια του, την αύρα του, αλλά όχι το όνομά του. Έπρεπε να μάθει.

«Αγάπη μου θα μου για χαρίσεις για μια ακόμη φορά το όνομά σου;», ρώτησε γλυκά τον αγουροξυπνημένο άνδρα που έδειχνε να μην έχει καταλάβει που βρισκόταν.

«Μοχάμεντ», απήντησε ασυναίσθητα χωρίς να είναι σε θέση ακόμα να συνειδητοποιήσει το σφάλμα που είχε διαπράξει. Τα δυο του χέρια έπιασαν αγανακτισμένα το κεφάλι. Γιατί είχε πει το όνομά του;

Η Λάιλα παραπάτησε όταν άκουσε τα λόγια του. Ήταν δυνατόν; Είχε ακούσει καλά; Ο αγαπημένος της ήταν ο παντοδύναμος Μοχάμεντ; Σκέφτηκε και ξανασκέφτηκε προσπαθώντας να βρει έναν ισχυρισμό για να μην πιστέψει

τα όσα είχε ακούσει. Το χτεσινό κυνηγητό όμως, οι ικανότητές του στη μάχη, η καταστροφή του πολυσύχναστου πανδοχείου αποτελούσαν πειστήρια. Δύσκολα θα μπορούσε ένας συνηθισμένος άνθρωπος να προκαλέσει παρόμοια καταστροφή. Δε μίλησε όμως, απλά συνέχιζε να τον κοιτάζει. Τον αγαπούσε παράφορα παρόλο που είχε μάθει την πραγματική του ταυτότητα.

«Το δικό σου όνομα;», ρώτησε ο Μοχάμεντ προσπαθώντας να αλλάξει συζήτηση.

«Ονομάζομαι Λάιλα», απήντησε εκείνη περήφανα.

Ήταν η σειρά του να χάσει τη γη κάτω από τα πόδια του. Η γυναίκα ήταν η βασίλισσα της Μπάλαντ. Μα βέβαια, πώς δεν το είχε αντιληφθεί; Η απaráμιλλη ομορφιά της και οι ικανότητές της στη μάχη μαζί με τη βασιλική της καταγωγή αποτελούσαν αδιάψευστα πειστήρια. Πάραυτα την αγαπούσε παράφορα. Η μοναδική γυναίκα που είχε καταφέρει να την ερωτευτεί μ' όλη του την καρδιά. Μολαταύτα, δεν έτρεφε αυταπάτες. Γνώριζε ότι η σχέση τους ήταν κάτι το αδύνατο. Η ερωτική τους συνεύρεση το περασμένο βράδυ θα ήταν η τελευταία τους. Δεν μπορούσε μια βασίλισσα να έχει σχέση μ' έναν μακελάρη. Άλλωστε, ο μακελάρης δεν είχε χρόνο στη διάθεσή του. Σε περίπου δύο χρόνια θα πέθαινε. Έπρεπε να ξεκινήσει την αναζήτηση για τη θρυλική περιοχή.

Σηκώθηκε από το δάπεδο για να ντυθεί. Η πληγή του στο πόδι είχε θεραπευτεί πια. Τα βότανα του μυστικοπαθή αλχημιστή είχαν φέρει εκπληκτικό αποτέλεσμα. Μόλις ντύθηκε, έβγαλε το χάρτη. Τα σύμβολα ήταν δυστυχώς αρκετά δυσνόητα. Έπρεπε να τα μελετήσει με ενδελέχεια. Ίσως να είχε την ανάγκη και κάποιου ειδικού, γιατί τα σύμβολα στο κάτω μέρος του παπύρου είτε είχαν γραφεί σε μια άγνωστη γλώσσα, είτε υπήρχε κάποιο κόλπο για να τα αποκρυπτογραφήσει. Συλλογίστηκε λιγάκι ποιο από τα δύο ενδεχόμενα θα ήταν ορθότερο.

Η Λάιλα ήρθε κοντά του. Κοίταξε τον πάπυρο με δυσπιστία. Τα μάτια της γούρλωσαν ξαφνικά. Τα χείλη της τρεμόπαιζαν. Είπε τρομαγμένη: «Πού βρήκες το χάρτη;»

«Μου τον έδωσε ένας αλχημιστής», απάντησε ξερά εκείνος.

«Δεν είναι δυνατόν να υπάρχει αλήθεια ο χάρτης για το λίκνο της ζωής. Πάντα νόμιζα ότι ήταν ένα παραμύθι για παιδιά», είπε εκστασιασμένα εκείνη.

«Πώς κατάλαβες ότι είναι ο χάρτης για το λίκνο;», ρώτησε παραξευμένος ο ετοιμοθάνατος.

«Η φράση που υπάρχει εδώ στην άκρη είναι από ένα αρχαίο γνωμικό που αποτελεί μέρος της εκπαίδευσής μας. Σημαίνει : «Στην έρημο σαν βγεις,

φρόντισε να μην τρομοκρατηθείς. Τον Μέγα Όφη σαν αντικρίσεις πρόσεχε να μην λιγοψυχήσεις. Εκεί δίπλα στη φωλιά του, βρίσκεται η ζωή η αιώνια». Να σου πω την αλήθεια ποτέ μου δεν κατάλαβα το πραγματικό νόημα των αρχαίων λεγομένων. Είναι ξεκάθαρο ότι αναφέρεται σε κάποιο πλάσμα της ερήμου που μοιάζει με φίδι, αλλά όσα ταξίδια κι αν έχω πραγματοποιήσει, δε βρέθηκε στο διάβα μου ένα τέτοιο πλάσμα. Είναι απλά ένα παραμύθι με έντονο συμβολικό χαρακτήρα και τίποτα παραπάνω. Αλήθεια γιατί θέλεις να ψάξεις έναν μύθο;», ρώτησε η Λάιλα πονηρά.

«Δεν μπορώ να σου πω. Εμείς οι δύο είμαστε ένα λάθος. Δεν έπρεπε ποτέ να σμιζουμε. Δεν μπορούμε να 'μαστε μαζί. Εγώ είμαι ένας πολέμαρχος με χιλιάδες αμαρτίες να βαραίνουν την πλάτη του, χωρίς μέλλον, ενώ εσύ είσαι μια πανέμορφη βασίλισσα μ' έναν λαό που σε αγαπά και σε σέβεται γι' αυτό που είσαι. Πρέπει να βρω την αθανασία για να υλοποιήσω τα όνειρά μου. Ο χρόνος μου εδώ είναι λιγοστός αγαπημένη. Πρέπει να βρω ένα άλογο και να ξεκινήσω άμεσα την αναζήτηση του μύθου», είπε ο Μοχάμεντ τονίζοντας τρυφερά μονάχα τη λέξη αγαπημένη. Στη ζωή του είχε μάθει ότι δεν μπορούσε να τα έχει όλα. Την προηγούμενη μέρα είχε δώσει όρκους πίστης και παντοτινής αγάπης, αλλά τα λόγια εκείνα ανήκαν πλέον στο παρελθόν. Είχε πάρει την απόφασή του. Θα συνέχιζε την αναζήτησή του μέχρι να λυτρωνόταν ή να πέθαινε.

Ο Μοχάμεντ έδειχνε να σκέφτεται πυρετωδώς τις επόμενες κινήσεις του. Η βασίλισσα ανήμπορη να αντιδράσει, τον έβλεπε να παίρνει τις οριστικές του αποφάσεις. Τον ήθελε δίπλα της για πάντα, μέχρι να τους χώριζε ο θάνατος. Δεν θα μπορούσε να τον αποχωριστεί. Από την άλλη θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί;

«Θέλω να μείνεις μαζί μου. Δεν γίνεται να φύγεις από τώρα. Δεν θέλω να σε χάσω ξανά», είπε η ερωτευμένη γυναίκα ενώ αγκάλιαζε με πάθος το φονιά μυριάδων ανθρώπων.

«Δεν μπορώ», είπε λακωνικά εκείνος καθώς προσπάθησε ευγενικά να την απωθήσει. Να της έλεγε ότι σε δύο χρόνια θα πέθαινε; Αν και βέβαια αυτή η διαπίστωση ήταν η μισή αλήθεια, γιατί ο γιατρός τότε στη σκηνή είχε διασαφηνίσει ότι αν ξεκουραστεί έχει ελπίδες να ζήσει παραπάνω. Ποιος ήταν όμως ο πραγματικός ορισμός της λέξης ξεκούρασης; Να κάθεται άπραγος μες τα πλουσιοπάροχα παλάτια χωρίς να κάνει τίποτα; Ό,τι είχε πει πριν από μερικές ώρες ήταν λόγια του αέρα. Θα τα έπαιρνε πίσω και θα συνέχιζε το ταξίδι του.

«Αν μείνεις, μπορεί να παντρευτούμε και να γίνεις βασιλιάς. Θα αλλάξεις το όνομά σου και δεν θα μάθει κανείς ποτέ το παρελθόν σου», είπε εκείνη απελπισμένα.

Ο σκληρόπετσος άνδρας συλλογίστηκε την πρόταση. Ήταν μεγάλο δέλεαρ, γιατί αν παντρευόταν θα είχε μονομιάς το θρόνο. Η Μπάλαντ θα ανήκε σ' αυτόν χωρίς να θυσιάσει άλλους στρατιώτες. Από την άλλη όμως, έτσι θα ενέδιδε στο ερωτικό του πάθος και δεν θα έβρισκε ποτέ τη μυθική τοποθεσία. Τι ζητούσε τελικά; Κοίταξε με απλανές βλέμμα την έρημο κι ύστερα τη γυναίκα. Τα κάλλη της ήταν θεσπέσια, μα όχι αρκετά για να σιγάσουν την ηδονή της πραγμάτωσης του ακατόρθωτου. Πρώτα θα γινόταν αθάνατος κι έπειτα θα καταλάμβανε με τα όπλα την Μπάλαντ μαζί με το τελευταίο βασίλειο. Θα ζούσε για πάντα ως ο κυβερνήτης του γνωστού κόσμου.

«Θα φύγω σήμερα κιόλας. Με καλεί το πεπρωμένο», είπε ενώ τοποθετούσε με ευλάβεια το χάρτη στην τσέπη του. Ήθελε ένα άλογο και μερικά ακόμα εγχειρίδια και ήταν έτοιμος να αναζητήσει το άγνωστο.

Τελικά η Λάιλα είχε πέσει έξω για τον άνθρωπο που είχε αγαπήσει. Δεν τον ενδιέφερε ο έρωτας. Ίσως να μην είχε καν ανθρώπινα αισθήματα. Ζούσε μονάχα για την υστεροφημία. Δεν είχε ηθικούς φραγμούς, μα ούτε και διάθεση να αποκτήσει. Ίσως να ήταν εν τέλει καλύτερα να εξαφανιστεί μια για πάντα από την πόλη. Είχε ήδη προκαλέσει τόσα προβλήματα.

«Τι θέλεις για να φύγεις;», ρώτησε ψυχρά εκείνη.

«Θέλω μερικά εγχειρίδια, ένα καλό άλογο ή καλύτερα μια καμήλα και μερικά τρόφιμα ώστε να μπορέσω να επιβιώσω έστω και με δυσκολία», απάντησε εκείνος με απάθεια.

«Θα τα έχεις μέσα στις επόμενες ώρες. Σε δύο ώρες να βρίσκεσαι στην κεντρική πύλη. Με το που πάρεις ό,τι ζήτησες, υπόσχεται να μην επιστρέψεις ξανά στην Μπάλαντ;», ρώτησε επιθετικά εκείνη.

Έγνευσε καταφατικά. Δεν είπε κουβέντα, γιατί γνώριζε ότι δεν υπήρχε η παραμικρή περίπτωση να τηρήσει την υπόσχεσή του. Θα επέστρεφε για να ολοκληρώσει το έργο του. Δεν τον ενδιέφερε αν θα ήταν η Λάιλα βασίλισσα ή όχι. Δεν θα σταματούσε μέχρι να υλοποιούσε το στόχο του.

«Τα λέμε σε δύο ώρες», είπε και χάθηκε πηδώντας ευκίνητα από τη μία στέγη στην άλλη.

Εκείνη δεν είπε τίποτα. Τον κοίταξε να εξαφανίζεται για πολλοστή φορά. Ο ήλιος φώτιζε τον χωρίς καρδιά άνδρα. Τον αγαπούσε παράφορα, μα δεν γινόταν να κάνει τίποτα περισσότερο. Ήταν καταραμένος να παλεύει για την

υστεροφημία. Ένα κρυστάλλινο δάκρυ κύλησε από το πρόσωπό της. Δεν θα έκλαιγε τούτη τη φορά. «Σε λίγο όλα τελειώνουν», ψιθύρισε στον εαυτό της για να το πιστέψει. Βαθειά μέσα της βέβαια ένιωθε ότι θα τον ξανάβλεπε, αλλά κάτω από διαφορετικές συνθήκες. Ίσως να είχε δίκιο ή ίσως όχι. Το μέλλον θα φανέρωσε τι θα συνέβαινε. Πήρε φόρα και κατευθύνθηκε προς το παλάτι. Είχε περίπου δύο ώρες να ετοιμάσει τη φυγή του πολέμαρχου. Καλύτερα να τον έδιωχνε παρά να τον φυλάκιζε. Τούτος δεν ανήκε πια στην κατηγορία της ανθρώπινης φυλής. Οι φήμες είχαν δυστυχώς απόλυτο δίκιο.

Ο ήλιος έκαιγε. Στο πρόσωπό της έτρεχε κρύος ιδρώτας. Στεκόταν μαζί με τα πράγματα του Μοχάμεντ κάτω από ένα σκιερό υπόστεγο, αλλά η ζέστη εξακολουθούσε να είναι αφόρητη ακόμα και για εκείνη. Φορούσε ένα φόρεμα λιτό κι απέριτο. Θα κατέβαλε μια στερνή προσπάθεια να μεταπείσει τον αγαπημένο της. Λάθος θα ήταν, μα δεν την ένοιαζε. Τον αγαπούσε σαν το αλάτι και ακόμα περισσότερο. Ο Αλλάχ όφειλε να τη βοηθήσει να τον κρατήσει κοντά της.

Περπατώντας αγέρωχα εμφανίστηκε ο σκληροπυρηνικός χαρακτήρας. Το περπάτημά του κάτω από τις αχτίδες του ηλίου τού προσέδιδαν μια μεγαλύτερη γοητεία. Πάλι είχε φροντίσει να καλύψει όλα τα χαρακτηριστικά που ενδέχεται να τον πρόδιδαν αν συναντούσε κάποιον φιλοπερίεργο περαστικό. Βρισκόταν σε πρωτοφανή ένταση. Τα ακροδάχτυλα του αριστερού χεριού του άγγιζαν ευλαβικά το μοναδικό του φονικό όπλο. Οι αισθήσεις του βρίσκονταν σε διέγερση, γιατί δεν είχε πιστέψει απόλυτα την υπόσχεση που είχε δώσει η βασίλισσα. Εκείνος αν βρισκόταν στη θέση της, θα κινούσε γη και ουρανό για να τον αιχμαλωτίσει. Αν δεν κατάφερνε να τον πιάσει, θα τον σκότωνε. Είχε λησμονήσει όμως μια σημαντική διαφορά. Εκείνη είχε παραμείνει άνθρωπος, ενώ εκείνος είχε περάσει στην απέναντι όχθη.

«Η καμήλα, τα εφόδιά σου και σου έφερα και επτά εγχειρίδια», είπε εκείνη ενώ του παρέδιδε τα όπλα. Είχαν πάνω κάτι περίτεχνα σχέδια, ενώ ο τεχνίτης που τα είχε σμιλεύσει έδειχνε να κατέχει άριστα την τέχνη της σιδηρουργίας. Τα έπιασε στο χέρι του και τα δοκίμασε ένα προς ένα. Ήταν ελαφριά, ακονισμένα σωστά με εκπληκτική λαβή. Παρόμοια όπλα είχε αγγίξει μονάχα στα νεανικά του χρόνια, τότε που είχε υιοθετηθεί από τους γαλαζοαίματους. Θα πρέπει να κόστιζαν μια περιουσία.

Τα χέρια της άγγιζαν το δέρμα του καθώς του παρέδιδε τα εγχειρίδια. Έδειξε να μην συγκινείται καθόλου. Δεν θα του πρότεινε να παραμείνει στην πόλη, γιατί ήταν βεβαία ότι τούτη η προοπτική τον άφηνε παγερά αδιάφορο. Έπρεπε να τον αφήσει να φύγει. Οι έρωτες δεν ήταν για την ηλικία τους. Στην

ηλικία της όφειλε να μην περιμένει τον πρίγκιπα. Εκείνη τη μέρα η Λάιλα έπαψε να πιστεύει στα παραμύθια. Όταν είδε τον αγαπημένο της να φεύγει χωρίς να την αποχαιρετήσει, ένιωσε ένα κομμάτι από την καρδιά της να χάνεται. Αποκαρδιωμένη έδωσε στους φρουρούς το σύνθημα να κλείσουν τις πύλες. Ο Μοχάμεντ είχε φύγει για πάντα, εκτός αν αθετούσε την υπόσχεσή του, κάτι που δεν ήταν εντελώς απίθανο.

Επέστρεψε στο παλάτι χωρίς να αντικρίσει το πρόσωπο του Σαλάμ. Είχε λησμονήσει το θάνατό του. Κοίταξε το είδωλό της στον καθρέφτη. Μέσα σε μια νύχτα έμοιαζε σαν να είχαν περάσει από πάνω της ολάκερα χρόνια. Η κούραση την κατέβαλε. Φώναξε τους ευνούχους να της ετοιμάσουν το νερό για να πάρει ένα αναζωογονητικό μπάνιο. Η έρημος που αγαπούσε τόσο πολύ έδειχνε αφιλόξενη. Ίσως να κατάπινε το Μοχάμεντ και να γλίστωνε απ' αυτόν. Απλώς να μην μάθαινε το θάνατό του. Δεν ήθελε να ξέρει τι κάνει. Έπρεπε να θάψει το παρελθόν και να προχωρήσει παραπέρα. «Δύσκολος άθλος», μονολόγησε όταν ακούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Ποιος ήταν πάλι; Γιατί έπρεπε να την ενοχλούν διαρκώς όλοι όταν ήθελε να μείνει μόνη;

«Περάστε», είπε ξέπνοα ευχόμενη με όσες δυνάμεις της είχαν απομείνει να έμπαιναν μέσα στην κλίνη οι ευνούχοι.

Μπροστά της εμφανίστηκε ένας μάγος. Κάποτε στον παρελθόν τον ήξερε. Οι καταπιεσμένες μνήμες της όμως δεν της επέτρεπαν να δει καθαρά. Ο γέροντας υποκλίθηκε και χαμογέλασε πονηρά. Το βλέμμα του ήταν τόσο οικείο. Μακάρι να θυμόταν ποιος ήταν.

«Έχετε αρχίσει να ξυπνάτε βλέπω», είπε εκείνος αχρωμάτιστα.

«Πάντοτε ήμουνα ξύπνια», απάντησε υποτιμητικά εκείνη.

«Δεν θα το έλεγα μεγαλειοτάτη. Οι καταπιεσμένες αναμνήσεις σας οφείλουν να μην έρθουν στην επιφάνεια, αλλιώς όλη η Μπάλαντ κινδυνεύει. Για να πω την αλήθεια, ποτέ μου δεν φαντάστηκα ότι θα ήσασταν τόσο ικανή ώστε να ξυπνήσετε από τον αιώνιο λήθαργο. Μία βασίλισσα πριν από αιώνες είχε βρεθεί στην κατάστασή σας. Παράξενο συμβάν, πραγματικά παράξενο», είπε ενώ έξυνε τη γενειάδα του.

«Ποιος είστε και τι ακριβώς θέλετε;», ρώτησε η Λάιλα με έντονο ύφος.

«Δεν με θυμάσαι και αυτό είναι ένα πολύ καλό νέο!», είπε ο γέρος χαμογελώντας έντονα. Τα κατάμαυρα δόντια του προκάλεσαν περισσότερο τρόμο παρά ανακούφιση. Ο τύπος που βρισκόταν μπροστά στη βασίλισσα έδειχνε να γνωρίζει αμέτρητες πληροφορίες.

«Ποιος είσαι;», ρώτησε φοβισμένα πια.

«Δε χρειάζεται να φοβάσαι, γιατί με ξέρεις. Βασικά εγώ σε έκανα ό,τι είσαι. Εγώ σε εκπαίδευσα, αλλά όλα αυτά ανήκουν στο αόριστο παρελθόν σου, οπότε δεν έχει νόημα να σκαλίζουμε τις μνήμες σου. Σημασία έχει ότι δε θυμάσαι. Ναι, νομίζω αυτό είναι αρκετό ώστε να μη διαταραχτεί η ισορροπία. Δεν μου λες, θες να πιεις κάτι;»

Το μυαλό της βρισκόταν σε εγρήγορση. Μπροστά της λάμβαναν χώρα σημαντικά γεγονότα, τα οποία αδυνατούσε με κάθε τρόπο να κατανοήσει. Καταπιεσμένες αναμνήσεις είχε πει εκείνος. Πράγματι είχε κατά καιρούς εφιάλτες. Της φανέρωναν παράξενα συμβάντα. Στην πλειονότητά τους φορούσε τα ρούχα που είχε φορέσει χτες το βράδυ όταν είχε πάρει την απόφαση να κυνηγήσει το Μοχάμεντ. Βρίσκονταν σε μια κρύπτη της ντουλάπας, μα ήξερε κατά κάποιον περίεργο τρόπο ότι η θέση τους ήταν ανέκαθεν εκείνη. Πότε τα είχε φορέσει τελευταία φορά; Εκείνο το παλικάρι που έδειχνε να πεθαίνει από το μαχαίρι της ήταν μια πραγματικότητα ή απλά ο κακός εφιάλτης με απώτερο σκοπό να την οδηγήσει στην τρέλα; «Καταπιεσμένες αναμνήσεις», μουρμούρισε δυνατά.

«Ακριβώς», είπε ο συνομιλητής της, ενώ λέγοντας κάποια ξόρκια εμφάνισε στο χέρι του ένα ποτήρι με τσάι γιασεμιού. Ύστερα, συνέχισε, «είναι λογικό να μην ξέρεις ποια είσαι. Βασικά, γνωρίζεις ποια πρέπει να είσαι. Εμείς, δηλαδή εγώ το μέλος του Τάγματος σε καθοδηγήσαμε όλα τα χρόνια ώστε να γίνεις μια σωστή βασίλισσα. Οι αναμνήσεις που δεν μπορείς να θυμηθείς είναι περίπου δεκαπέντε χρόνια κι ίσως ακόμα περισσότερο. Σε παρακαλώ για πες μου λίγο πόσο χρονών είσαι τούτη τη στιγμή;»

«Σαράντα»

«Πω πω, πέρασαν τόσα χρόνια ε;», είπε γελώντας.

«Τι εννοείς τούτη τη στιγμή;»

«Είναι άτιμος ο Χρόνος κοπέλα μου. Τη μια μέρα είσαι όρθιος και την άλλη στο χώμα μακαρίτης. Τα δευτερόλεπτα, τα λεπτά, οι μήνες, τα έτη, είναι όλα μα όλα ανθρώπινα κατασκευάσματα. Δεν βλέπεις τα δόντια μου. Μέσα σε πέντε λεπτά μαύρισαν όλα. Οπότε, αυτό μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο παιχνιδιάρης κύριος Χρόνος έκανε αντί για πέντε λεπτά να περάσουν πολλά χρόνια», είπε ο γεράκος συνεχίζοντας να χαχανίζει.

«Είσαι τρελός».

«Εγώ τρελός; χαχάνισε. Εσύ μάλλον δεν μπορείς να καταλάβεις τι γίνεται κοπέλα μου. Τελικά έκανα καλή δουλειά. Το Τάγμα θα είναι περήφανο για τις υπηρεσίες μου. Θα τελειώσω το τσάι μου κι ύστερα θα επανέλθεις στην κανονική σου κατάσταση. Δεν πρέπει να ανησυχείς, γιατί όλα θα γίνουν όπως

ήταν πριν. Αναρωτιέμαι βέβαια τι κατάφερε μετά το λήθαργο των χρόνων να σε ξυπνήσει. Σκότωσες κανέναν ή είδες κάποιον γνωστό από τα παλιά που είχες μαζί του ιδιαίτερη σχέση;»

Δεν απάντησε, μονάχα έγνεψε καταφατικά.

«Έλα, πες πώς τον σκότωσες. Του κάρφωσες το μαχαίρι στο λαιμό; Χρησιμοποίησες τον παλιό καλό τρόπο σωστά;»

Πάλι δεν μίλησε. Μονάχα έγνεψε.

«Και ποιον γνωστό σου είδες από τα παλιά;», ρώτησε τούτη τη φορά με έντονο ενδιαφέρον.

«Το Μοχάμεντ», είπε η Λάιλα και μονομιás η κούπα έπεσε από το χέρι του. Ο Μοχάμεντ έπρεπε να έχει πεθάνει εδώ και καιρό. Γιατί παρέμενε ζωντανός; Ποιος διάολος τον βοηθούσε να παραμείνει στη ζωή; Από την άλλη βέβαια μπορεί η γυναίκα να είχε μπερδέψει τα όνειρα με την πραγματικότητα. Γιατί το συγκεκριμένο όμως;

«Σίγουρα ήταν αυτός;»

«Ποιος είσαι επιτέλους και τι θέλεις από μένα; Φρουροί ελάτε να συλλάβετε τον γέροντα αμέσως», φώναξε η Λάιλα με όλη τη δύναμη των πνευμονιών της.

«Όσο και να φωνάζεις δεν πρόκειται να έρθουν να σε βοηθήσουν. Εγώ κάνω κουμάντο εδώ και σε ρωτάω για τελευταία φορά. Αυτός που είδες ήταν όντως ο Μοχάμεντ;», ρώτησε ενώ τα μάτια του πέταγαν φωτιά. Ο κακός του εαυτός είχε ξεκινήσει να έρχεται στην επιφάνεια.

«Αυτός ήταν».

«Ο διαολεμένος πώς βρέθηκε εδώ; Τι κάνει τώρα; Πού βρίσκεται; Γνωρίζεις;», ρώτησε εξοργισμένα.

«Πάει να αναζητήσει το Λίκνο της Ζωής. Θέλει να γίνει αθάνατος», είπε η Λάιλα ενώ ένιωθε τον τρόπο να καταβάλλει σταδιακά το κορμί της.

«Ωραία, όλα κυλάνε σύμφωνα με το πρόγραμμα λοιπόν. Έρθε η ώρα να σε κοιμίσουμε ξανά. Αυτό θα ήταν το καλύτερο για όλους», είπε καθώς κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος του.

Η βασίλισσα γνώριζε ότι απέναντι στον γέροντα δεν είχε καμία ελπίδα. Είχε καταλάβει ελάχιστα από τη συζήτηση. Πολλές σκέψεις περνούσαν από το μυαλό της. Ήθελε να βγάλει άκρη, αλλά ήταν μάταιο. Θα έκανε μια τελευταία ερώτηση κι ύστερα θα παραδινόταν στο συνομιλητή της.

«Δεν είμαι η Λάιλα έτσι;», ρώτησε, ενώ ενδόμυχα γνώριζε την απάντηση.

Ο μάγος χαμογέλασε πονηρά. Προχώρησε προς το μέρος της. Με τα ροζιασμένα χέρια του έπιασε το πρόσωπό της. Έπρεπε να βλέπει τα μάτια της,

γιατί διαφορετικά δεν θα έπιανε το ξόρκι. Άνοιξε το στόμα του. Το έκλεισε πάλι. Δεν γνώριζε αν έπρεπε να της απαντήσει ή όχι. Όλα βέβαια είχαν φτάσει προς το τέλος ή τουλάχιστον λίγο πριν το τέλος. Δεν είχε σημασία πια τι θα άκουγε.

«Εννοείται πως δεν είσαι η Λάιλα», είπε σιγανά και τις φύσηξε με δύναμη τα μάτια. Οι ξεκλειδωμένες αναμνήσεις εισχώρησαν βίαια πίσω στο ατσάλινο μπαούλο. Η κλειδαριά έκλεισε ξανά όπως είχε γίνει άλλωστε πριν από περίπου είκοσι χρόνια.

Όλα είχαν διορθωθεί. Την άφησε να κοιμηθεί στο κρεβάτι της. Άνοιξε την μπαλκονόπορτα, πήδηξε κάτω και χάθηκε στη δίνη του χρόνου...

Παντού υπήρχε άμμος. Δεν είχε τελειωμό αυτός ο ερημότοπος. Περπατούσε ώρες και στο δρόμο του δεν είχε συναντήσει τίποτα παραπάνω πέραν από κάτι μικρά ερπετά που με το που τον έβλεπαν χάνονταν στο υπέδαφος. Μόνος του, παντάξενος απ' ότι είχε κάνει στο παρελθόν, ακολουθούσε τις οδηγίες ενός χάρτη που δεν έβγαζε κανένα νόημα. Είχε τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, τα γράμματα που είχε αποκρυπτογραφήσει με την πολύτιμη βοήθεια της Λάιλα, έναν μεγάλο κύκλο βορειοδυτικά, ένα τεράστιο φίδι που κινιόταν διαρκώς στον χάρτη διαγράφοντας αλλοπρόσαλλη πορεία και αμέτρητους αμμόλοφους. Αποκλείεται να έβρισκε το λίκνο. Ο εγωισμός του θα τον οδηγούσε στο θάνατο. Ίσως να έπρεπε να παραμείνει στην Μπάλαντ και να νοικοκυρευτεί επιτέλους. Δεν θα γινόταν ο μεγαλύτερος κατακτητής όλων των εποχών, αλλά θα είχε φτάσει τουλάχιστον τόσο κοντά όσο κανένας άλλος. Θα ήταν κι αυτό κάτι.

Σκέψεις απαισιόδοξες διαρκώς του θόλωναν το μυαλό. Κάποιο κόλπο θα υπήρχε στο χάρτη, αλλιώς γιατί να τον χρειάζεται. Έπρεπε να είναι χρήσιμος. Σταγόνες ιδρώτα αρχίνισαν να πέφτουν πάνω στον πάπυρο. Τα χέρια του είχαν ιδρώσει. Έπρεπε να προσέχει να μην τον χαλάσει. Τον έβαλε στην τσέπη, τράβηξε τα γκέμια της καμήλας κι εκείνη σταμάτησε υπάκουα. Χωρίς να ξέρει το λόγο, έστρεψε το βλέμμα του κατά το Βορρά. Είχαν μαζευτεί σύννεφα στον ουρανό. Μακάρι να έβρεχε, γιατί η ζέστη ήταν σχεδόν έτοιμη να ισοπεδώσει το ήδη κατακρεουργημένο ηθικό του.

Ξάφνου, μια μελωδία αλλιώτικη απ' όσες είχε ακούσει μέχρι στιγμής στη ζωή του ήρθε μπροστά του. Συγκεντρώνοντας το βλέμμα του διέκρινε μια γυναικεία παρουσία. Στεκόταν περίπου τριακόσια μέτρα μακριά του. Είχε μακριά ξανθιά μαλλιά, έντονα γαλάζια μάτια, σθητό κορμί και έδειχνε να έχει

μαγνητιστεί από την παρουσία του ταξιδιώτη. Τι δουλειά είχε όμως στη μέση της ερήμου;

Άνοιξε πάλι το στόμα της. Από μέσα βγήκαν νότες παραδεισένιες, μελωδίες που θύμιζαν τα τραγούδια των πουλιών και εκείνα που του τραγουδούσαν γλυκά οι παραμάνες τότε στο παλάτι, όταν ανήκε στους γαλαζοαίματους. Χωρίς να χάσει καιρό, εξανάγκασε το ζώο του να τρέξει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Εκείνο δυσανασχέτησε αρχικά, μα ύστερα υπάκουσε στην ανθρώπινη διαταγή. Ούτε εκείνο είχε κάποια άλλη επιλογή. Έπρεπε να εκτελεί κατά γράμμα τις εντολές του προσωρινού του αφέντη μέχρι να τον ξεφορτωνόταν με κάποιον τρόπο.

Η καμήλα παρά τις ενστάσεις της, έτρεξε γρήγορα. Όσο όμως και να έφταναν προς την ξανθιά οπτασία, εκείνη απομακρυνόταν ολοένα και περισσότερο. Ο Μοχάμεντ μαγνητισμένος από την παρουσία της, είχε ξεχάσει το σκοπό της αναζήτησής του. Το τραγούδι τον είχε μαγέψει. Κατά κάποιον τρόπο είχε μετατραπεί σε υποχείριο της τραγουδίστριας. Χτύπαγε με δύναμη το ζώο διατάζοντάς το να πηγαίνει ολοένα και πιο γρήγορα. Είχε ύψιστη σημασία να δει από κοντά το πρόσωπό της. Έδειχνε οικείο, μα συνάμα εξωπραγματικό.

Μετά από πορεία μίας ώρας, η καμήλα δεν μπόρεσε να αντέξει τους φρενήρεις ρυθμούς της καταδίωξης. Ένωσε τα πόδια της να βαραίνουν. Παραπάτησε, τρέκλισε και σωριάστηκε στην καυτή άμμο. Τα εφόδια που κουβαλούσε υπομονετικά έφυγαν από την πλάτη της. Μερικά θάφτηκαν μες την άμμο, ενώ άλλα παρέμειναν στην επιφάνειά της. Ο αναβάτης την τελευταία στιγμή, πραγματοποιώντας έναν επιδέξιο σάλτο, γλίτωσε την πτώση. Με χάρη προσγειώθηκε στο έδαφος. Εκνευρίστηκε με την αδυναμία του ζώου, μα δεν το σκότωσε. Το είχε απόλυτη ανάγκη τούτη τη στιγμή. Διαφορετικά θα βρισκόταν ήδη νεκρό.

Το τραγούδι είχε σταματήσει. Εκεί όπου στεκόταν η γυναίκα υπήρχε πια μονάχα η χρυσή άμμος. Είχε χάσει την ευκαιρία να τη γνωρίσει από κοντά. Αυτή η αποτυχία ρίζωσε βαθειά στην καρδιά του. Ήθελε να είχε καταφέρει να τη συναντήσει, αλλά στη ζωή δεν είναι δυνατόν να τα έχει κανείς όλα.

Η καμήλα έβγαλε βογγητά απόγνωσης. Ένας θανατηφόρος σκορπιός είχε ανέβει στο κορμί της. Είχε κάτσει πάνω στο στομάχι εξερευνώντας ποιο ήταν το ιδανικότερο σημείο για να το τρυπήσει. Σε λίγο θα ερχόταν κι η υπόλοιπη αγέλη. Σπάνια έτρωγαν καλό κρέας στην έρημο. Ήταν ένας εκλεπτυσμένος μεζές που δεν έπρεπε να λείψει από το μεσημεριανό τους τραπέζι. Θα σκότωναν το ζώο κι ύστερα θα στρέφονταν εναντίον του άνδρα με το

αγέρωχο ύφος. Θα τον περικύκλωναν και θα του έμπηγαν την ουρά τους. Το δηλητήριο θα παρέλυε τα μέλη του.

Πέταξε ένα εγχειρίδιο. Εκείνο έκοψε την ουρά του μικρού τέρατος. Έπεσε στο έδαφος στριγγλίζοντας. Έβγαζε αλλόκοτες τσιριχτές ιαχές. Ο Μοχάμεντ κοίταζε το ζώο με απάθεια. Καθόλου δεν τον ενδιέφερε ο θάνατός του. Είχε απειλήσει την καμήλα του. Στην αχανή έκταση της ερήμου όλα είχαν τη δική τους σημασία. Τα λάθη δεν επιτρέπονταν. Η απροσεξία μαζί με την ολιγωρία κόστιζαν ακριβά.

Πέρασε πάνω από το ζώο και πάτησε δυνατά τον σκορπιό. Το κεφάλι του έσπασε στα δυο. Λίγο παραπέρα είχε πέσει το φονικό του όπλο. Τα εγχειρίδια ήταν εξαιρετικά. Σπάνιζαν σε ανάλογες εποχές τόσο προσεγμένα δημιουργήματα, οπότε θα ήταν χαζομάρα να τα χάσει. Για ποιο λόγο η Λάιλα τού είχε προσφέρει τούτα τα όπλα και όχι κάποια απλά μαχαίρια, είχε μηδαμινή σημασία. Και κουζινομάχαιρα να του προσέφερε πάντως, δεν τον ένοιαζε. Τα οκτώ εγχειρίδια ήταν ιδανικός αριθμός αν θα έπρεπε να έρθει αντιμέτωπος με κάποιο στοιχείο της φύσης. Αν είχε βέβαια ακόμα περισσότερα, τότε δεν θα είχε την έγνοια να μην τα χάσει.

Ένα βογγητό της καμήλας τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Τούτη τη φορά είχαν μαζευτεί πάνω από το ζώο τρεις σκορπιοί. Ο ένας είχε ανοίξει με τις δαγκάνες του μια πληγή στο λαιμό της κι ήταν έτοιμος να μπήξει μέσα το κεντρί του. Ωστόσο, ο Μοχάμεντ με αστραπιαίες κινήσεις πέταξε τρία φονικά εργαλεία, τα οποία πέτυχαν και τούτη τη φορά τους στόχους τους. Είχαν βρεθεί σε μια φωλιά σκορπιών. Έπρεπε να σήκωνε γρήγορα την καμήλα και να έφευγαν από εκεί. Με τα χέρια του αγκάλιασε το λαιμό του συντρόφου του. Τον τράβηξε προς τα πάνω, μα τα πόδια της δεν είχαν ακόμα τη δύναμη για να τη στηρίξουν. Παραπάτησε κι έπεσε ξανά ελάχιστα μέτρα πιο μπροστά.

Ο θρυλικός μακελάρης βρέθηκε μπροστά σ' ένα δίλημμα. Ή θα υπερασπιζόταν μέχρι τελευταία ικμάδα της ζωής του το ζώο ή θα το παρατούσε και θα συνέχιζε μόνος το ταξίδι για την αναζήτηση της αθανασίας. Η δεύτερη εκδοχή του άρεσε περισσότερο, γιατί απέφευγε την επιπλέον επιβάρυνση του οργανισμού του.

Μάζεψε τα σημαντικότερα εφόδια και παράτησε την καμήλα στο έλεος των σκορπιών. Τα μάτια της δάκρυσαν ενώ έβλεπε πια τη σκιά του Μοχάμεντ. Τα τσιμπήματα μαζί με το ξέσκισμα της σάρκας συνεχιζόταν με αμείωτο ρυθμό. Δεν είχε φανταστεί ότι η ανθρώπινη φυλή ήταν τόσο αχάριστη. Ίσως να την είχε υπερεκτιμήσει τελικά. Πριν από χρόνια ήταν η πρόβλεψη του Ιωάννη του Χρυσοστόμου ότι μέσα από την καμπούρα της θα ξεπροβάλει ο

αντίχριστος¹, τώρα ήταν απλά η αχαριστία των ανθρώπων ή η υπεροψία ορισμένων. Σε λίγο όμως, ο πρώην ιδιοκτήτης θα συνειδητοποιούσε το τραγικό λάθος που είχε διαπράξει, γιατί χωρίς εκείνη όταν τελείωνε το πόσιμο νερό δεν θα μπορούσε να βρει νέο. Μ' αυτές τις σκέψεις να τη συντροφεύουν, έκλεισε τα μάτια και αφέθηκε στο χάρο. Δεν γνώριζε ποιος ήταν ο επόμενος σταθμός της ζωής της, αλλά ήλπιζε να ήταν καλύτερος.

Τα σύννεφα συνέχιζαν να μαζεύονται απειλητικά στον ουρανό. Το νερό στο φλασκί του είχε τελειώσει. Το στόμα του έκαιγε, ενώ στο κεφάλι του στροβιλιζόταν η εικόνα της ετοιμοθάνατης καμήλας. Αν την είχε τώρα, θα την έβαζε να βρει πόσιμο νερό. Πριν από ώρες υπενθύμιζε στον εαυτό του ότι τα λάθη στην έρημο δεν συγχωρούνται και εκείνος είχε διαπράξει ένα ασυγχώρητο. Αν έχανε τη ζωή του τις επόμενες μέρες, θα έφταιγε μοναχά ο ίδιος. Πόσο ανόητα είχε φερθεί πάλι! Πάντοτε στις κρίσιμες στιγμές φερόταν υπεροπτικά. Γιατί είχε φύγει αντί να πολεμούσε; Ο εχθρός δεν ήταν σημαντικός· κάτι μικροί σκορπιοί ήταν. Μέσα σε μια ώρα το πολύ θα τους είχε εξαφανίσει από προσώπου γης. Ωστόσο, ο εγωκεντρισμός του τον είχε παρασύρει. Τώρα, βέβαια που κατέβαλε αρκετή φαιά ουσία για να εξετάσει αν όντως θα πέθαινε ή όχι με την εγκατάλειψη του συντρόφου του, συνειδητοποίησε ότι για τον αφανισμό των εφοδίων και της καμήλας έφταιγε το τραγούδι της γυναικείας ύπαρξης με τα ξανθά μαλλιά. Εκείνη η μαγευτική μελωδία είχε κυριαρχήσει πάνω του.

Τα πόδια του τρέκλισαν. Στάθηκε για να κοιτάξει προς όλα τα σημεία του ορίζοντα. Παντού ανυπαρξία νερού. Ο ερημότοπος σ' όλο του το μεγαλείο. Ήθελε νερό και θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να το αποκτήσει. Ο θερμός άνεμος του μαστίγωσε το πρόσωπο. Δίπλα του πέρασε μία πράσινη σαύρα. Θα έπινε το αίμα της. Τέντωσε το χέρι του. Παρά την αδυναμία του, πέτυχε το στόχο. Ύστερα, σαν ζώο έφτασε πάνω στο πεθαμένο πλάσμα. Του άνοιξε μια ικανοποιητική πληγή και ξεκίνησε να του πίνει το πρασινωπό υγρό που εκείνος το ονόμαζε αίμα.

Στραγγάλισε το πλάσμα. Κατάπιε μανιωδώς την κολλώδη ουσία κι ύστερα αφαίρεσε τα πόδια, την ουρά και το κεφάλι. Αυτό θα ήταν το βραδινό του για

¹ Το χαρακτηριστικό απόσπασμα από τον Λόγο εις τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον: «Καμήλω πολλάκις παρεικάζει ἡ Γραφή τὸν διάβολον, διὰ τὸ πολυόγκον καὶ πολύστρεβλον καὶ βαρυμήνιον. Ὁ τὴν σκοπιὰν θεωρήσας ἐν τῷ Ἡσαΐα λέγει: Εἶδον ἀναβάτην ὄνου, καὶ ἀναβάτην καμήλου. Ἀναβάτην ὄνου λέγει τὸν Χριστὸν, ἐπειδὴ περ ὄνω καθεστὴς εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα· ἀναβάτην καμήλου, τὸν ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν κατ' ἐνέργειαν τοῦ διαβόλου ἐπιφοιτῶντα τῷ κόσμῳ ἀντίχριστον».

την αυριανή μέρα. Για σήμερα είχε κανονική τροφή, μα από αύριο η κατάσταση άλλαζε άρδην. Έβαλε στο σακίδιο τη σαύρα κι έβγαλε από την τσέπη του το χάρτη. Η κατάσταση εκεί ήταν αμετάβλητη. Το φίδι κουνιόταν κανονικά, ενώ οι αμμόλοφοι παρέμεναν ανέπαφοι. Προτού εναποθέσει λυπημένα τον πάπυρο πίσω στη θέση του, είδε μια μικρή πορφυρή κουκίδα στον ερημότοπο. Ήταν κοντά σχετικά στο φίδι. Ποιον συμβόλιζε όμως η κουκίδα;

Προς το παρόν ένιωθε το στομάχι του να γουργουρίζει. Όφειλε να ικανοποιήσει την πείνα του. Έβγαλε μερικά παξιμάδια. Τα κατάπιε βίαια. Ήλπιζε η πορφυρή κουκίδα του χάρτη να συμβόλιζε τον ίδιο.

Έπεσε στα τέσσερα και με τεμενάδες θερμοπαρακάλεσε τον Αλλάχ να τον βοηθήσει να επιβιώσει. Δεν ήθελε το λίκνο, μα τη ζωή του, έστω αυτά τα δύο χρόνια που του είχαν απομείνει. «Σε παρακαλώ βοήθησέ με Παντοδύναμε. Δεν μπορώ άλλο», είπε ανάμεσα στα αναφιλητά και στα δάκρυα...

«Μοχάμεντ σε παρακαλώ μείνε μαζί μου. Σ' αγαπώ!», ακούστηκε δυνατά η φωνή της βασίλισσας της Μπάλαντ.

Η πόρτα των ιδιαίτερων διαμερισμάτων της άνοιξαν αμέσως. Μέσα μπήκε ένας υπηρέτης.

«Βασίλισσα ξυπνήστε. Ξυπνήστε βασίλισσα. Μην φοβάστε εγώ είμαι εδώ. Βλέπετε για μια ακόμα φορά εφιάλτη», έλεγε εκείνος ενώ την σκούνταγε για να την ξυπνήσει.

Η μεσήλικη γυναίκα ξύπνησε. Το κορμί της ήταν μες στον ιδρώτα και το στήθος ανεβοκατέβαινε μανιωδώς. Ό,τι και να έβλεπε της είχε προκαλέσει φοβερή ταραχή. Ανοιγόκλεινε τα μάτια για να βεβαιωθεί ότι όλα όσα είχαν συμβεί άνηκαν στον κόσμο των ονείρων. Ευτυχώς, βρισκόταν ανάμεσα στα παπλώματά της. Ο συγκεκριμένος εφιάλτης στοίχειωνε τα βράδια της για περισσότερο από μια εβδομάδα. Έβλεπε διαρκώς έναν άνδρα με το όνομα Μοχάμεντ. Τον αγαπούσε παράφορα και τον παρακαλούσε να μείνει μαζί της για την αιωνιότητα, αλλά εκείνος αδιάφορα την εγκατέλειπε. Ύστερα, εμφανιζόταν ένας γεράκος. Εκείνος της εκμυστηρευόταν ότι δεν ονομαζόταν Λάιλα. Στο τέλος, σχεδόν πάντα κάποιος από το υπηρετικό προσωπικό εισέβαλε στο δωμάτιο και την ξύπναγε. Ίσως αν την άφηναν να κοιμηθεί περισσότερο, να φώτιζε κάποια σκοτεινά σημεία. Το τρομαχτικό στην όλη υπόθεση ήταν ότι γνώριζε πολύ καλά το Μοχάμεντ. Ένιωθε να τον έχει συναντήσει ξανά στο παρελθόν. Όσους είχε ρωτήσει όμως, έλεγαν ότι ήταν ένας πολεμιστής που είχε εξαφανιστεί ξαφνικά. Επίσης, τόνιζαν ότι ποτέ δεν

είχε βρεθεί στην πόλη, αλλά είχε φτάσει η φήμη ότι θα επιχειρούσε να την πολιορκήσει.

Στο κεφάλι της οι αναμνήσεις είχαν γίνει ένα με τα όνειρα. Καταστραμμένα όνειρα που έμοιαζαν με μακρινές καταστρεμμένες ενθυμήσεις. Ήθελε να ενώσει τα κομμάτια και να μάθει επιτέλους την αλήθεια. Δεν ήταν δυνατόν όλα να ήταν αποκυήματα της φαντασίας της.

Σηκώθηκε χωρίς να χρειαστεί βοήθεια. Ένιωσε τα ρούχα να κολλάνε πάνω της. Ήθελε να κάνει ένα γρήγορο μπάνιο για να φρεσκαριστεί προτού αναζητήσει την αλήθεια. Έδωσε την εντολή στον υπηρέτη της. Εκείνος χωρίς να βιαστεί ενημέρωσε όλο το προσωπικό ώστε να ικανοποιηθεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο η επιθυμία της βασίλισσας και συνέχισε να παραμένει δίπλα της.

«Φύγε και άσε με να γδυθώ επιτέλους», διέταξε εκνευρισμένα εκείνη.

Ο υπηρέτης, παρότι είχε σαφές οδηγίες να μην την αφήσει μόνη, αναγκάστηκε να βγει από το δωμάτιο. Ευχαριστημένη με την τροπή των γεγονότων κατευθύνθηκε προς την ντουλάπα. Έπιασε τη λευκή μεταξωτή πετσέτα, όταν άνοιξε μια μυστική κρύπτη στη ντουλάπα. Μέσα της υπήρχαν κάποια μαύρα ρούχα. Μια κουκούλα με καλύπτρα για το πρόσωπο, ένα ιδιόμορφο σύνολο από ρούχα που σίγουρα δεν είχαν καμία σχέση με τις βασιλικές της υποχρεώσεις. Με το ένα της χέρι άγγιξε τα ρούχα. Το άγγιγμα του υφάσματος ήταν αρκετό για να ξεκλειδωθούν κάποιες αναμνήσεις.

Γεγονότα πέρασαν μονομιás στο νου της. Είδε το Μοχάμεντ, είδε το θάνατο δύο ανθρώπων και στο τέλος έναν γεράκο που χανόταν σε μια δίνη. Στο μυαλό της στροβιλιζόταν η φράση «Εννοείται πως δεν είσαι η Λάιλα», που είχε ξεστομίσει εκείνος. Αυτά τα παράξενα όνειρα που είχε τελευταία ήταν όντως πραγματικότητα ή όχι;

Η πόρτα άνοιξε απότομα. Έκλεισε την κρύπτη μονομιás. Γδύθηκε γρήγορα και έπεσε στην μπανιέρα φροντίζοντας να δείχνει ψύχραιμη, γιατί μέσα της κόχλαζε σαν το καυτό νερό στο τσουκάλι. Έπρεπε να χαλαρώσει και να σκεφτεί με νηφαλιότητα τα γεγονότα. Ο συνδετικός κρίκος λογικά θα ήταν ο Μοχάμεντ. Έπρεπε να τον βρει, αυτό τουλάχιστον ισχυριζόταν η λεπτή φωνούλα που της μιλούσε εσωτερικά. Έπρεπε να βρει τη μνήμη της. Εδώ μέσα έδειχναν όλοι να γνωρίζουν πολλά περισσότερα από την ίδια. Ίσως να μπορούσε να χαρακτηρίσει τον εαυτό της μαριονέτα. Το ύφος του διωγμένου υπηρέτη ήταν μυστήριο. Ποιος ξέρει πόσο καιρό βρισκόταν παγιδευμένη μες στη λήθη που την είχε κοιμίσει κάποια ανώτερη δύναμη.

«Τέχνασμα δεμένο με άλλο τέχνασμα», ψιθύρισε και θυμήθηκε να βρίσκεται σε μια σπηλιά στο κέντρο και δίπλα της να έχουν τοποθετηθεί μεγαλόπρεπες σημαίες. Τα σύμβολά τους αν θυμόταν καλά είχαν έναν κύκλο με τρίγωνα. Πότε είχαν συμβεί τούτα τα γεγονότα; Ένας από τους ευνούχους τη ρώτησε διακριτικά αν ένιωθε καλά. Εκείνη απάντησε χαμογελαστή ότι ποτέ δεν ήταν καλύτερα. Το σχέδιο είχε σχηματιστεί ανάγλυφα στο κεφάλι της. Σήμερα το βράδυ, όταν δεν θα υπήρχε ψυχή, θα το έσκαγε. Με τη βοήθεια του υποσυνειδήτου θα έβρισκε τον άνδρα που στοίχειωνε τα όνειρά της. Από το βράδυ κι ύστερα λοιπόν θα ξεκινούσε την αναζήτηση του παρελθόντος της...

Είχαν περάσει μέρες. Η πορφυρή κουκίδα στο χάρτη ίσως να ήταν ο ίδιος. Αυτό που αδυνατούσε να καταλάβει ήταν ότι παρότι κινούταν προς αντίθετη κατεύθυνση, τη μία φορά απεικονιζόταν σωστά στο χάρτη κι έπειτα λάθος. Αυτή η κατάσταση έτεινε να τον τρελάνει. Παρά τις προσπάθειές του ένιωθε ότι δεν είχε πραγματοποιήσει κάποιο σημαντικό βήμα στην εξέλιξη της αναζήτησης. Μονάχος περπατούσε σ' ένα τοπίο που παρέμενε ίδιο και απaráλλακτο. Το πρωί ο καυτός ήλιος κατέκαιγε το κορμί του, ενώ το βράδυ οι εξαιρετικά χαμηλές θερμοκρασίες μαζί με τον παγερό αέρα πάγωναν το κορμί. Τουρτούριζε σχεδόν κάθε βράδυ. Όσο διαρκούσε όμως η σπίθα της ζωής, θα συνέχιζε την αναζήτηση. Και οι δύο εκδοχές κατά τον πολέμαρχο θα ήταν καλοδεχούμενες, καθώς στην πρώτη θα πετύχαινε το στόχο του, ενώ στη δεύτερη θα πέθαινε έχοντας χαθεί εξαιτίας όμως των δικών του λαθών. Οι φλόγες των ονείρων του θα τον έκαιγαν, αλλά είναι ωραίο να αφήνεις το όνειρό σου να σε καίει. Πάντοτε είχε τούτη την άποψη ο στρατηλάτης και δεν πρόκειται να άλλαζε τώρα που έφτανε στα τελευταία. Μοναδικός του προβληματισμός πια ήταν η αδυναμία του να υπολογίσει με ακρίβεια το χρόνο. Ήθελε να ξέρει πότε θα πεθάνει οριστικά. Την τελευταία μέρα προτού πεθάνει ήθελε να ζητήσει συγχώρεση για όλα τα κακά που είχε πράξει. Μέσα του ισχυριζόταν ότι θα τα ξαναέκανε όλα, αλλά όφειλε να τηρήσει το έθιμο. Ίσως έβγαινε και κάτι καλό από την παράκληση για συγχώρεση.

Τα εφόδια του είχαν τελειώσει πριν από καιρό. Επιβίωνε τρώγοντας ερπετά και πίνοντάς τους το αίμα. Μερικές φορές ήταν τυχερός και έπιανε κάποιο φίδι. Τα φίδια είχαν πολύ καλύτερο κρέας από τις σαύρες. Πόσο θα μπορούσε να ζει κάτω από τούτες τις αντίξοες συνθήκες, δεν είχε την παραμικρή ιδέα. Ο οργανισμός του είχε εξουθενωθεί και είχε ουσιαστικά σκελετωθεί. Το δέρμα κολλούσε πάνω του με μοναδικό στόχο να κρύψει τα

κόκαλα. Είχε βρεθεί ξανά σε παρόμοιες καταστάσεις, μα στο παρελθόν ήταν νεότερος και έσφυζε από ζωή.

Ο ήλιος είχε αρχίσει να εξασθενεί, όταν ακούστηκε η μελωδία της ξανθής γυναίκας. Ξάφνου, εμφανίστηκε μπροστά του. Θυμήθηκε να μην ξεχάσει ποιος ήταν. Θυμήθηκε το χαμό της καμήλας και ότι δεν έπρεπε να ξεχάσει τον πραγματικό του σκοπό. Δεν θα τραβιόταν σαν μαριονέτα προς τη μαγευτική φωνή. Δυστυχώς όμως, έτρεξε γρήγορα προς το μέρος της παρά τις υποσχέσεις του. Είχε την ακαταμάχητη δύναμη να τον κατευθύνει. Δεν είχε τη δύναμη να της αντισταθεί.

Καθώς έτρεχε προς το μέρος της δεν παρατήρησε βέβαια ότι από πίσω της η άμμος υψωνόταν με παράξενο τρόπο. Η κινούμενη λωρίδα φάνταζε με τεράστιο δάκτυλο. Αργά ή γρήγορα θα έφτανε στο Μοχάμεντ. Εκείνος όμως παρέμενε μαγνητισμένος από τη μελωδία. Έτρεχε προς την γυναίκα και ουσιαστικά προς τη λωρίδα.

Λίγο πριν μπορέσει να ακουμπήσει τα μαλλιά της, η γη σείστηκε. Η άμμος υποχώρησε και από μέσα της εμφανίστηκε ο γιγάντιος όφιος που χωρίς να χρονοτριβήσει άνοιξε το στόμα του για να τον καταπιεί μονομιάς. Ο εκστασιασμένος τελευταία στιγμή γλίστρησε στα πλάγια αποφεύγοντας με επιτυχία τον εχθρό. Με δυσκολία σηκώθηκε και είδε στο βάθος του ορίζοντα μια όαση. Είχε βρει επιτέλους το Λίκνο της Ζωής. Από εδώ και στο εξής όλα φάνταζαν ευκολότερα.

Η Γη σείστηκε ξανά. Η τεράστια κόμπρα έβγαλε το κεφάλι της και επιτέθηκε ξανά στο Μοχάμεντ. Απέφυγε την επίθεση, μα η πτώση του θεόρατου φιδιού στην άμμο κούνησε συθέμελα το έδαφος. Ο πρώην αδαμάντινος χαρακτήρας έχασε την ισορροπία του. Κατρακύλησε στους αμμόλοφους. Έπιασε ένα εγχειρίδιο και με βία το κάρφωσε στο έδαφος για να ανακόψει την πτώση του. Το όπλο εννοείται πως δεν ανέκοψε την κατηφορική πορεία του, αλλά κατά έναν περίεργο τρόπο κατάφερε να τον βοηθήσει να διατηρήσει την ισορροπία του. Για να κερδίσει την επική μάχη με το φίδι, όφειλε να επιστρατεύσει κάθε ίχνος τεχνάσματος που θυμόταν.

Η γιγαντιαία κόμπρα έκανε πάλι την εμφάνισή της. Είχε ύψος περίπου δεκαπέντε μέτρα και πλάτος είκοσι. Τα δόντια της σαν κοφτερές λεπίδες είχαν τη δυνατότητα να συνθλίψουν οτιδήποτε βρισκόταν στο διάβα της. Η πλάστιγγα έγερνε προς το μέρος του θρυλικού φύλακα. Με το παχύ του δέρμα να καλύπτει τα ζωτικά όργανα, τα κοφτερά όπλα του Μοχάμεντ δεν θα μπορούσαν να τα τρυπήσουν. Αν δε σκεφτόταν ένα έξυπνο τέχνασμα, ήταν

βέβαιος ότι η ζωή του θα τελείωνε. Συγχρόνως, ήξερε ότι δεν θα μπορούσε να αντέξει σε μια πολύωρη μάχη.

Ο όφιος πραγματοποίησε μια τρίτη βουτιά. Τελευταία στιγμή πάλι γλίτωσε από τα δόντια του. Παράλληλα με το σάλτο όμως πέταξε ένα εγχειρίδιο στο σώμα του. Προς μεγάλη του έκπληξη το όπλο δεν τρύπησε καθόλου τη σάρκα. Έπεσε στην άμμο. «Θεέ μου», ούρλιαξε και ξεκίνησε να τρέχει με όση δύναμη του είχε απομείνει προς την όαση. Ίσως το θάνατο νερό να τον έσωζε από το βέβαιο θάνατο.

Κινήσεις γρήγορες, βεβιασμένες, μα οι μοναδικές που θα μπορούσαν να τον σώσουν από το τέρας. Ήλπιζε να τα καταφέρει. Είχε φτάσει άλλωστε τόσο κοντά, γιατί να του γύρναγαν την πλάτη τώρα; Στη ζωή όμως γνώριζε ότι υπήρχαν κυρίως επιλογές που καθόριζαν το ποιος πραγματικά είναι κάποιος. Όλοι οι άνθρωποι έχουν περάσει βάσανα, θανάτους, εξαπατήσεις κ.τ.λ. Η συμπεριφορά τους σε εκείνες τις στιγμές και έπειτα φανερώνουν το ποιόν τους. Η κρισιμότερη μάχη θα έδειχνε αν ο κρατερός άνδρας είχε φτιαχτεί από ατσάλι ή απλά ήταν ένας συνηθισμένος άνθρωπος.

Το φίδι επιτέθηκε ξανά. Η ουρά του βρήκε τον πολεμιστή στη μέση. Τον εκσφενδόνισε μακριά. Η σύγκρουση λογικά επέφερε σπάσιμο στα πλευρά, γιατί ένιωθε αφόρητο πόνο δεξιά του. Κάθε κίνηση του κορμιού του τού προκαλούσε πόνο. Είχε νιώσει κάτι ανάλογο πριν από δέκα χρόνια, ήταν σίγουρα σπάσιμο των πλευρών, μα με λίγη προσοχή δεν θα αντιμετώπιζε πρόβλημα. Όσο μαινόταν η μάχη στην άμμο, οι πτώσεις στο έδαφος δεν προξενούσαν ιδιαίτερο πόνο. Με έξυπνες κινήσεις θα σκότωνε το φίδι.

Κράτησε δύο χρυσά εγχειρίδια στα χέρια του. Ο αντίπαλος πέρασε από δίπλα του. Αλαλάζοντας όρμησε πάνω στην πλάτη. Έμπηξε τα δύο όπλα στο κορμί του και συνέχισε να προχωρά προς το κεφάλι. Το τέρας ένιωσε κάποιες ενοχλήσεις. Αποφάσισε να βουτήξει στο έδαφος για να σωθεί από τον αναβάτη.

Το δέρμα σκίζόταν υπερβολικά δύσκολα. Είχε προχωρήσει ελάχιστα, γιατί απαιτούσε φοβερή δύναμη να βγάζει κάθε φορά τα εγχειρίδια κι ύστερα να τρυπήσει πάλι το κρέας. Είχε να διανύσει μεγάλη απόσταση μέχρι να φτάσει στο κεφάλι. Τότε το τέρας βούτηξε στην άμμο. Θα προσπαθούσε να μείνει προσκολλημένος πάνω του. Έκλεισε το στόμα, έσφιξε δυνατά τις λαβές και περίμενε καρτερικά την εισχώρηση στο υπέδαφος.

Η άμμος του χτύπαγε με βία το πρόσωπο. Ο αφόρητος πόνος των πλευρών του επέβαλλε να ουρλιάζει, μα αν οίμωζε, τότε θα παγιδευόταν μες την καυτή άμμο. Ένιωθε να του τρυπιέται το δέρμα. Η ταχύτητα που είχε αναπτύξει ο

αντίπαλος φάνταζε διαστημική. Κάποτε βγήκε στην επιφάνεια. Τότε, ο ζαλισμένος Μοχάμεντ άφησε τις λαβές. Έπεσε στο έδαφος φροντίζοντας να μη χτυπήσει το ευαίσθητο σημείο του. Έβαλε φτερά στα πόδια και κατευθύνθηκε προς την όαση. Το θάρρος είχε μετατραπεί σε φόβο, η τόλμη σε ατολμία και έτσι έτρεχε για να σώσει τη ζωή του. Ήταν ανόητη η απόπειρά του να σκαρφλώσει ως το κεφάλι. «Σκέψου, σκέψου», ούρλιαξε ενώ η κόμπρα έβγαινε από το έδαφος για ένα τελευταίο χτύπημα.

Με μια απελπισμένη κίνηση έβγαλε από το γοφό του το τρίτο εγχειρίδιο. Γύρισε και κοίταξε για δεύτερα τα μάτια του πλάσματος. Θεέ μου, έμοιαζαν με πλανήτες. Άφησε το περίτεχνο μαχαίρι να φύγει από τα χέρια του στοχεύοντας την αριστερή κόρη. Πρέπει να την πέτυχε, γιατί έβγαλε μια τσιριχτή κραυγή που σίγουρα θα ακούστηκε μέχρι την Μπάλαντ.

Στάθηκε για λίγο αναζητώντας με το ένα μάτι του το Μοχάμεντ. Απείχε περίπου πεντακόσια μέτρα από την όαση πια. Λίγα ακόμα βήματα και θα έπινε το νερό κι ύστερα σαν αθάνατος θα αναμετρίοταν με τον εχθρό.

Έτσι απλοϊκά σκεφτόταν. Είχε λησμονήσει όμως ότι κι άλλοι πολλοί είχαν φτάσει σε τούτο τον τόπο. Ο φύλακας του λίκνου είχε πείρα από μάχες, δεν θα άφηνε να νικηθεί από τον σκελετωμένο άνδρα. Έτσι, τον άφησε για λίγο να προχωρήσει παραπέρα. Κατέστρωνε το αλάνθαστο νικηφόρο σχέδιο του. Χωρίς να το σκεφτεί ιδιαίτερα, κατέληξε στην απόφαση να καταπιεί μονομιás τον άνθρωπο. Τα υγρά στο στομάχι του θα τον σκότωναν με την πάροδο του χρόνου.

«Έφτασα», φώναξε γεμάτος χαρά ο πολύπειρος στρατηλάτης, ενώ το περιβάλλον σκοτείνιασε απότομα. Μια τεράστια ροζέ γλώσσα τον έγλειψε. Ο φρουρός της αθανασίας τον είχε καταπιεί...

Φόρεσε τα κρυμμένα στην κρύπτη ρούχα. Με μυστικοπάθεια είχε φροντίσει να υπάρχει ακριβώς κάτω από το μπαλκόνι της ένα άλογο. Το να φύγει από το παλάτι δεν την προβλημάτιζε. Το μεγαλύτερο εμπόδιο ήταν η διάβαση της κεντρικής πύλης. Όλο το εικοσιτετράωρο την φύλαγαν φρουροί. Σίγουρα όταν την έβλεπαν θα την αναγνώριζαν. Αποκλείεται να την άφηναν να περάσει μέσα στο βράδυ. Θα ειδοποιούσαν άμεσα το παλάτι, οπότε αποκλείεται μετά να είχε άλλη ευκαιρία για να λύσει το αίνιγμα που την ταλαιπωρούσε. Επομένως, απόψε δεν υπήρχαν πισωγυρίσματα. «Όλα ή τίποτα», ψιθύρισε βλέποντας την αντανάκλαση του ειδώλου της στον καθρέφτη. Τα ρούχα είχαν ραφτεί για την ίδια, δεν υπήρχε πια η παραμικρή

αμφιβολία. Η Λάιλα όντως δεν ήταν η Λάιλα, απλά κάποιος είχε αφαιρέσει την πραγματική της ταυτότητα, το παρελθόν της.

Άνοιξε προσεκτικά το πατζούρι. Προτού βγει έξω κοίταξε τον περίγυρο. Δεν υπήρχε ψυχή. Με αλεπουδίσια βήματα έφτασε στο περβάζι. Κοίταξε κάτω, το θέαμα την προβλημάτισε. Η φρουρά είχε διπλασιαστεί. Κάτω της περιπολούσαν πέντε άνδρες. Ακόμα και στα γειτονικά μπαλκόνια είχαν τοποθετήσει μερικούς. Μπορεί να μην είχαν την κατάλληλη θέση ώστε να την δουν, μα είχαν διασφαλίσει ότι δεν θα έφευγε από το παλάτι χωρίς να τη δουν.

Στενοχωρημένη επέστρεψε στην κλίνη της. Έπεσε πάνω στα σκεπάσματά της. Είχε σκεφτεί πολλές μέρες για να βρει τόσο τη μέρα όσο και την ώρα που θα έκανε την απόπειρα φυγής. Σκέψεις, σχεδιαγράμματα, προετοιμασίες. Όλα ήταν ανούσια τελικά, εκτός αν έκανε κάτι παράτολμο. Τρελό μάλλον κι όχι παράτολμο. Έσβησε το κερί. Χτύπησε την πόρτα της εισόδου και ρώτησε το φρουρό αν μπορούσε να έρθει για λίγο μέσα επειδή τον ήθελε κάτι. Έσπευσε να τη βοηθήσει αμέσως. Με τη βοήθεια μιας καρέκλας τον άφησε αναίσθητο. Τώρα ήταν η ευκαιρία της για να αποδράσει.

Άνοιξε σιγανά την πόρτα. Στο διάδρομο δεν υπήρχε κάποιος άλλος. Την έκλεισε φροντίζοντας να κλειδώσει κιόλας. Έπρεπε να βιαστεί, γιατί αν ξύπναγε ο αναίσθητος, τότε θα ειδοποιούσε όλο το παλάτι. Με γοργά βήματα κατέβηκε την κεντρική σκάλα. Ευτυχώς, το παλάτι έδειχνε άδειο. Κανένας τους δεν είχε σκεφτεί ότι η βασίλισσα θα μπορούσε να το σκάσει από την κεντρική είσοδο.

Κατέβηκε την κεντρική σκάλα. Άφησε πίσω της τους περίτεχνους πίνακες και τα βάζα που κοσμούσαν όλο σχεδόν το χολ. Τότε, αντιλήφθηκε ότι θα ήταν αδύνατο να βγει από την κεντρική είσοδο του παλατιού, γιατί ήταν φύση αδύνατο να ανοίξει τη δρύνη πόρτα και να περάσει απαρατήρητη.

Ξάφνου, εκείνη άνοιξε μόνη της. Μπήκαν βιαστικά δύο ρωμαλέοι άνδρες. Κοίταζαν δεξιά κι αριστερά διαρκώς. Έδειχνε να ψάχνουν κάτι ή κάποιον, μα δίχως να γνωρίζουν σαν τι έμοιαζε. Τότε, συνέβη ένα εξαιρετικά δυσάρεστο γεγονός. Φωνές ακούγονταν με ένταση από το δωμάτιό της. Δάγκωσε τα χείλη της για να μην βγάλει άχνα. Στεκόταν στο σκοτάδι πίσω από ένα ογκώδες πορσελάνινο βάζο. Οι άνδρες μόλις άκουσαν τις φωνές έτρεξαν προς τον πάνω όροφο. Τώρα, ήταν η ευκαιρία της να ξεφύγει από το παλάτι. Δεν θα έπαιρνε άλογο, γιατί ήταν βέβαιο ότι θα γινόταν αντιληπτή, ενώ αν συνέχιζε το περπάτημα προσεκτικά, θα πέρναγε αόρατα τα τείχη.

Η ελπίδα αναζωπυρώθηκε μέσα της καθώς άγγιζε τα πόμοια της εισόδου. Ένιωσε για λίγο τον ιδρώτα να στάζει από το πρόσωπό της στο δάπεδο. Προσεκτικά άφησε το φως της νύχτας να εισχωρήσει στο χολ. Για καλή της τύχη έξω δεν υπήρχαν πια φρουροί. Χωρίς να το σκεφτεί καθόλου, βγήκε στο υπαιθρο για να βρει επιτέλους την αλήθεια. Έστριψε αμέσως δεξιά. Θα πέρναγε από τον κήπο των λουλουδιών. Ήταν δυσκολότερο να την κυνηγήσουν από εκεί, γιατί θεωρητικά ήταν απαγορευμένη περιοχή για τους άνδρες. Ωστόσο, όταν αντίκρισε τα εξωτικά της λουλούδια έμεινε άφωνη γιατί στον περίγυρο υπήρχαν περίπου είκοσι φρουροί. Έκανε μεταβολή για να επιστρέψει απ' όπου ξεκίνησε όταν σημάνθηκε συναγερμός για τη φυγή της. Τίποτα δεν είχε ευτυχή έκβαση μέχρι στιγμής.

Μετά το συναγερμό σκέφτηκε να τα παρατήσει. Από την άλλη είχε δηλώσει ότι απόψε θα έδινε ακόμα και τη ζωή της προκειμένου να ανακάλυπτε την αλήθεια. Δεν είχε υπεκφυγές απόψε. Όλα είχαν προγραμματιστεί εδώ και καιρό. Θα περίμενε να στραφούν οι φρουροί από τον κήπο των λουλουδιών προς το παλάτι κι ύστερα θα συνέχιζε ανενόχλητη το δρόμο της. Ποιος θα σκεφτόταν άλλωστε ότι είχε περάσει κάτω από τη μύτη τους;

Έτσι, έπεσε μπρούμυτα πίσω από κάτι θάμνους. Είχε επιλέξει ένα ιδανικό σημείο ώστε να έχει πλήρη εποπτεία του χώρου. Πέρασαν κάποια λεπτά μέχρι να φύγει η πλειονότητα των φυλάκων. Αποτύπωσε στο μυαλό της τις θέσεις όλων των εχθρών της και βγήκε από την κρυψώνα της. Πέρασε πίσω ακριβώς από τον πρώτο, δίπλα από τον δεύτερο, πάνω από τον τρίτο μέσω ενός κιοσκιού και σταμάτησε. Από τη στέγη του έβλεπε σχεδόν κάθε σπιθαμή της αυλής. Τα ρούχα της ήταν ιδανικά, γιατί κάτω από τον ελάχιστο φωτισμό γινόταν ένα με το σκοτάδι.

Ο τύπος που στεκόταν από κάτω της έπρεπε να εξαφανιστεί για να μπορέσει να βγει επιτέλους από τον κήπο. Ζύγισε τη θέση της. Μ' ένα σάλτο τον χτύπησε στο κεφάλι. Δεν πρόλαβε να βγάλει κάποιον ήχο. Έπεσε αναίσθητος στο έδαφος. Τον εναπόθεσε ευλαβικά σ' έναν παράμερο θάμνο και βγήκε επιτέλους από τον κήπο. Βρισκόταν πια στον κεντρικό δρόμο για την είσοδο στο παλάτι. Αν τον διάβαινε, τότε είχε ελευθερωθεί επιτέλους.

Ο χώρος ήταν έρημος. «Παράξενο», σκέφτηκε περισσότερο για να διατηρήσει όλες τις αισθήσεις της σε εγρήγορση. Περπάταγε γρηγορότερα κινούμενη μες στο σκότος. Με άλλα δέκα βήματα θα είχε τη δυνατότητα να ανοίξει την αυλόπορτα για να ελευθερωθεί. Ουσιαστικά δεν έβγαινε ακριβώς

από τα ανάκτορα, γιατί υπήρχαν ύστερα και κάποια άλλα τείχη. Είχε ωστόσο διασχίσει το σημαντικότερο τμήμα.

Άγγιξε την αυλόπορτα όταν μια γνώριμη φωνή την διέταξε να επιστρέψει στην κλίνη της. Πίσω της στεκόταν ο γεράκος του ονείρου. Τα μάτια του λαμπύριζαν ενώ η γενειάδα του κυμάτιζε παρότι δε φυσούσε.

«Ποιος είσαι;», ρώτησε γεμάτη απορία η Λάιλα.

«Καταπιεσμένες αναμνήσεις και βλακείες. Τους είχα πει ότι πρέπει να σε σκοτώσουμε, αλλά εκείνοι επέμεναν. Το ρητό είναι πολύ γνωστό. Τους το είπα ένα εκατομμύριο φορές, μα δεν με άκουσαν. Ήταν δεδομένο ότι ένα άτομο με τις δικές σου ικανότητες θα προσπαθούσε να ενώσει τα κομμάτια του πάζλ. Οι έντονες αναμνήσεις που μας σημαδεύουν για μια ζωή δεν γίνεται να κοιμηθούν ξανά αφού ξυπνήσουν. Ανόητοι όμως όλοι τους στο Τάγμα. Ποτέ δεν με άκουσαν σοβαρά. Πάντοτε διέταζαν να κάνω εκείνο κι εκείνο. Ποτέ τους δεν με άκουσαν οι ηλίθιοι.»

«Καταπιεσμένες αναμνήσεις;», είπε η Λάιλα αδυνατώντας να κατανοήσει τον μονόλογο του γέροντα.

«Ναι, μπορείς να το πεις κι έτσι. Το θέμα είναι ότι με κούρασε η όλη ιστορία. Πρέπει επιτέλους να μπει ένα τέλος. Δεν γίνεται διαρκώς να σε κοιμίζουμε και εσύ να ξυπνάς. Η βασίλισσα της Μπάλαντ δεν πρέπει να θυμάται τι έκανε τα προηγούμενα χρόνια της ζωής της προτού ανέβει στο θρόνο. Είναι αρχή του Τάγματος. Αν ξέρατε τις πραγματικές σας δυνάμεις, τότε αμφιβάλλω αν θα συνεχίζατε να παραμένετε στη θέση σας. Το συγκεκριμένο σύστημα θεσπίστηκε με απώτερο στόχο να μην διαταραχθεί η ειρήνη της Μπάλαντ. Είμαστε ένας φιλήσυχος λαός που θέλει να παραμείνει κυρίαρχος χωρίς να αναμειγνύεται σε συρράξεις. Δεν είναι δύσκολο να πετύχεις την ισορροπία μεταξύ της αυλής και των πολιτών. Απλά, κινούμε τα νήματα χωρίς να ξέρει κανείς ότι ουσιαστικά υπάρχουμε. Είμαστε ακόμα ένας μύθος της πόλης».

«Ένα καταστραμμένο όνειρο είναι σαν μακρινές αναμνήσεις. Οι μακρινές ενθυμήσεις είναι σαν ένα καταστραμμένο όνειρο. Πρέπει να ενώσω τα κομμάτια», είπε μηχανικά η Λάιλα.

«Βλέπω ότι θυμάσαι πάνω κάτω το σύνθημα του Τάγματος. Απλά, στο τέλος ανέφερεις ότι θέλεις να ενώσεις τα κομμάτια αυτού του καταστρεμμένου ονείρου. Ουσιαστικά θέλεις να ενώσεις τα κομμάτια του Μοχάμεντ και τα δικά σου Λάιλα. Έτσι δεν είναι;», ρώτησε χωρίς να περιμένει απάντηση, μα εκείνη τον κοίταξε και ψέλλισε κάτι ακαταλαβίστικα λόγια.

Ο γεράκος έχασε το χρώμα του. Ένα ανεπαίσθητο τρεμούλιασμα τον κατέβαλε.

«Τι είπες μόλις τώρα;», ούρλιαξε οργισμένα.

Εκείνη δεν θυμόταν κι έτσι δεν έδωσε καμία απάντηση. Άλλωστε, είχε έρθει η ώρα να φύγει. Άγγιξε το πόμολο της πόρτας και την τράβηξε με βία. Εκείνη όμως παρέμεινε στη θέση της. Προσπάθησε ξανά, αλλά δεν κινήθηκε πάλι. Τότε, συνειδητοποίησε ότι για τούτη την εξέλιξη έφταιγε μάλλον ο γέροντας. Ασυναίσθητα έβαλε το χέρι της στο γοφό. Έπιασε ένα κοφτερό μαχαίρι. Το τράβηξε και το πέταξε με σπειροειδή φορά προς τον εχθρό. Μες στη νύχτα ο αντίπαλος δεν αντιλήφθηκε το όπλο. Λίγο πριν τον βρει κατάστηθα, έλαμψε. Η λάμψη του τύφλωσε τα μάτια και δεν πρόλαβε να αντιδράσει.

Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό ώστε έχασε την ισορροπία του και κύλισε στο σκληρό δάπεδο. Από το στήθος του έτρεξε αίμα. Τελικά, ήταν ανθρώπινο και μπορούσε να πεθάνει. Η Λάιλα ήταν ευχαριστημένη με την αντίδρασή της. Έβαλε το χέρι στο δεύτερο γοφό. Εκεί υπήρχαν άλλα δύο μαχαίρια. Έπιασε το πρώτο. Χωρίς να τον περιμένει να σηκωθεί, σημάδεψε και έριξε το όπλο φροντίζοντας να υιοθετήσει ξανά τη σπειροειδή φορά. Παρά την πτώση του και τη ζάλη που ένιωθε λίγο πριν το μαχαίρι αγγίξει το κεφάλι, τα μάτια του εξέπεμψαν λευκό φως και έστειλαν πίσω το μαχαίρι. Η βασίλισσα προσπάθησε να το αποφύγει μ' ένα σάλτο, αλλά εκείνο καρφώθηκε στο δεξιό της γοφό και τη σώριασε στο έδαφος.

Η πτώση χειροτέρευσε το τραύμα καθώς το μαχαίρι εισχώρησε βαθύτερα. Το μέλος του Τάγματος βάζοντας δύναμη στα χέρια του σήκωσε το κορμί του. Με νωχελικά βήματα είχε φτάσει σχεδόν δίπλα από την πεσμένη γυναίκα.

«Συγγνώμη, αλλά πήρα την απόφαση να σε σκοτώσω. Δεν γίνεται αλλιώς. Είθε να αναπαυτείς εν ειρήνη», είπε ενώ σήκωνε ψηλά τα χέρια του. Σχημάτισε ένα νοητό τρίγωνο, ύστερα έναν κύκλο με το αριστερό του μονάχα χέρι κι είπε λόγια μαγικά που μέχρι σήμερα κανένας χρονογράφος δεν μπόρεσε να κατανοήσει.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να ξεριζωθεί η αυλόπορτα. Θα την έριχνε πάνω στη βασίλισσα. Τα χέρια του αριστοτεχνικά κουνάμενα θύμιζαν μαέστρο που διευθύνει την ορχήστρα. Θέαμα αλλόκοτο για την εποχή εκείνη, αλλά και απίθανο στη σύλληψη ακόμα και σήμερα. Η μαγεία κατείχε πάντα σημαντική θέση στη ζωή των ανθρώπινων πολιτισμών, αν και πολλοί διαφωνούν μέχρι σήμερα.

Πεσμένη στο έδαφος δεν είδε τι σήμαιναν οι χειρονομίες του άνδρα. Προτεραιότητα για την ίδια ήταν η αφαίρεση του μαχαιριού από το γοφό. Έβαλε τα χέρια της στην πληγή και το τράβηξε με δύναμη. Αβάστακτοι λυγμοί κατέκλυσαν τη γυναίκα. Οι φωνές που έβγαλε ήταν εκκωφαντικές και σίγουρα ακούστηκαν κατά μήκος του παλατιού. Τράβηξε γρήγορα το μαντήλι που κάλυπτε το πρόσωπό της και το έδεσε γύρω από την πληγή. Θα σταματούσε για λίγο την αιμορραγία. Προτού προλάβει να σηκωθεί όμως, συνειδητοποίησε ότι η πόρτα ερχόταν με δύναμη προς το μέρος της. Ζυγίζοντας τις δυνάμεις της πήδηξε πάνω από το μάγο. Τελικά, κατάφερε να τον υπερπηδήσει. Δυστυχώς η πτώση της ήταν κάπως άτσαλη, γιατί το τραυματισμένο πόδι της δεν στάθηκε ικανό να την κρατήσει όρθια. Ο στόχος όμως είχε επιτευχθεί. Στεκόταν πια πίσω του. Εκείνος δεν μπορούσε να σταματήσει το ξόρκι άμεσα, οπότε η Λάιλα είχε το πάνω χέρι.

Παραπατώντας έφτασε την πλάτη του. Άρπαξε το όπλο της και του άγγιξε το λαιμό.

«Τώρα θέλω να μου πεις όλη την αλήθεια», είπε ξέπνοα εκείνη.

«Νομίζω πως ξέρεις την αλήθεια. Βρίσκεται μέσα σου. Δεν είναι δύσκολο να την ανακαλύψεις. Απλά θέλεις αρκετό χρόνο», είπε εκείνος με δυσκολία.

«Μίλα, αλλιώς θα σε σκοτώσω», απείλησε η βασίλισσα.

«Δεν χρειάζεται γιατί θα το κάνω τώρα μόνος μου, αλλά θα έρθεις μαζί μου», είπε εκείνος ήρεμα ενώ τοποθετούσε απότομα τα χέρια του στο στήθος του. Η αυλόπορτα που στεκόταν μετέωρη τόση ώρα σε οριζόντιο προσανατολισμό κινήθηκε ταχύτατα προς το μέρος τους. Ο υπερήλικας είχε στο μυαλό του ότι ήταν πολύ γέρος για να αποφύγει την επίθεση. Η Λάιλα όμως με αστραπιαία αντανάκλαστικά έπεσε στο έδαφος. Το φονικό όπλο του άνδρα τον πήρε μαζί του και τον κάρφωσε με φόρα στον απέναντι τοίχο. Τα τείχη ράγισαν και μερικά έπεσαν. Λίγο αίμα έβαψε την πέτρα.

Με αυτοπεποίθηση πια η αρχόντισσα της Μπάλαντ πλησίασε το σημείο όπου έπρεπε να βρίσκεται το πτώμα. Στη θέση του όμως είχαν ξεμείνει μονάχα κάτι στάχτες. Έλεγε εξονυχιστικά το χώρο, μα πουθενά δεν βρήκε τίποτα που να φανερώνει ότι πράγματι είχε πεθάνει κάποιος. Ούτε ρούχα, ούτε κόκαλα, ακόμα και το αίμα στο πέτρωμα του τοίχου είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Τις στάχτες τις φύσηξε ο αέρας και χάθηκαν κι εκείνες.

Έστρεψε το βλέμμα της στον ουρανό. Ευχαρίστησε τον Παντοδύναμο για το γεγονός ότι υπήρχε ακόμα. Η αιμορραγία στο πόδι της είχε σταματήσει ευτυχώς. Σκέφτηκε να βγάλει το μαντήλι και να καλύψει ξανά το πρόσωπό

της, αλλά τι νόημα είχε; Εφόσον είχε σωθεί από τούτη τη μάχη, είχε τη δυνατότητα να ξεφύγει από τον οποιοδήποτε και νομίζω πως δεν είχε άδικο.

Τράβηξε την κουκούλα. Άφησε τα μακριά της μαλλιά να ανεμίσουν. Διάβηκε την καταστραμμένη είσοδο και προχώρησε προς το άγνωστο...

Όλα σκοτείνιασαν μονομιάς. Η γη χάθηκε κάτω από τα πόδια του. Είχε περάσει δίπλα από τους τεράστιους χαυλιόδοντες κι ύστερα είχε νιώσει να πέφτει και να χάνεται στη θεοσκοτεινή άβυσσο. Φοβούμενος όμως μην τυχόν πάθει τίποτα, τρύπησε ένα τυχαίο σημείο του εσωτερικού του φιδιού. Χρειάστηκε πολύ δύναμη για να καταφέρει να σταθεροποιηθεί. Τα πλευρά του εξακολουθούσαν να τον ενοχλούν φοβερά, μα έπρεπε να σφίξει τα δόντια και να βρει μία έξοδο διαφυγής.

Τεχνάσματα, σκέψεις, απόψεις, ενθυμήσεις και όνειρα διέτρεξαν το νου του. Βρισκόταν στο στομάχι ενός γιγαντιαίου ερπετού. Η κατάσταση λογικά θα μπορούσε να ήταν χειρότερη. Αν είχε παραμείνει όμως κοντά στην αγαπημένη του, τότε δεν θα είχε αντιμετωπίσει όλους αυτούς τους κινδύνους.

Η μοναδική διαφυγή ήταν να σκάψει τη σάρκα του εχθρού. Δίχως να σκεφτεί περαιτέρω, ξεκίνησε με γρήγορες κινήσεις να ανοίγει μια μεγάλη τρύπα στο εσωτερικό του φιδιού. Το εσωτερικό κοβόταν ευκολότερα σε σύγκριση με την εξωτερική πλευρά, αλλά και πάλι θα του έπαιρνε χρόνο. Εκεί που έσκαβε όμως παραλίγο να χάσει την ισορροπία του, γιατί το πλάσμα άρχισε να κινείται περίεργα με αποτέλεσμα ο ίδιος να μην μπορεί να επικεντρωθεί στο έργο του. Τώρα όμως που είχε βρει τον τρόπο για να νικήσει τον αντίπαλο, δεν θα εγκατέλειπε την προσπάθεια.

Κατάφερε να διατηρήσει την ισορροπία του και να συνεχίσει με γρηγορότερους ρυθμούς τη δουλειά του. Όσο προχωρούσε βαθύτερα, τόσο το φίδι έβγαζε σπαρακτικές ιαχές. Ο Μοχάμεντ όμως δεν είχε δείξει οίκτο σε πλάσματα που άξιζαν τη συμπόνια του, γιατί να άλλαζε τώρα συμπεριφορά; Άλλωστε το φίδι δεν είχε κάποιον ξεχωριστό λόγο ύπαρξης πέραν της φύλαξης του λίκνου. Είτε πέθαινε είτε όχι, μικρή σημασία είχε.

Μια δεξιά μαχαιριά ύστερα από τριάντα λεπτά σκάψιμο ήταν ικανή για να περάσει μια χαραμάδα από το φως του ηλίου στο εσωτερικό του τέρατος. Γέμισε τα πνευμόνια του με αέρα κι ύστερα βούτηξε μέσα στο αίμα για να ανοίξει επιτέλους την πόρτα της οριστικής διαφυγής. Προτού όμως ανοίξει τη δίοδο σκέφτηκε ότι θα ήταν προτιμότερο να προκαλέσει και άλλα απανωτά τραύματα στον εχθρό. Έτσι, συνέχισε να τρυπά τη σάρκα των γειτονικών σημείων. Οι οιμωγές του φιδιού τρυπούσαν τα αυτιά του, αλλά δεν θα έκανε

πίσω. Θα συνέχιζε το θανατηφόρο του έργο μέχρι να τον σταμάταγε ο ίδιος ο χάρος. Η διάθεσή του για ολοκληρωτική ισοπέδωση του φύλακα, του είχε γεμίσει το κορμί με τρομαχτική ενέργεια. Παρά τη δύσκολη κατάστασή του, ο Μοχάμεντ έδειχνε πια να διασκεδάζει με το φόνο. Ίσως μια μέρα να διηγούταν στα παιδιά του τη μάχη ή ίσως οι ιστοριογράφοι να τον εξυμνούσαν για τις θηριώδεις αντοχές του. Στο μυαλό του είχε σχηματιστεί η εντύπωση ότι θα κατατασσόταν στο πάνθεον των ηρώων, δίπλα στον θρυλικό Ηρακλή, τον Οδυσσέα, τον Μέγα Αλέξανδρο, τον Αχιλλέα, τον Τρώα Έκτορα, τον θρυλικό Αννίβα και τόσους άλλους.

«Τέλειωσε», σκέφτηκε ενθουσιασμένα, ενώ το καλό του χέρι άνοιγε επιτέλους την έξοδο για την ελευθερία. Ένα θεόρατο κομμάτι κρέατος ξεκόλλησε από το σώμα του τέρατος. Μέσα από έναν καταρράκτη αίματος εμφανίστηκε ο Μοχάμεντ. Το αίμα χύθηκε στη χρυσή άμμο παίρνοντας ένα μενεξεδένιο χρώμα. Ολόκληρος από την κορυφή ως τα νύχια είχε λουστεί με αίμα, μα χαμογελούσε τόσο έντονα. Όχι δεν ήταν τρελός. Όχι δεν ήταν ηττημένος, αλλά ένας σπουδαίος νικητής. Το κουφάρι του όφη έπεσε με θόρυβο στο έδαφος. Οι κόρες των ματιών του είχαν ασπρίσει. Η ψυχή εγκατέλειψε το σώμα.

Ο Μοχάμεντ στεκόταν ακόμα όρθιος ενώ οι αχτίδες που τον άγγιζαν τόνιζαν το άλικο χρώμα του. Γύρισε και κοίταξε τον εχθρό με ανακούφιση. Σήκωσε τα χέρια ψηλά στον ουρανό. Χωρίς να τον ενδιαφέρει αν θα τον άκουγε κάποιος, φώναξε σαν μικρό παιδί: «Σε κέρδισα». Ύστερα, ένωσε το κορμί βαρύ όσο ποτέ. Έκλεισε τα μάτια του και λιποθύμησε...

Το Λίκνο της Ζωής

«Μάθε να ζεις για το αύριο και όχι μονάχα για το σήμερα και το παρόν μικρέ Μοχάμεντ», είπε ο θετός του πατέρας με στοργικό ύφος.

Το πρώην χαμίνι του δρόμου εντυπωσιάστηκε από τα λόγια του, αλλά έδειχνε ότι δεν μπορούσε να αντιληφθεί την πραγματική έννοια των λεγομένων. Με απλανές βλέμμα κοίταζε τα μεγαλόπρεπα δαχτυλίδια που κοσμούσαν τα χέρια του. Είχε να δει τέτοια, από τότε που εκείνος ο ευγενής είχε περάσει μπροστά τους για να τους κοροϊδέψει. Τον έναν φίλο του μάλιστα τον είχε χτυπήσει άσχημα στο πρόσωπο. Ο μικρός μας ήρωας χωρίς να μπορεί να ελέγξει το θυμό του είχε πετάξει μια πέτρα στο κεφάλι του καβαλάρη. Η πέτρα βρήκε το στόχο της και τον έριξε μες στις λάσπες. Τα παιδιά ξέσπασαν σε γέλια, ενώ ο μικρός Αμπντούλ που είχε χτυπηθεί στο πρόσωπο σταμάτησε τα αναφιλητά και τις κραυγές για να χαμογελάσει. Ήταν ωραίο θέαμα τα κατάλευκα ρούχα του πρίγκιπα Αλ Ράσελ να έχουν πάρει το καφετί χρώμα. Σίγουρα θα χρειαζόταν πολλή ώρα για να τα καθαρίσει, χωρίς να έχει την έγνοιά τους, γιατί οι «σπουδαίοι» άνθρωποι δεν ασχολούνται με δουλειές κατωτέρων. Μετά την πτώση τα παιδιά εγκατέλειψαν τον πρίγκιπα, ο οποίος καταριόταν θεούς και δαίμονες για την ατυχία που τον είχε βρει.

«Μάθε να ζεις για το αύριο και όχι μονάχα για το σήμερα και το παρόν μικρέ Μοχάμεντ», επανέλαβε ο κύριος που τον είχε υιοθετήσει.

«Τι εννοείς κύριε;», ρώτησε το παιδί γιατί αδυνατούσε να καταλάβει τα λόγια.

«Μικρέ, πρώτα απ' όλα μιλάμε στον πληθυντικό στους μεγαλύτερους και σε όσους έχουν ευγενική καταγωγή. Αυτοί είναι απαράβατοι κανόνες. Έγινε κατανοητός;», ρώτησε ο βασιλιάς με εμφανή χαρά.

Η βασίλισσα στεκόταν παραδίπλα βλέποντας τον άνδρα της να προσπαθεί να μυήσει ένα σκουπίδι του δρόμου στην καλή κοινωνία. Ο άνδρας της ήταν πάντοτε ονειροπόλος και καλόκαρδος, μα ετούτη η κίνησή του είχε ξεπεράσει κάθε νοητό όριο. Αυτό το παιδί, που έφερε το όνομα του μεγάλου προφήτη, ήταν αδύνατον να αποκτήσει την ίδια θέση με την κόρη τους. Εκείνη ήταν ένα ευγενικό, χαρούμενο, έξυπνο κοριτσάκι, ενώ αυτό το απόβρασμα γόνος κάποιων δούλων που δεν μπόρεσαν να φροντίσουν ούτε καν για το ίδιο τους το παιδί. Έπρεπε να το είχε αφήσει στο δρόμο και ας πέθαινε. Δεν ήταν δουλειά τους να περιμαζεύουν κάθε παιδί που έδειχνε να έχει κάποιες ικανότητες. Και τέλος πάντων ποιες ακριβώς ήταν οι ικανότητές του; Να

κρεμιέται από απόκρημνα μέρη σαν τη μαϊμού; Πραγματικά δεν μπορούσε να κατανοήσει τον άνδρα της, μα δεν μπορούσε να φέρει και αντίσταση γιατί εκείνος ήταν το ισχυρό φύλο. Όταν είχε ανακοινώσει αρχικά την απόφασή του, εκείνη είχε εκφράσει με ξεκάθαρο τρόπο την αντίρρησή της σε τούτο το φιλόδοξο, αν όχι τρελό όνειρο. «Είναι αδαμάντινος χαρακτήρας αγάπη μου, ένα πραγματικό στολίδι που αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία», είχε εκστομίσει ο βασιλιάς ενημερώνοντάς την για τις προθέσεις του. «Αδαμάντινος χαρακτήρας ένα χαμίνι του δρόμου;», είχε ρωτήσει εκείνη υποτιμητικά χωρίς να περιμένει να λάβει απάντηση, ενώ μεταφερόταν στην κλίνη της για να φρεσκαριστεί.

Παρόλο τις αντιδράσεις της όμως, εκείνος είχε υλοποιήσει την απόφασή του. Είχε φέρει στο σπίτι το παιδί των δούλων και προσπαθούσε καθημερινά ο ίδιος να τον μυήσει στην κοινωνία των ευγενών. Ανόητες ενέργειες από έναν άνδρα που είχαν αρχίσει να του προκαλούν προβλήματα τα γηρατειά. Απλά ήλπιζε να πέθαινε προτού όριζε το Μοχάμεντ διάδοχο του θρόνου. Της φαινόταν αδιανόητο ένα παιδί του δρόμου να διευθύνει ένα ολόκληρο βασίλειο. Ίσως να μάθαινε να συμπεριφέρεται σαν γαλαζοαίματος, μα εκείνη δεν θα μπορούσε να τον δεχτεί ποτέ στους κύκλους τους. Στο μέλλον δεν απέκλειε το ενδεχόμενο να μηχανορραφήσει κιόλας για να τον σκοτώσει. Ένα παιδί ήταν βέβαια, αλλά έπρεπε να είναι προετοιμασμένη για όλα τα ενδεχόμενα.

Ο βασιλιάς κατανοώντας τη σύγχυση που επικρατούσε στο κεφάλι του νεαρού αγοριού, αποφάσισε να τον πάει μια βόλτα για να του δείξει το μεγαλείο των ανακτόρων. Η περιήγηση αυτή θα τον οδηγούσε στην κατανόηση της μυστήριας φράσης που επαναλάμβανε. Έπρεπε να την αποθηκεύσει βαθειά στο μυαλό του και ποτέ μα ποτέ να μην την ξεχνούσε. Σε τούτο το βασίλειο, αυτή η φράση ήταν ο θεμέλιος λίθος της επιτυχίας. Εκτός αυτού, ο γηραιότερος ένωθε ότι είχε έρθει η ώρα να βρει τον κατάλληλο διάδοχο. Παιδιά δεν μπορούσε να κάνει πια, οπότε ο Μοχάμεντ ήταν ο καταλληλότερος για να αναλάβει την αρχηγία. Δεν καταγόταν από αριστοκρατική οικογένεια και γι' αυτό πίστευε ακράδαντα ότι θα έδειχνε επιείκεια στον απλό λαό. Ένας άνθρωπος που είχε μεγαλώσει με ανθρωπιά θα ήταν ιδανικότερος για να αφουγκραστεί τα προβλήματα όλων των κοινωνικών τάξεων. Το εγχείρημα που ήθελε να πραγματοποιήσει ήταν παράτολμο, μα πίστευε ότι θα τα κατάφερνε. Σημασία άλλωστε δεν είχε πόσο χρόνο θα έχανε ο ίδιος, αλλά η ευημερία του βασιλείου. Οι κληρονομημένες αρχές από τον πατέρα του ήταν υψίστης σημασίας.

Βγήκαν στην αυλή. Αρχικά τον οδήγησε στο σιντριβάνι με τα πολύτιμα πετράδια. Τα σμαράγδια, τα ρουμπίνια, τα ζαφείρια, οι αμέθυστοι και όλοι οι υπόλοιποι πολύτιμοι λίθοι λαμπύριζαν παιχνιδιάρικα κάτω από το φως του ήλιου. Ένα θέαμα εξαιρετικό τουλάχιστον για το Μοχάμεντ που δεν είχε ποτέ την τύχη να βρεθεί ανάμεσα σε γαλαζοαίματους. Με τα μικροσκοπικά του χεράκια άγγιξε τις πέτρες. Ήταν θερμές και πανέμορφες. Βλέποντας τούτα ευχήθηκε μια μέρα να γινόταν κι εκείνος ιδιοκτήτης ενός τέτοιου σιντριβανιού.

«Ποια είναι η γνώμη σου για τους πολύτιμους λίθους;», ρώτησε ο βασιλιάς περιμένοντας με ανυπομονησία την απάντησή του.

«Είναι πανέμορφες πέτρες με τεράστια αξία. Τις φοράνε οι πλούσιοι άνθρωποι και δείχνουν όμορφοι όπως και το σιντριβάνι», απάντησε χαμογελώντας το παιδί.

«Λάθος παιδί μου, οι λίθοι δεν είναι πολύτιμοι. Εμείς τους δίνουμε την αξία που θέλουμε. Οι πέτρες δεν έχουν αξία αγόρι μου. Όλη την προσοχή μας την αξίζουν τα ζώα και οι άνθρωποι».

Του έπιασε το χέρι και συνέχισαν τη βόλτα τους. Έπειτα ο καλός βασιλιάς τον οδήγησε σ' έναν ψηλό πύργο απ' όπου μπορούσε κάποιος να δει όλη την πόλη. Ήταν πράγματι εντυπωσιακό να βλέπει ολόκληρη την πόλη από ένα σημείο. Το παιδί φοβήθηκε γιατί πρώτη φορά ανέβαινε σε τέτοιο υψόμετρο, αλλά συνήθισε στην ιδέα.

«Τι βλέπεις;», ρώτησε δείχνοντάς του τους ανθρώπους κυρίως και λιγότερα τα κτίρια.

«Ανθρώπους και κτίρια», είπε το παιδί φοβισμένα.

«Δεν χρειάζεται να φοβάσαι, γιατί εγώ δεν πρόκειται να σε πειράξω. Η απάντησή σου όμως δεν με ικανοποίησε, γιατί αυτό που είδες ήταν η καρδιά μου και στο μέλλον θα γίνει και η δική σου. Εμείς οι βασιλιάδες ζούμε για το λαό. Πρώτα βάζουμε τους ανθρώπους και την ευημερία τους κι ύστερα τα κτίρια. Αυτός είναι ο χρυσός κανόνας αγόρι μου», εκστόμισε ο σοφός άνθρωπος ενώ κοίταζε τρυφερά τη χώρα του. Στα μάτια του μπορούσες να δεις ακόρεστη αγάπη για τον τόπο του.

Τότε, ενώ έβλεπε το θετό του πατέρα, ο νεαρός Μοχάμεντ είπε τα εξής:

«Μάθε να ζεις για το αύριο και όχι μονάχα για το σήμερα»

Ο πατέρας γέλασε δυνατά και χάιδεψε απαλά τα μαλλιά του παιδιού.

«Νομίζω πως αρχίζεις να καταλαβαίνεις γρήγορα μικρέ μου».

Είχε ξυπνήσει εδώ και ώρα. Το σκότος δεν τον άφηνε να ξεχωρίσει πολλά. Κείτονταν απλά κάτω από τα αστέρια και αγνάντευε τις κινήσεις των άστρων. Το κορμί είχε βαρύνει τόσο ώστε δεν μπορούσε να κουνηθεί. Ήταν παράξενο που είχε ονειρευτεί την πρώτη του μέρα στο παλάτι. Εκείνη η φράση του θετού του πατέρα έκρυβε τεράστια σοφία, αλλά ο ίδιος δεν κατόρθωσε να γίνει βασιλιάς και επομένως δεν είχε σημασία να τη σκέφτεται. Όλα αυτά που είχε πει ο πατέρας προτού τον πετάξει από το παλάτι εξαιτίας των μηχανορραφιών της γυναίκας του βέβαια, ήταν διδαχές για μελλοντικούς βασιλιάδες και όχι για πολεμοχαρείς ανθρώπους. Το λίκνο βρισκόταν ελάχιστα μέτρα μακριά του, αλλά ένιωθε ότι ήθελε να ξεκουραστεί κι άλλο. Έτσι, έκλεισε τα μάτια του και αφέθηκε στον κόσμο του Μορφέα.

«Παιδί μου ξύπνα. Σήμερα θέλω να έρθεις να παραστείς σε μια δίκη. Θέλω να πεις την άποψή σου για το ποιος είναι ένοχος», είπε ο βασιλιάς ενώ χτύπαγε ελαφρά στον ώμο το αγόρι που είχε φτάσει πια τα δεκατέσσερα.

Ο νεαρός αντιβασιλέας, δίχως να έχει όρεξη για τις συνηθισμένες διδαχές του πατέρα του, σηκώθηκε βαριανασαίνοντας από το κρεβάτι του. Είχε βαρεθεί να σκέφτεται διαρκώς τι ήταν σωστό για το βασίλειο. Ήταν μεγάλη τιμή για εκείνον που ο θετός του πατέρας τον εμπιστευόταν τόσο και του είχε παραχωρήσει όλα αυτά τα προνόμια, μα κάποια στιγμή οι διδαχές έπρεπε να τελειώσουν. Ήταν εδώ και καιρό που επιθυμούσε να έχει μια μέρα ελεύθερη χωρίς να πρέπει να καταπιάνεται με ζητήματα του βασιλείου. Από την άλλη ο πατέρας του ήταν σοφός άνθρωπος και μάλλον ήξερε τι έπραττε.

«Η σημερινή δοκιμασία τι περιλαμβάνει;», ρώτησε ευδιάθετα ο αντιβασιλέας.

«Θα πρέπει να πάρεις μια πάρα πολύ δύσκολη απόφαση, αλλά νομίζω πως είσαι πια αρκετά ώριμος για να κάνεις τη σωστή επιλογή. Ελπίζω να με δικαιώσεις και τούτη τη φορά. Δεν θέλω να έχεις άγχος. Θέλω απλώς να κάνεις αυτό που σου λέει η καρδιά σου».

Προχώρησαν ο ένας δίπλα στον άλλον μέχρι την αίθουσα του θρόνου. Ο γηραιότερος κάθισε μεγαλόπρεπα στο θρόνο του, ενώ έκανε νόημα στο παιδί να σταθεί δίπλα του. Όταν βολεύτηκε φώναξε τους φρουρούς να φέρουν τους δύο ανθρώπους ενώπιον του.

Υπάκουσαν αμέσως στις διαταγές τους κι έφεραν δύο απλούς πολίτες που είχαν μαγαζιά στην υπαίθρια αγορά. Και οι δύο είχαν δεθεί χειροπόδαρα. Λογικά θα είχαν οδηγηθεί μπροστά στον άρχοντα του τόπου για να λυθεί κάποια φιλονικία. Τα βλέμματά τους ήταν άκρως επιθετικά. Σίγουρα αν δεν

ήταν ανήμποροι να αντιδράσουν, θα όρμαγε ο ένας στον άλλον. Ίσως να σκοτώνονταν κιόλας. Πρωτόγνωρο το μίσος των βλεμμάτων. Ύστερα, βέβαια το νεαρό αγόρι κατάλαβε ότι τούτο το βλέμμα αποτελούσε σύνηθες φαινόμενο.

«Ξέρετε γιατί βρίσκεστε μπροστά μου;», ρώτησε ο μονάρχης με σοβαρότητα.

«Εγώ βρίσκομαι εδώ γιατί εκείνο το κάθαρμα που βρίσκεται δίπλα μου κλέβει καθημερινά τρόφιμα από τον πάγκο μου», φώναξε ενώ το στόμα του έσταζε φαρμάκι.

«Δεν είναι αλήθεια μεγαλειότατε. Ο συγκεκριμένος άνθρωπος μου χρωστάει ένα μεγάλο ποσό και εφόσον δεν φιλοτιμήθηκε να το επιστρέψει αποφάσισα ότι θα ήταν προτιμότερο να το ξοφλήσει παίρνοντας ουσιαστικά με τη βία ότι μου ανήκει», τοποθετήθηκε εκείνος προσέχοντας ιδιαίτερα τα λόγια του. Ήθελε να δώσει όσο το δυνατόν καλύτερα δείγματα γραφής από τον αντίπαλό του.

Η προσεκτική του ομιλία, η στάση του σώματος, το ύφος της υποταγής, η ηρεμία και η γαλήνη που απόπνεε σίγουρα του έδιναν κάποιο προβάδισμα, μα σε παρόμοιες περιπτώσεις οι ευγενείς έδειχναν τον απαραίτητο ζήλο για να μάθουν αναλυτικά το βίο και την πολιτεία του κάθε κατηγορούμενου ξεχωριστά. Ο κόσμος μπορούσε να ξεγελαστεί από τα ευχολόγια τους, αλλά ο βασιλιάς ένιωθε σίγουρος ότι ο γιος του θα έπαιρνε τη σωστή απόφαση. Τόσες διδαχές, τόσες περιηγήσεις, τόσες σοφές κουβέντες έπρεπε να πιάσουν τόπο, αλλιώς η γυναίκα του θα απαιτούσε το διωγμό του από το παλάτι. Ιδρώτας κύλησε στο μέτωπο του μονάρχη. Οι αμφιβολίες ξεκίνησαν να ριζώνουν στην καρδιά του. Κοίταξε βιαστικά το γιο του. Ήταν τόσο όμορφος και τόσο ικανός. Έπρεπε να τα καταφέρει και θα τα κατάφερνε.

«Πώς θα γνωρίζω εγώ όμως ποιος από τους δύο έχει δίκιο και ποιος άδικος;», ρώτησε ο γαλαζοαίματος θέλοντας να τσιγκλήσει τους κατηγορούμενους.

Ο πιο επιθετικός χωρίς να χάσει καθόλου χρόνο πήρε αμέσως τον λόγο:

«Εγώ λέω την αλήθεια άρχοντά μου, γιατί είμαι τίμιος άνθρωπος και ποτέ μου δεν έκλεψα κανέναν. Κάθε φορά που στέλνετε κάποιον υπηρέτη σας για να αγοράσει φρούτα, εγώ σας δίνω τα καλύτερα, όχι σαν όλους τους άλλους που εκμεταλλεύονται τη γενναιοδωρία σας και προσπαθούν να σας κοροϊδέψουν. Μάρτυς μου είναι ο ίδιος ο Αλλάχ και είναι γεγονός ότι λέω την αλήθεια. Αν ψεύδομαι, επιθυμώ να με αποκεφαλίσετε», είπε εκείνος κολακευτικά.

Ο άνθρωπος που ισχυριζόταν ότι δεν του είχαν επιστρέψει τα δανεικά δήλωσε:

«Εμένα βασιλιά μου με γνωρίζεις εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Ποτέ μου δεν έκλεψα κάποιον και έχω να επιδείξω έναν έντιμο βίο. Ωστόσο, όπως γνωρίζετε τα τελευταία χρόνια τα βγάζω δύσκολα πέρα και αναγκάστηκα να οδηγηθώ σε τούτη την πράξη η οποία όντως δεν με τιμά σαν άνθρωπο, αλλά δεν είχαν άλλη επιλογή. Η γυναίκα μου υποφέρει και εγώ σαν άνδρας όφειλα να βρω μία διέξοδο. Εφόσον δεν επέστρεψε τα χρήματα που του είχα δανείσει όφειλα να κάνω κάτι. Ζητώ να με συγχωρέσετε και να βοηθήσετε να λυθεί ειρηνικά η παρεξήγηση» και όταν τελείωσε υποκλίθηκε βαθειά.

«Θα πρέπει να ξέρετε ότι εγώ ποτέ μου δεν αντιμετώπισα κάποιο πρόβλημα μαζί σας. Πάντοτε ήμουν ευχαριστημένος με τις πράξεις, αλλά μην ζητάτε συγχώρεση από εμένα, αλλά από τον μικρό αντιβασιλέα ο οποίος θα αποφασίσει για την τιμωρία σας. Έχει φτάσει σε μια ώριμη ηλικία που μπορεί να κρίνει ποιος λέει την αλήθεια και ποιος όχι. Η απόφαση είναι δική του και θα τη σεβαστώ».

Στο άκουσμα της ανακοίνωσης ο άνδρας που είχε μιλήσει τελευταίος έχασε το χρώμα του. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα αυτιά του. Ένα παιδί θα έπαιρνε την απόφαση για ένα τόσο σημαντικό θέμα. Εδώ δεν ήταν παιδική χαρά, αλλά η ζωή. Μπορεί να είχε εξαπατήσει τον αντίδικο, μα μικρή σημασία είχε αυτό. Με το έντεχνο σχέδιο που είχε μηχανορραφήσει θα έπειθε εύκολα τον βασιλιά ότι είχε δίκιο. Ο αντίπαλός του άλλωστε ήταν ένας αμόρφωτος βλάκας που δεν ήξερε να αρθρώνει ούτε μια κουβέντα σωστά. Τι πιθανότητες είχε να κερδίσει; Το παιδί όμως ήθελε διαφορετικούς χειρισμούς. Θα τον έπειθε κι εκείνον.

Ο Μοχάμεντ όταν άκουσε τα λόγια του πατέρα του δεν μπόρεσε, παρά την προσπάθειά του, να κρύψει την αμηχανία του. Μια δύσκολη απόφαση απαιτούσε και προσεκτικούς χειρισμούς. Αυτό που τον προβλημάτιζε βέβαια ήταν ότι αυτή η φιλονικία κάθε άλλο παρά σοβαρό ζήτημα έδειχνε να είναι. Από τη συζήτηση που είχε γίνει δεν είχε καταλάβει ποιος είχε δίκιο και ποιος άδικο. Ο πρώτος ομιλητής ήταν εξαιρετικά εκνευρισμένος και έδειχνε να έχει άδικο, ενώ ο δεύτερος μιλούσε σοφά και χωρίς εξάρσεις.

«Να κοιτάς πάντα πρώτα την καρδιά», θυμήθηκε τα λόγια του σοφού βασιλιά. Σύμφωνα με την εκπαίδευσή του έπρεπε να αναζητήσει την πραγματικότητα, επιχειρώντας μια βουτιά στα εσώψυχά τους. Δύσκολο το εγχείρημα, μα δεν είχε άλλη επιλογή. Αν δεν τα κατάφερνε, τότε θα απογοήτευε τον πατέρα του και κυρίως τον εαυτό σου.

Εστίασε πρώτα στον πιο επιθετικό από τους δύο. Ο άνθρωπος βρισκόταν σε υπερένταση. Οι μυς του σώματος είχαν τεντωθεί υπερβολικά, ενώ μερικές φλέβες των χεριών είχαν πεταχτεί προς τα έξω. Έδειχνε λυπημένος και βασανισμένος. Στο βλέμμα του υπήρχε η απόγνωση μαζί με την απογοήτευση. Πρέπει να ένιωθε ότι όλοι οι κόποι του πήγαν χαμένοι. Από πού απόρρεε όμως μια τόσο έντονη θλίψη;

Από την άλλη ο έτερος αντίδικος είχε ένα βλέμμα γεμάτο αυτοπεποίθηση. Αν κοίταζες με προσοχή τα χέρια του θα έβλεπες την εφίδρωση, αλλά μέχρι εκεί. Που και που έριχνε και μερικά πονηρά βλέμματα. Στεκόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση γιατί ήταν έτοιμος να δικαιωθεί. Μεγάλη έπαρση για ένα άτομο που είχε όντως ανάγκη τα χρήματα. Εφόσον, η γυναίκα του δεν μπορούσε να ζήσει μαζί με το παιδί τους, γιατί δεν τον είχε καταβάλει το άγχος; Τόσο αναίσθητος ήταν άραγε; Μάλιστα, όταν είχε πει ο βασιλιάς ότι το παιδί θα αποφάσιζε τι μέλλει γενέσθαι, τον κατέβαλε μια αμηχανία. Είχε ανοίξει τα χείλη να πει κάποια επιχειρήματα μάλλον, για να απαντήσει στον βασιλιά, μα ήξερε ότι στη θέση του άρμοζε μονάχα να σιωπήσει. Ο ηγεμόνας αποφάσιζε και τα λεγόμενά του δεν ήταν απλά διαταγές, αλλά νόμοι. Όποιος έφερνε αντιδράσεις τον περίμενε ο θάνατος. Σκληρή τιμωρία, αλλά ο ίδιος υποστήριζε ότι ορισμένες φορές δεν μπορείς να τον αποφύγεις.

«Ποιο είναι το ποσό που σας χρωστάει κύριε;», ρώτησε ο Μοχάμεντ ζυγίζοντάς τα λόγια του με σύνεση. Δεν ήθελε να κάνει κάποιο λάθος.

Ο άνδρας προς στιγμήν κόπιασε, αλλά δεν έπρεπε να χάσει την ψυχραιμία του. Είχε καταστρώσει τα σχέδιά του με μεγάλο κόπο, για να τα θαλασρώσει τώρα λίγο πριν το τέλος. Βούτηξε την γλώσσα στο μυαλό κι είπε τα ακόλουθα:

«Δεν μπορώ να πω με ακρίβεια, γιατί έχουν περάσει χρόνια και είχαμε συμφωνήσει να μου δώσει παραπάνω εκτός από τα δανεικά, γιατί όταν δανείζεις στον άλλον πρέπει να εξασφαλίσεις ότι με την επιστροφή θα πάρεις και εσύ κάτι ψιλά για την πολύτιμη βοήθεια που προσέφερες. Αν είναι να μην κερδίσεις κι εσύ κάτι απ' αυτό, τότε ποιο το νόημα;», ρώτησε στο τέλος εκείνος σηκώνοντας θεατρinίστικα τα χέρια του.

«Οπότε, σας παρέδωσε όσα του είχατε δανείσει. Έτσι δεν είναι;», είπε ο Μοχάμεντ ευγενικά.

«Όχι, γιατί σας εξήγησα ότι είχαμε συμφωνήσει να πάρω ένα μεγαλύτερο ποσό. Κι εγώ τα είχα τα χρήματα τότε ανάγκη, αλλά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Ωστόσο, ως σωστός πολίτης που βλέπει τον συνάνθρωπό του να αντιμετωπίζει προβλήματα, όφειλα να βοηθήσω. Έτσι, με βαριά καρδιά δάνεισα στον συνάνθρωπό μου ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό και

συμφωνήσαμε ότι όταν θα μου το επέστρεφε, θα πλήρωνε και ένα συγκεκριμένο ποσό για κάθε μήνα που καθυστερούσε. Επομένως, δεν επιστράφηκε ποτέ το σωστό ποσό», δήλωσε εκείνος με αυτοπεποίθηση.

Ο Μοχάμεντ δε χρειάστηκε να ακούσει κάτι παραπάνω. Έσκυψε προς τον πατέρα του και είπε να αφήσει ελεύθερο τον πρώτο άνδρα και στον δεύτερο, παρότι προσπαθούσε να τους κοροϊδέψει, να δώσει ένα μικρό ποσό ώστε να ικανοποιηθεί. Ο βασιλιάς εντυπωσιάστηκε με την ωριμότητά του.

Αφού έκανε ακριβώς ότι του είπε ο νεαρός αντιβασιλέας, έσκυψε πάνω του και τον ρώτησε πως είχε πάρει τη σωστή απόφαση. Ο μικρός τον κοίταξε στα μάτια και του είπε: «Να κοιτάς πάντα πρώτα με την καρδιά».

Ένιωσε ένα ερπετό να περπατά πάνω του. Με αστραπιαίες κινήσεις παρόλο που κοιμόταν έπιασε τη σαύρα. Την πέταξε μακριά στον τεράστιο όγκο του φιδιού. Είχαν μαζευτεί διάφορα ζώα και έτρωγαν τη σχετικά φρέσκια του σάρκα. Ο ίδιος μόλις πριν από λίγο είχε ξυπνήσει από ένα αλλόκοτο όνειρο. Γιατί θυμόταν ξαφνικά όλα τούτα τα περιστατικά; Ίσως να προσπαθούσαν οι ανώτερες δυνάμεις να του φανερώσουν κάτι που είχε παραβλέψει, μα και πάλι του φαινόταν αδιανόητο. Ο ήλιος δεν είχε ανατείλει ακόμα. Στον ορίζοντα βέβαια διαγραφόταν το σχεδιάγραμμά του, μα υπήρχε χρόνος ακόμα. Για μια στιγμή του πέρασε από το μυαλό να πάρει κι αυτός κρέας από το φίδι. Είχε άλλωστε τόσο καιρό να δειπνήσει σαν άνθρωπος.

Με τεράστια δυσκολία έφτασε δίπλα στο κουφάρι. Η ομάδα των πλασμάτων έκανε πίσω μερικά βήματα. Ύστερα, αρκετά εγκατέλειψαν το κρέας. Αργά ή γρήγορα, όταν η πείνα ζύγωνε θα επέστρεφαν για την ικανοποίησύν. Ήταν δύσκολη η αναζήτηση τροφής στον ερημότοπο. Έπιασε ένα εγχειρίδιο και ξεκίνησε να κόβει μερικά κομμάτια σε λωρίδες. Όταν ικανοποιήθηκε, αποφάσισε να φτάσει στην όαση και να τα ψήσει. Αφού έτρωγε το ψημένο κρέας, τότε θα μπορούσε να γευτεί το γάργαρο νερό του λίκνου. Επιτέλους θα γινόταν αθάνατος.

Περπατώντας πάντα νωχελικά, έφτασε κάτω από τους φοίνικες. Η έκταση ήταν αρκετά μικρή, αλλά εξαιρετικά ικανοποιητική για εκείνον που είχε ζήσει τόσες εβδομάδες πίνοντας αίμα ερπετών και μερικές φορές πτηνών. Έκοψε μερικές φλούδες από τα δέντρα και δημιούργησε φωτιά.

Η μυρωδιά του ψημένου κρέατος του έσπαγε τα ρουθούνια. Πόσο υπέροχα ήταν καθώς ό,τι είχε ζητήσει στη ζωή του είχε πραγματοποιηθεί. Μόλις έπινε και από τα γάργαρα νερά, τότε θα επέστρεφε στην Μπάλαντ για να ικανοποιήσει τη μεγαλύτερή του φιλοδοξία. Τα κατορθώματά του θα

γίνονταν ανάρπαστα. Οι άνθρωποι θα λησμονούσαν τόσο τον Μέγα Αλέξανδρο, όσο και την τεράστια αυτοκρατορία των Μογγόλων. Η αυτοκρατορία του Μοχάμεντ του ισχυρού, του μισού Πέρση και του μισού Άραβα θα ήταν γεγονός. Η Λάιλα θα γινόταν γυναίκα του κι ύστερα θα προσπαθούσε να καταλάβει κι όλες τις περιοχές της Γηραιάς Ηπείρου. Θα συνέχιζε να πολεμά αιώνια. Στις ευχάριστές του σκέψεις τρύπωσε μια επικίνδυνη αμφιβολία. Αν όμως έβρισκε και κάποιος άλλος το Λίκνο της Ζωής, τότε πως θα διαβεβαιωνόταν ότι δεν είχε ανακαλύψει το μυστικό της αιώνιας ζωής; Έπρεπε να καταστρέψει την τοποθεσία. Όταν θα επέστρεφε στη γενέτειρά του, τότε θα κατέστρωνε το νέο του σχέδιο.

Έβγαλε το φίδι από τη φωτιά. Κάθισε κάτω και ξεκίνησε να το τρώει με αργούς ρυθμούς. Μετά από κάποια ώρα συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να φάει πολύ. Οι πολλές μέρες νηστείας δεν τον άφηναν να φάει με την ψυχή του.

Άφησε κάτω το φαγητό. Τώρα πια είχε έρθει επιτέλους η στιγμή που θα έπινε το αθάνατο νερό. Στάθηκε πάνω από το νερό της λίμνης. Το είδωλο που αντίκρισε όμως τον άφησε άφωνο. Μπροστά του δεν στεκόταν ο γνωστός εαυτός του, αλλά ένας σκελετός με παραμορφωμένο πρόσωπο. Το δέρμα είχε γίνει περίπου ένα με τα κόκαλα, ενώ το κορμί είχε χάσει οποιοδήποτε σημάδι ζωντανίας. Ο ίδιος δε λόγιζε τον εαυτό του για άνθρωπο και είχε δίκιο. Το θέαμα ήταν φρικτό αλλά ο ίδιος οδήγησε τον εαυτό του σε τούτη την τραγική κατάσταση. Όλα τα σημάδια ήταν ξεκάθαρα, μα εκείνος είχε θελήσει να ακούσει τη διαβολική φωνή μέσα του και να καταστραφεί.

Έπεσε πάνω στην άμμο. Με τις παλάμες του άγγιξε το πρόσωπο. Δεν έπιασε κρέας παρά μόνο κόκαλα. Τσίριξε, καταράστηκε, έκλαψε, ζήτησε συγχώρεση, μα ήξερε ότι κανένας δεν έφταιγε πέρα από τον ίδιο του τον εαυτό. Ολάκερη η ζωή του ήταν ένα τεράστιο λάθος. Σκοτωμοί, επιδείξεις δύναμης, εγωκεντρικές επιλογές, καταστραμμένα όνειρα, ανόητες ενέργειες και κυρίως μια ζωή χωρίς συντροφιά. Αυτά ήταν τα κομμάτια που αν τα ένωνες μεταξύ τους δημιουργούσαν τη ζωή του πρώην κρατερού ανθρώπου. Ωστόσο, μες στην απελπισία του θυμήθηκε την αθανασία. Αν έπινε το ύδωρ, τότε θα είχε όσα χρόνια ήθελε για να διορθώσει τα λάθη του κατά κάποιον τρόπο. Έπεσε χωρίς να διστάσει ολόκληρος μέσα του. Γεύτηκε το νερό, αλλά δεν ένιωσε κάποιο πρωτόγνωρο συναίσθημα. Γευόταν μονάχα νερό.

Ξανά καταράστηκε όλους όσους είχαν εμπλακεί στην ιστορία. Ακόμα και τώρα τους θεωρούσε υπεύθυνους. Ειδικότερα, τα βέλη του στόχευαν το νοητό είδωλο του γιατρού που είχε εμφυσήσει την ιδέα για το μύθο. Κι ύστερα,

εκείνος ο ηλίθιος ο αλχημιστής με τα βότανα και το τσουκάλι. Όλοι είχαν στραφεί εναντίον του. Κανένας τους δεν ήθελε να πετύχει το σκοπό του. Τα φαντάσματα των μεγάλων στρατηλατών θα είχαν μαζευτεί σ' ένα τραπέζι και θα τον γελοιοποιούσαν. Τότε όμως θυμήθηκε για ποιο λόγο δεν είχε νιώσει ακόμα τη μαγική επίδραση. Είχε ξεχάσει να χρησιμοποιήσει το ειδικό φιαλίδιο. Αμέσως χαλάρωσε, τίποτα δεν είχε χαθεί ακόμα.

Έψαξε τα σκισμένα του ρούχα. Πέρα από το χάρτη, δε βρήκε αυτό που αναζητούσε. Ένωσε ένα τρύπημα στην καρδιά. Από τα μάτια του κύλησαν ξανά δάκρυα. Ο κρατερός αυτός άνθρωπος είχε χάσει πια τα πάντα. Βρισκόταν στη μέση του πουθενά χωρίς τίποτα. Είχε περίπου ένα χρόνο ζωής. Θα ζούσε εδώ στην ερημιά μονάχος του σαν ερημίτης προσευχόμενος καθημερινά στον Αλλάχ, ελπίζοντας κάποια στιγμή να συγχωρεθεί. Τόσα αμαρτήματα δεν θα ξεπλένονταν σ' έναν χρόνο, αλλά τουλάχιστον θα προσπαθούσε...

Οι μήνες περνούσαν και ο Μοχάμεντ, μην έχοντας κανέναν να μιλήσει, μαλάκωνε και αντιλαμβανόταν πια το κόστος των πράξεών του. Ζώντας αποκομμένος από τους ανθρώπους προσευχόταν ώρες ατελείωτες στο θεό, ελπίζοντας ότι κάποια στιγμή θα έβρισκε τη γαλήνη έστω κι αν αυτή είχε τη μορφή του θανάτου. Το αξιοσημείωτο ήταν ότι η παγωμένη καρδιά του πολέμαρχου είχε πάρει την πρωταρχική της μορφή. Συμπονούσε πια και οι διδασχές του σοφού πατέρα του φάνταζαν κατά κάποιον τρόπο σωστές, παρότι δεν είχε κατανοήσει ακόμα το νόημά τους. Το μίσος όμως δεν τον είχε αφήσει να δει την πραγματικότητα. Παρά την περισυλλογή του, δεν μπορούσε να βρει την πραγματική ερμηνεία του λίκνου της ζωής. Ποιο το δίδαγμα του μύθου;

Ένα βράδυ λοιπόν, ενώ ο ίδιος βρισκόταν στην αυτοσχέδια σκηνή και απολάμβανε τον ύπνο του, άκουσε τα βήματα ενός ανθρώπου. Με σιγανές κινήσεις βρέθηκε έξω από τη σκηνή. Ο άνθρωπος ήταν γιγαντόσωμος και κινούταν με απειλητικό τρόπο προς το μέρος του. Χωρίς να σκεφτεί καλά άρπαξε ένα εγχειρίδιο και το κάρφωσε στην πλάτη του. Η κραυγή αγωνίας που βγήκε του φάνηκε γνώριμη. Ανήκε σε γυναίκα.

Έπιασε αμέσως το σώμα. Τράβηξε την κελεμπία της και είδε τη Λάιλα. Για πολλοστή φορά έχασε πραγματικά τη γη κάτω από τα πόδια του. Χωρίς να χάσει άλλο χρόνο την πήρε μέσα στη σκηνή. Προσπάθησε να τη θεραπεύσει, μα το χτύπημα ήταν βαθύ. Η γυναίκα δεν μπορούσε να σωθεί. Βγήκε ξανά στο ύπαιθρο για να παρακαλέσει τον θεό να του δώσει χρόνο να πει την ιστορία του στην αγαπημένη του και να της ζητήσει να τον συγχωρέσει.

Μην έχοντας χρόνο να σπαταλήσει, επέστρεψε πλάι στην αγαπημένη του και με αναφιλητά διηγήθηκε όλη την ιστορία της ζωής του, για το πως από ένας μεγάλος, αιμοδιψής πολέμαρχος κατάντησε ετοιμοθάνατος να αναζητεί το λίκνο της Ζωής. Επίσης, της εκμυστηρεύτηκε ξανά την αγάπη του. Της ζήτησε συγγνώμη για όλα όσα της είχε προξενήσει και κυρίως γιατί είχε αρνηθεί να μοιραστεί το υπόλοιπο της ζωής του μαζί της. Τέλος, τράβηξε το μαντήλι που κάλυπτε το πρόσωπό του και το φανέρωσε. Η αγαπημένη του έπρεπε να ξέρει πια όλη την αλήθεια.

Εκείνη συγκινημένη άπλωσε το χέρι της κι έπιασε απαλά το παραμορφωμένο πρόσωπό του. Στο πρόσωπό της διακρινόταν αγάπη και συμπόνια για τον πολέμαρχο. Στα μάτια της αντίκρισε για τελευταία φορά όλους εκείνους τους κόσμους που είχε γευτεί, μα που ποτέ ξανά δεν θα τους έβλεπε. Τον έπιασε από το λαιμό και τον φίλησε για μια στερνή φορά. Δεν την ένοιαζε το πρόσωπό του, αλλά η καρδιά του που είχε πια γιατρευτεί. Μπροστά της στεκόταν ο άνδρας εκείνος που είχε αγαπήσει παράφορα. Ήθελε να του φανερώσει μια ακόμα αλήθεια, εκείνη που ποτέ δε βρήκε, γι' αυτό με την πιο γλυκιά της φωνή είπε: «Αυτό ήταν το Λίκνο που τόσο καιρό έψαχνες. Η αθανασία της αγάπης» κι ύστερα ξεψύχησε χαμογελώντας με έκδηλη χαρά.

Τα λόγια της ξεκλείδωσαν διάφορα μονοπάτια του εγκεφαλικού του λαβυρίνθου. Η Λάιλα του είχε φανερώσει την πραγματικότητα. Η αθανασία κρυβόταν στην αγάπη, την αδελφική, την ερωτική, τη συντροφική, την πατρική και σε τόσες άλλες πτυχές της ζωής μας. Ξάφνου, η φράση «Μάθε να ζεις για το αύριο και όχι μονάχα για το σήμερα», είχε φανερώσει την αληθινή της σημασία.

Βγήκε από τη σκηνή στην όαση. Η νύχτα είχε διαδεχτεί τη μέρα. Κοίταξε τον παντοδύναμο ήλιο και φώναξε σπαρακτικά: «Πάρε τη ζωή μου και άστην να ζήσει. Αυτή δεν φταίει σε τίποτα. Εγώ φταίω για όλα. Σε παρακαλώ συγχώρα με και φέρε εκείνη πίσω στη ζωή».

Ο Μοχάμεντ είχε λησμονήσει όμως ότι σήμερα ήταν και η μέρα όπου τελείωνε ο χρόνος του. Ο Θεός είχε δώσει ήδη την εντολή στις μοίρες να κόψουν το νήμα της ζωής του. Το νήμα είχε ήδη τεντωθεί και το ψαλίδι απλά το έκοψε. Η καρδιά του σταμάτησε πια να λειτουργεί, το άψυχο κουφάρι του σωριάστηκε στην άμμο. Το τέλος για τον κρατερό πολέμαρχο είχε εδώ και καιρό γραφτεί.

Κάποιοι ερημίτες βεδουίνοι ισχυρίζονται ότι ο Αλλάχ εισάκουσε τις προσευχές του δούλου του και ανέστησε τη Λάιλα, άλλοι πάλι ότι ποτέ δεν υπήρξε ο κρατερός στρατηγός. Κάποιοι πάλι υποστηρίζουν με σθένος ότι ο

Μοχάμεντ υπήρχε, ενώ η Λάιλα ήταν ένα αποκύημα της φαντασίας. Τέλος, μία ακόμα εκδοχή είναι ότι ο έξυπνος στρατηλάτης επέλεξε να μη ζήσει για χιλιάδες χρόνια, διότι κατάλαβε εγκαίρως το λάθος του.

Υ.Γ. Σε όλες τις εκδοχές της ιστορίας ο Αλί ζει καλά και είθε εμείς να ζήσουμε καλύτερα.

Τέλος

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά τις Εκδόσεις Σαΐτα για την άριστη συνεργασία που είχαμε. Επίσης, την οικογένειά μου και τους φίλους μου για τη στήριξή τους, τη Χριστίνα Αναστάση, τον Νικήτα Διαμαντόπουλο και τη φιλόλογο Μαρία Καλουρή, η οποία μου δίδαξε την ορθή σημασία της λέξης λίκνο. Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω εσάς τους αναγνώστες για τον πολύτιμο χρόνο που αφιερώσατε στην ανάγνωση του βιβλίου μου.

Αντίο. Σου εύχομαι ολόψυχα να έχεις πάντα ό,τι επιθυμείς.



Αφήστε τα βιβλία
να πετάξουν
ελεύθερα!

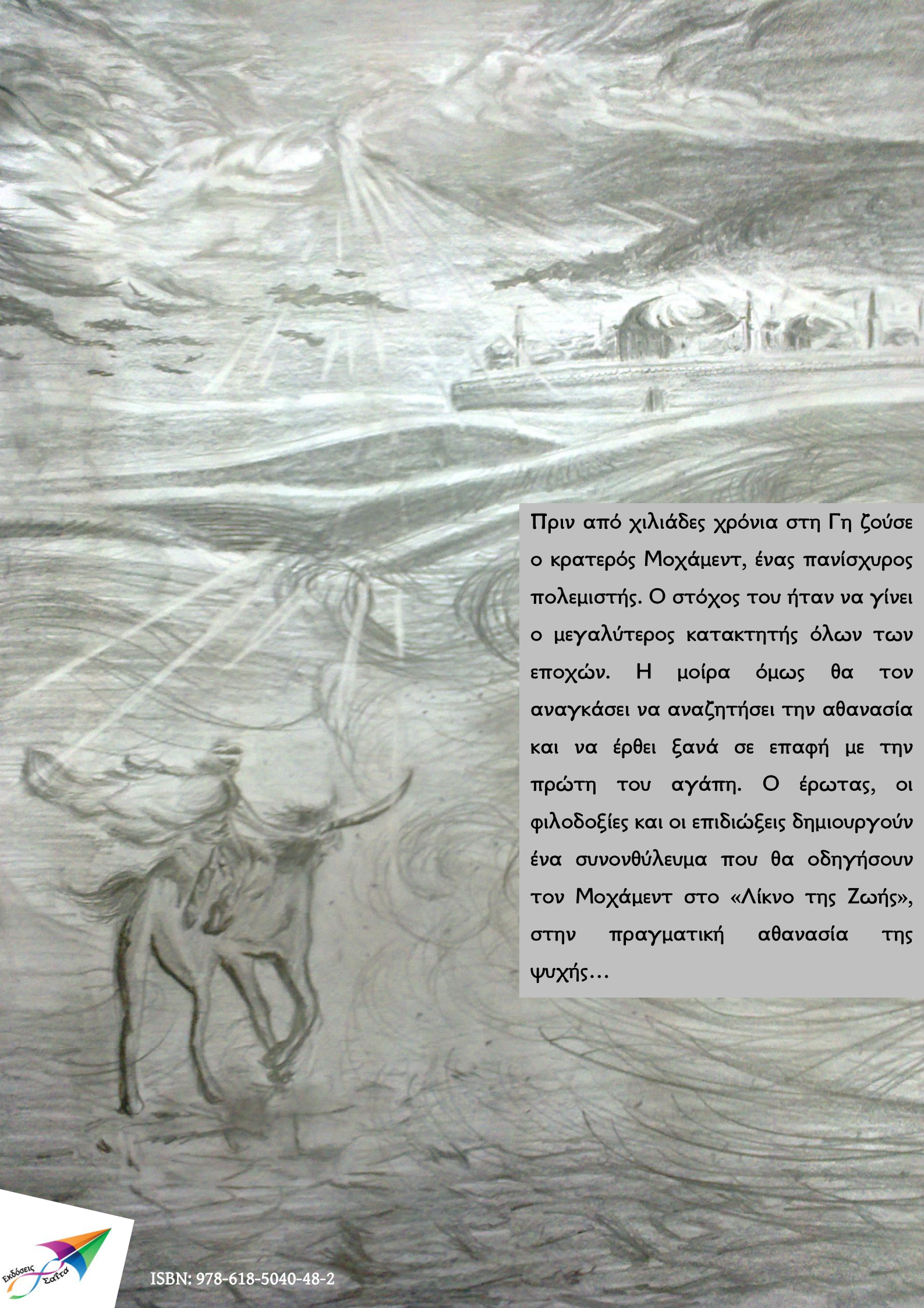
www.saitapublications.gr

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι **Εκδόσεις Σαΐτα** επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!



Πριν από χιλιάδες χρόνια στη Γη ζούσε ο κρατερός Μοχάμεντ, ένας πανίσχυρος πολεμιστής. Ο στόχος του ήταν να γίνει ο μεγαλύτερος κατακτητής όλων των εποχών. Η μοίρα όμως θα τον αναγκάσει να αναζητήσει την αθανασία και να έρθει ξανά σε επαφή με την πρώτη του αγάπη. Ο έρωτας, οι φιλοδοξίες και οι επιδιώξεις δημιουργούν ένα συνονθύλευμα που θα οδηγήσουν τον Μοχάμεντ στο «Λίκνο της Ζωής», στην πραγματική αθανασία της ψυχής...